

V.S.P.

813.

0

A. 8. 1543

N. 2

Collegii Soc. Jesu Monach.
VITA 1756

**JOANNIS
LUDOVICI
ROSENGARDT,**

CONSCRIPTA

ANNO SÆCULARI,
A QUO SUAM BRUNTRUTI
RHETORICÆ NAVAVIT
OPERAM.

M. DCC. XXIX.

In lucem edita

**à quodam Societ. Jesu
Sacerdote,**

Anno pariter sæculari,
Mortis, quam sanctè obiit Lucernæ
M. DCC. XXXII.

CUM FACUTATE SUPERIORUM.

AUGUSTÆ VINDELICORUM.
Sumptibus Mathiæ Wolff, Bibl. Cath.

Bayerische
Staatsbibliothek
München

MONITUM

ad

LECTOREM.

PRiùs quàm aggrediari vitam admirandam Joannis Ludovici Rosengardt evolvere, tria, quæ scrupulum movere possent, te monitum velim, benevole lector!

Primum est hujus auctoritas historiarum. Alterum certitudo visionum Ludovici. Tertium styli fortè novitas.

Historiarum auctoritas tanta ferè est, quanta sub oculos cadere potest, recens adhuc, & vix non viva. Desumitur autem, ut omnis alia, à præjudicio, famâ, tabulis, testimoniis.

A præjudicio; quia verè extitit Ludovicus cum famâ sanctitatis, durâtque ad hæc usque tempora ejus recor-

datio apud plurimos, qui aliquam ejusdem notitiam habuere; præsertim autem Thannis, Enfishemii, Lucernæ Bruntruti, Altkirchii: ita perhibent tabulæ Monasterii & Parochiæ Than-nensis, Congregationis min. Brun-trutanæ, Monasterii Patrum Con-ventualium Lucernæ, Privata scripta. Ita testantur multi viri graves è socie-tate Jesu, alii religiosi & sæculares u-triusque sexûs, quorum nomina hîc recensere superfluum, & tædiosum foret. Si ergo in ore duorum vel trium testium stet omnis veritas, quan-tò magis stabit sua huic historiæ veri-tas, sive auctoritas, cui adstipulantur integræ civitates, conventus, sodali-tates?

Certitudo tot mirabilium visio-num Ludovici stabilitur non tantum per allegata modò testimonia, sed vel maximè per signa veræ visionis, quæ refert P. Joan. Bapt. st. jure S. J. in homine spiritali p. 1. c. 3. §. 10. & 11. *Signum I.* Nulla si interveniat falsitas, aut mendacium, nulla autem in-

interveniet, si nihil adsit, quod scripturæ repugnet, consule totam Ludovici vitam, & nihil occurret, quod scripturæ repugnet, quodque vim hujus argumenti enervet.

II. Humilitas illius, cui conceditur gratia : non ficta illa dicendo ore duntaxat, se esse peccatorem, in corde tamen fovendo superbiam, & vanam gloriam; hinc evidens est signum veritatis, si in contradictionibus, explosionibus, contemptu anima sit patiens, taciturna, humilis. Tota Ludovici vita vix aliud spirat, quam solidam humilitatem, quæ in omnibus ejus libris elucet. Volve, revolve, deprehendes.

III. Secretam habere visionem omnibus, præterquam Confessario : explora, & invenies plura hujus operis capita, quæ hoc secretum confirmant.

IV. Si nihil ridiculi aut superstitiosi adsit : neque etiam sit inutilis. Tam longè absunt hi defectus à totâ hâc vitâ, ut maxima inde utilitas sperari possit.

V. Videndum, an visio sit proportio-
nata intellectui, & qualitati illius, qui
divina patitur. Perlustra omnes vi-
tæ libros, & quod huic, atque aliis
articulis contrarium sit, non facile
invenies, æquus si arbiter omnia pon-
deres.

VI. Utrùm habeat bonos effectus
in ordine ad salutem propriam, & a-
lienam? Effectus illi sunt ædificatio
publica absque ullo scandalo: con-
stantia in bene coeptis: mors sanctè
obita. Omnia ista ex dicendis pate-
bunt.

VII. An persona sit astuta? credu-
la? an habeat somnia? de somniis
Ludovici nil constat, nec de creduli-
tate vitiosâ. At verò ita simplex fuit,
& innocens, ut tamen iudicio non
careret. Occurrent ista L. 1. c. 4.
L. 2. c. 4. L. 3. c. 1. 2. L. 4. c. 1. &c.

VIII. Si visiones illæ non petun-
tur, sed graves accidant: graves au-
tem accidisse comperies l. 3. c. 5. l. 5.
c. 2. & 3. l. 7. c. 1. l. 8. c. 4. & alibi.

IX. Si in iis formetur crux, in-
vocetur nomen JESU, MARIÆ, &c.

Id

Id passim reperies, Vide l. 2. c. 5. l. 3. c. 3. & 4. l. 6. c. 4. l. 7. c. 1.

X. Adde his omnibus perfectam submissionem & obedientiam proscriptâ omni pertinaciâ. Item invictam patientiam inter tot morbos, dolores, persecutiones ab orco suscitatas. Hæc utraque virtus eluxit inter virtutes Ludovici, sicut sol inter sydera.

Objicies fortè nimis frequentem visionum & raptuum numerum. Sed quæso te, attende sis ad tot aliorum Sanctorum vitas, nominatim ad S. Franciscæ Romanæ viduæ, & ad S. Joannæ Virginis vitam : ad vitam Venerabilis Virginis Marinæ de Escobar, cui quatuor angeli diu notûque adstitere.

Confidera insuper Ludovici puritatem, innocentiam, continuam cum DEO unionem, bona opera, concursationem cum gratiâ, ætatem, de quâ Christus ipse : *Delitiæ meæ sunt esse cum filiis hominum.* Et finite parvulos venire ad me : sic mirari illam frequentiam visionum deignes.

Novitas styli si pungat animum,
 nosse oportet, res gestas Ludovici
 figuris Rethoricis illustrandas, disci-
 pulis olim propositas, illasque in exer-
 citiis scholasticis, ut fieri in Rhetoricâ
 solet, productas fuisse certis tempori-
 bus publicè declamandas: ita autem
 placere visa fuit non solum hæc vita,
 sed etiam modus illam proponendi,
 ut judicatum fuerit, opus fore utilis-
 simum juventuti, si illa stylo mixto
 ex Rethorico & historico amplifica-
 ta typis mandaretur. Accedunt &
 studia Rhethorica, quibus excultus
 fuit Ludovicus, & quorum beneficio
 ejus vita & virtutes innotuerunt or-
 bi; hinc spero fore, ut cum vitâ sty-
 lus quoque sapiat sapienti Lectori,
 præsertim si perpendat, libellum hunc
 eò spectare, ut Rhethoricæ candida-
 tos imitari non pigeat, quod ele-
 gantiâ suæ eloquentiæ celebrare dele-
 ctat; nam vana aliàs sunt studia, si
 æterna nobis non comparent præmia.

LIBER I.

Pia Ludovici Educatio.

CAPUT I.

Ludovici Patria, Parentes, Nativitas, tenerior Ætas.

THannis urbe pervetustâ superioris Alsatiæ ad fauces Vogasi Lotharingæ montis sitâ anno 1612. mensis Augusti 15. natus est Ludovicus noster Patre Joanne Jacobo Rosengardt Philosophiæ Magistro, primario ibidem Senatore, cui defunctâ primâ Coniuge Magdalena Schâffer, altera, videlicet Francisca Veronica Bisanzer Belfortensis peperit filium Joannem Ludovicum. In Templo, quod S. Theobaldo Episcopo Eugubino dedicatum, celebri Canonico-

A

rum

rum Collegio insignitur, infantem è fontibus Baptismi susceperunt sponsores Prænob. Dom. Joan. Ludovicus zu Rhein, & Præn. Dom. Joanna Rodbach de Reinach. Quis autem putas erit Puer iste? nam boni Parentes viderunt non semel plures Genios è Cœlis delapsos, & calathis instructos delicias facere Pusioni, ei adblandiri, floribus inspergere, poma exhibere, & juxta nomenclationem Rosengardtii roseum partum condecorare rosis: nempe conveniunt rebus nomina sæpè suis. Evolve Sanctorum gesta, & invenies trigessimâ Augusti S. Rosam Virginem: Infantis hujus vultus mirabiliter in rosam transfiguratus huic nomini ansam præbuit.

Pater Ludovici tanto Angelorum prodigio in stuporem raptus sæpiùs exclamasse fertur: O quàm fausta huic Puero fata Cœlum destinat! ô si vivere diutiùs liceret, ut videam, quæ fors Infantem maneat? sed inania fuere vota; nam fatis cessit, quando

do Ludovicus filiulus tertium decur-
rebat ætatis annum: nec Mater diu
supervixit, sed Maritum jam tumulo
illatum paulò post insecuta vixit.
Quemadmodum autem rosis insper-
gendo Ludovicum futuris tempori-
bus visi sunt præludere Angeli, ita
hic ipsorum Cliens jam ab ineunte
ætate, & qui tum vix adhuc attingens
annum rofas colligebat B. Virgini,
dum salutationem angelicam, & peti-
tiones Dominicas in momenta pœnæ
singula iteraret; dum vix labia aperi-
re, & prima verba semi adhuc trun-
cata reddere doctus in has vocas pro-
rupit JESU MARIA; dum ignarus
etiamnum quid ageret, frontem con-
filio & motu proprio Cruce signaret:
ad Genium nempe Sanctorum alio-
rum Catharinæ Senensis, & S. Aloy-
sii quinquennium, qui ad singulos,
quos conscendebant, gradus repe-
bant *Ave Maria*, Per hoc gradus ad
perfectionis conscenderunt apicem,
quia in MARIA omnis spes vitæ &
virtutis.

C A P U T II.

Pietas Ludovici pueri, prima Christi Eucharistici, ac Genii tutellaris apparitio.

ERant Ludovico fratres quatuor, & soror natu-maxima Maria, cui vitâ jam functis charis Parentibus, totum incubuit familiæ onus, proinde & vices educandi imposterum Ludovici. Hic Parentibus orbus trimulus erat Pusio, atque in omnem formam velut cera flecti facilis. Hoc Mariam non latebat, & quia spes magnas de fratre conceperat, velut Blanca S. Regem Ludovicum, ita fraterculum optimis præceptis imbuendum suscepit: hæc Innocenti suadere genuinum in DEI Genitricem affectum: reverentiam inculcare in Genium Tutellarem; Patronos proponere SS. Joannem Evangelistam, Ludovicum Galliarum Regem, Franciscum Assisinatem: Puer verò erga hos magnopere affici; illorum cultu ita recreari, quasi

quasi ex precibus quotidie ad illos fuffis mel hymeticum exfugeret.

His jam non contentus, pietate cum diebus crescente, sororem addit, pecunias petit, nummos accipit, ad forum currit, icones emit, angulum quærit, aram exstruit. Tum verò diu, noctûque coram perseverat, sese inclinat, assidue orat, serio cantitat. His initiis adeò parvis magnæ prælu- dit sanctitati, sicut enim mali, sic & boni à modico incipiunt, ut in maxi- ma proruant.

At communia sunt hæc probitatio juvenilis delectamenta, singularia, magisque stupenda de Ludovico ve- niunt, ut deinceps vitam vixisse Di- vinam videri queat, quid ergo mirum, si Divina sit passus? Cùm quotidie sedulo Numini, ejusque Sanctis ma- gno cum fervore supplicaret, die quodam pro more in genua provolu- tus coram icone Christi, & B. Virgi- nis, ecce tibi ex improvviso se viden- dum præbet Genius tutellaris, & blan- dè clientem affatus sic interpellat, *Sal-*

ve mi Ludovice! Hæserunt diu ambo in mutuo obtutu, simulque liquidissimis gaudiis cor Pueri exundabat, quin tamen dispiceret, quocum ageret, & quemnam intueretur coram. Altero verò die etiam Christum sub speciebus Eucharisticis magnâ luce radiatum, dum tremendo Missæ Sacrificio summâ interesset corporis reverentiâ, & exquisitâ animi compositione, videre meruit. Et hæc initia erant gratiarum illarum, quas postmodum plenis calathis in illum effudit Cœlum: his fervoribus quasi inescatum adolescentem ad se attraxit Deus, & attractum ad majora, & duriora assuefecit, nec unquam defecit ab excelsis cogitationibus Filiorum Dei.

C A P U T III.

Primus sui vexandi ardor amore
Christi patientis.

UT quintum attigerat annum,
Christi verò 1617., spretis pueritiae

ritiæ crepundiis jam tum affici plurimum acerbis cruciatibus cæpit. Ejus unica voluptas erat, præsertim noctu, Salvatori patienti mentem intendere, dolenti indolere, membra afflictis membris coæquare, tenerum corpusculum admittis ultrò pœnis vexare, de plagis Servatoris nostri suavissimos Sermones instituere. Itaque die quodam veneris manè culinam ingressus ferrei thoracis partem, quo Soror lebêtes, ollásque expurgare sueverat, furtim abstulit, séque illo usque ad proximum diem solis cilicii loco incinxit. Rosa innocentia his spinis muniri amat. Maria soror in culinâ Marthæ munia obiens in fragmentum thoracis inquiri, vertit omnia, & nuspiam reperit. Denique pium suspicata furtum sciscitatur, num frater subduxerit? Hic subrisit, útque erat veritatis tenax & osor falsi, sororem monet, curam deponat omnem, nihil amissum esse domi. Immaturum illa cruciandi corporis fervorem admirata duriusculum ex filo crassiore

cingulum aptari curavit, æmula Matris S. Edmundi, cui Parisiis operam danti studiis, cùm submitteret necessariam supellectilem, adjungebat cilicium.

Exinde Ludovicus omnes excutere domûs angulos, conquirere funiculos, conquisitos innectere, innectos nodare, tum nodatâ resti singulis omnino diebus in corpusculum sævire, nec pueriliter, sed viriliter & intrepidè rem aggredi, latebras ubique quærirans, ne prodatur, sed frustra, nam ad nota se latibula semel confert, in terram sese abjicit, & genibus nixis diffibulat vestem, protractisque funiculis intergum denudatum more jam solemni totis viribus librat ictus, itaque in suam carnem desæviit, ut artus innocuos dilaniare velle videretur. Resonant parietes, exauditur strepitus, & quam demo tunc abesse putabat, accurrit soror, canoro excitata tumultu. Laneo ad januam adrepit pede, inspicit per januæ rimas, novúmque videns spectaculum vehementer

menter obstupuit: cùm autem Christi Pugil non cessaret persequi hostem domesticum: quin pugnam iterum iterùmque redintegraret, illa moræ impatiens incubile irruit, manum inhibet percutientis, paucisque increpat: Tene ergo, Ludovice, occidere paras? Hic contra nil territus inopinâ irruptione ægrè dimittit arma: multum illachrymatur sibi, incusat se se, sua flagris vindicari crimina, plagas Plagiario deberi dictitans: Soror verò funiculos interdicare, atque ut inhibitionis dolorem mitigaret, sanctoque furori velificaretur, aliud ex arte factum spondere flagrum.

Ad suscitandum sanctioris amoris ignem aptius non est lignum, quàm adversa; sensuum & corporis afflictatio assidua. Ludovicus jam etiam corpus fame extenuare meditatur. Septem igitur non plures annos natus statum cum Divis Nicolao Myrrhenfi, Tolentino, & Saxlensi religiosè observabat jejunia quot septimanis tria, ita quidem, ut diebus Mercurii, Veneris,

& Sabati solo pane, & aquâ victitaret. Sabbatum B. Virgini, feriam sextam Christo pro nobis mortuo consecraret. Præterea, receptum inter Christi Fideles jejuniorum morem colebat, sibi que nova insuper, cum Divinus inspiraret Spiritus, aut sacratius moneret tempus, imperitabat: quid, quòd paucissimis aliàs natura ejus esset contenta, & trahere potius, quàm sustentare vitam credi potuerit, & miraculo similis à Sorore, & aliis diceretur ejus temperantia. Cum mensæ assidebat, deterius ex appositis extremis tantum labiis degustabat, meliora verò & sapidiora intacta relinquebat, ut adeò venter illi toto latraret die, verum non latraret modò, sed etiam ita corrumpere, ut in varios immodicus hic abstinentiæ modus morbos denegaret: ipse verò hos inter cruciatus durabat spartanà nobilitate, fortitudinèque, ut ne gemitum ederet, imò hilaritatem ore præferret. Dum verò ægrum langueret corpus, Ludovicus probis animum

num libris recreabat, è quibus historias illi prælegebat Maria soror. Interea terram exoso appropinquabat coelum: humana omnia fastidienti sociabant se frequenter Angeli, præsertim Custos, qui ægrotum monitis in spem erigebat, vultûs sui amœnitate dolorem austeritatis mitigabat, quo ipso conspectu Cœlesti jacentem persanavit: nempe fidis Clientibus omnibus omnia fiunt Angeli.

CAPUT IV.

Studiorum Cura, & Fœminarum Fuga.

Quemadmodum, ut Poëta canit, non bene conveniunt, nec in unâ sede morantur Majestas & amor: sic docta Pallas & fœda Venus non bene conveniunt, nec in unâ sede morantur. Studiosus, qui amat sapientiam, non sectatur impudicitiam: noster sane Angelus Ludovicus ab ineunte ætate, præsertim verò, ubi studiis vacabat, sexum cane pejus & angue oderat, à Mulierum conspectu

tanquam à facie colubri fugiebat, nec illarum sustinebat affatum, quem si necessitas extorqueret, tunc enimvero ipsummet pudibundam dixisses Virginem, adeò rubore suffundebatur vultus. Ingenuè fatebatur, insitam sibi a naturâ quandam cum sexu foemineo antipathiam; hinc velut alter Jobus pepigit foedus cum oculis suis, ut ne quidem cogitaret de Virgine. Hujus suæ in foeminas averfionis præclarum edidit exemplum, cum Bruntruti suum Musis humanioribus locabat studium. Matrifamiliâs Dominae Guisinger severe injunxit, curaret etiam, atque etiam, ut ne ulla puella vel foemina suum ingressa cubile reculas, ullas manibus contingere præsumeret, cum tamen absente illo aut necessitas attraheret puellas, aut curiositas alliceret foeminas, invetitum conclave, & extremis tantum digitis iconem, remve aliam attigissent, quin illam loco vel latum unguem moverent: domum redux Angelicus Juvenis advertit illicò, adfuisse nonnullam, & graviter

viter ideò conqueri apud Domesticos auditus est. Adeo delicata virtus est castitas, ut vel umbram horreat illius, quod se inquinare possit.

Tam purum cùm esset lilium Joannes Ludovicus, quid mirum, si Divina sapientia sibi in ejus pectore sedem deligere gestierit? Quâ autem viâ hunc illa finem attigerit, audiamus. Facile intellexit soror Maria, quòd frater suus optimam sortitus animam ingenio præstaret, & memoriâ, judicavit proin illum aptissimam fore sapientiæ sedem; quam ut sensim imbiberet, Ludi-Magistro erudiendum tradidit: unâ etiam mittit Germanum hunc suum ad thesaurum omnis scientiæ & sapientiæ Christum Eucharisticum, jubetque non prius frequentare scholas, quàm SS. Trinitatem, Dei Matrem, & D. Catharinam Studioforum Patronam ad totidem illarum aras in sua vocasset vota. Sed non opus erat, ultrò currenti calcar addere: hinc ad aras destinatas quotidie supplex advolvitur, quam consuetudinem toto studiorum tempore sacro-

sanctam habuit. Ille insuper, quoties in studia incumbendum erat, defixo humi poplite opem invocabat à Sapientiâ æternâ eo litterarum profectu, ut omnibus condiscipulis exemplo esset & admirationi: Pietas namque ad omnia, & præsertim ad litterarum studia utilis.

CAPUT V.

Præparatio Ludovici, ad sacram Confessionem & Communonem.

UT Ludovicus in animâ suâ dignam sapientiæ Divinæ sedem adornaret, dici vix potest, quantâ cum accuratione se ad Sacramenta pœnitentiæ & Eucharistiæ disposuerit: huc totam animi referebat contentionem; nam prius accuratissimum instituit peccatorum examen, prima etiam cordis penetralia rimatus abstrusissimos quosque inde protrahebat defectuum pulvisculos, sive laterent in cogitatis reconditi, sive palliarent illos verba aut opera quocunque fuco perlita: & ne-

nequid infidæ elaberetur memoriæ, mandabat chartæ omnia, & quidem flexis genibus, nudoque capite per mediam horam, quarum deformitatem postquam lynceis oculis limatæ mentis suæ detexisset, crebris cum D. Hieronymo pectus cotundebat pugnis, & uberes inter lachrymas irugiebat cum Psalte Regio à gemitu cordis sui, ut lamenta singultientis animæ ferè intercluderent vocem. Quidquid sinistri evenisset sibi, peccatis adscribebat suis, illaque à Deo dimitti flagitabat.

Si in texendâ confessione tam religiosum fuisse Ludovicum, innocuum hunc peccatorem didicimus, quid intelligimus de ejusdem ad recipiendam sacram Eucharistiam præparatione? Totus Ludovicus totus erat in eo, ut Deo ad se venienti dignum pararet receptaculum; hebdomades integræ vix in tanto illi sufficiebant negotio: præsertim autem tenerrimo pietatis sensu afficiebatur vel ad imaginariam Christi sumptionem, ne di-
dam,

cam, ad veram, in quâ absumebatur desiderio, colliquefcebat ardore, oculi diffuebant lachrymis, pectus æstuabat amore, & anima exundabat gaudio. Pridie illius diei, quâ ad Panem hunc angelorum accedere statuerat, ore in jejunio excitabat. Si loquendum, piis colloquiis de mirabili hoc Sacramento institutis delicias Ejusdem prægustabat: Si tacendum, mente divitias mysterii tam augusti volvebat. Vespere Sabbati, & primo sacri convivii diluculo, nec non per horam subsequenter aliæ cor Juvenis cogitationes non occupârunt, quàm mira Christi ad nos venientis dignatio, hanc pensitabat, hanc commendabat, huic immerfus cogitationi accedebat templum, & genibus hærens ad instar statuæ immotus perseverabat in præparando ad ferculum Eucharisticum animo. Interim sensus abalienabantur à mente; mens verò cœlestibus innatabat delitiis, & delitiis miscebantur duo leniter ex oculis fluentium lachrymarum rivi.

Ita

Ita extra se rapiebatur, ut difficulter ad se rediret, & difficilius adhuc sumptâ jam sacrâ synaxi ex precibus resurgeret, domumque è templo se conferret. Per totam reliquam diem altum servabat silentium: Solitarius latebat in hypocausto, illud sibi occinens: *Audiam, quid loquatur in me Dominus*; hinc cum annis augebatur hoc sacrum suscipiendi Christi desiderium; ab anno enim decimo usque ad duodecesimum singulis mensibus: à duodecimo ad decimum quartum singulis quatuordecim diebus: deinceps verò singulis hebdomadibus & solemnioribus anni festis ad divinam accedebat mensam. Certis insuper temporibus ad sacram invisebat ædem; ubi in utrumque prolapsus genu summâ reverentiâ nullis circumscriptum terminis adorabat totius orbis conditorem, parvo comprehensum orbe.

Quid jam mirum, si stupendi effectus tam sanctam communionem fuerint secuti, cum tam arctè unitus extiterit Ludovicus cum DEO suo? Si
quot-

quotidianâ ferè cum Genio cœlesti,
frequenti verò cum B. Virgine, &
Sanctis quibusdam familiaritate sit
usus? si visiones, raptus, extases, &
divina sit passus, cùm totus in divini-
tatem fuerit absorptus?

LIBER II.

Bona Opera, & Virtutes.

CAPUT I.

Vitæ Ludovici Diarium.

NON adeò difficulter creditur,
quod ex merito evenire nosci-
tur. Quis stupeat ex arbore bonâ
bonos quoque enasci fructus? Atten-
damus ergo ad pia Ludovici, & inu-
sitata opera, nec adeò facilè mirabi-
mur speciales è cœlis favores in sinum
tam charæ superis animæ depluos, vel
maximè ubi Genius Custos non rarò
ipsi assistens haud secus, ac olim S.
Joannæ meliora suggerebat sensa, &
emi-

eminentem vivendi normam Clienti manifestabat.

Bonâ hic opera cunctis juvenibus propria non commemoro, aut tantum: videlicet matutina exercitia, dum surgitur horâ quartâ, Ludovico solemne erat elevatâ continuò mente ad Deum, his similibusque aspirationibus illum interpellare; *JESU MARIA: Domine labia mea aperies? DEUS in adjutorium meum intende: Deus, Deus meus ad te de luce vigilo.* At vestiendo sese, percurrebat animo singula Christi membra. Decenter amictus preces ad mediam quintam de genibus subinde etiam nudis protrahebat, quibus summas gratias agebat DEO pro innumeris sibi ab ipso collatis beneficiis, quibus in super se, sua studia, omnesque totius terrarum orbis homines Deo, Dei Parenti, Genio Tutelari, & omnibus Sanctis Patronis commendabat, recitato hunc in finem rosario, (ut vulgus loquitur) His precibus subjunxit duarum horarum studium. Jam verò in aulâ Gymnasij, dum

dum sacra litaretur hostia, corollam
rursus absolvebat Marianam, & Chri-
stum toto mentis desiderio cum sacer-
dote sumebat. Omne tempus scho-
læ admiranda modestiâ, & animi at-
tentione exigebat.

Levia hæc præ aliis censentur Lu-
dovici gesta: majora sunt, quadran-
tem horæ multas inter lachrymas con-
sumere, ut animus noxis purgetur,
& paretur ad sacrum: nulli malo, sed
omnibus bono præcurrere exemplo:
refecto corpore animam pascere, &
librum asceticum ad undecimam us-
que volvere: recreationis tempus e-
nodandis piis historiis, & instituendo
sacro colloquio impendere; à mediâ
duodecimâ, & à quarta pomeridianâ
Officium B. Virgini recitare: ad bo-
num vitæ statum deligendum statum
quoque Cœlitibus persolvere pensum:
malle visitare templa, si quando feria-
batur à studiis, quàm lusu inutili tem-
pus conterere: trigesies ter de die ter-
ram osculari: preces sodalitatis, aliás-
que plures recitare: usque ad mediam

nonam vesperi studere: conscientiam
diligenter discutere: prono corpore
vespertinas preces usque ad nonam
persolvere: & denique in lecto ob-
dormiscere manibus tenendo Crucifi-
xi effigiem, libellum Sodalitatis, &
sertum Marianum, conceptis animo
sanctis ad Deum affectibus: hæc om-
nia simul & quotidie qui inter juve-
nes faciat, rara avis est, albóque si-
millima corvo: illa autem, quam sub-
do, vivendi & vexandi corporis me-
thodus potius inter Sanctos anacho-
retas in desertis locis Ægypti aut The-
baidis quærenda, quam inter Scho-
lares; medio enim profundæ noctis
silentio, cùm alto Domestici jacerent
somnia sopiti, solus ille prodibat è
strato, corpus in terram abjectum in
crucis formam extendit humillimus
Adolescens pulverulentam humum
lambens: arreptis dein virgis & fla-
gris cruentabat dorsum, nec priùs ces-
sabat sancta laniena, donec Psalmus
quingagesimus, & De profundis ab-
solvi posset, idque maximo animi de-
missi,

missi, & ob peccata commissa dolentis sensu.

Postea Christi pro se lapsi meditabatur plagas, crucem, mortem. Animo revolvebat Dei Genitricis afflictissimæ dolores, impactâ sibi in illorum honorem alapâ, petebat à Divina Clementâ multas inter lachrymas veniam peccatorum suorum: commendabat infinitæ Dei bonitati amicos pariter & inimicos suos, hæresum extirpationem, augmentum & stabilimentum Ecclesiæ Orthodoxæ, summum Pontificem, Patrem Confessarium, Professorem, Præsidem, Sodales, & omnes totius terrarum orbis homines, illos præsertim, qui ejus opem implorârunt. Ad pulsum horæ primæ hæc interrompebat exercitia, redibat in stratum, rursus se cruce, corollæ Virginis, Sodalitas armabat, & in Domino quiescebat. Quos putatis tam exquisita pietatis opera fructus pepererunt? Sed plura adhuc percipiamus illarum obsconia.

CAPUT II.

Variæ per annum, per adventum,
& per quadragesimam Ludovici
actiones.

NObiliores erant, magisque He-
roicæ reliquæ vitæ actiones cer-
tis tantum anni temporibus commu-
nes. Diem Lunæ Numini supremo
devoverat, rogans, ut in omnium
hominum corda, ac præsertim in su-
um omni gratiarum genere, tempo-
rali, æthereæque saluti necassario in-
flueret. Die Martis angelos Custo-
des, aliosque invocabat, quos titulis
quoque Lithaneuthicis honorabat.
Diem Mercurii animabus, igne de-
centis lustrico dabat, psalmo quin-
quagesimo ter recitato. Feriam quin-
tam varii in templis, quæ visitabat,
sibi vendicabant Sancti. Diem Ve-
neris totum sacraverat illi, qui se to-
tum Ludovici & nostrum uniuscuius-
que causâ in arâ Crucis æterno Patri
diros inter cruciatus consecravit;
du-

duro propterea cilicio coërcebat artus: Sabbato denique Mariam colebat, & ad sumendam subsecuturo die Eucharistiam SS. animum præparabat; hinc Pithagoreum servabat silentium: animum purgabat sacrâ exhomologesi, examine conscientiæ per diem crebrius instituto: jejunio lucem totam transigebat. Sed nimis longum foret, singula prosequi, omnia ergò simul in fascem complector. Ter unâ hebdomade visitabat templa suburbana: septies repetebat Psalmum Miserere. Feriâ secundâ, quartâ, & sextâ cilicium gestabat. Septies expansis brachiis Litanias Virginis Lauretanæ orabat. Sabbato, & pervigiliis festorum celebriorum solò panē & aquâ victitabat, Sæpè etiam nil omnino gustabat. Festis porrò, Dominicisque diebus bino, ternoque Sacro intererat.

Verùm fateatur ipse, quòd in vitæ suæ serie propriâ manu Posteris transcripsit, atque etiam exercuit toties, quoties concessum. Corda marmo-

morea odit anima mea : Egentibus
stipem ex peculio largior. Pejerantem
non sustineo, & multò adhuc minùs
turpia loquentem, sed vel increpo,
cùm decet; cùm dedecet, ad preces
& lachrymas vertor, ut linguam per-
juram aut Veneream corrigat scelerum
Vindex Deus. Injurias mihi illatas
inter beneficia numero, & Deum
maledico conciliare fatago, sublati
in Cœlum oculis, cum Proto-Marty-
re Stephano exclamans: *Domine, ne sta-
tuas ei hoc peccatum!* si quando Cruces,
statuæ Virginis Mariæ, Sanctorum-
que imagines occurrunt, detecto mox
capite, & brevi reverentique saluta-
tione illas deveneror. Ad laudes
meas non tantùm erubesco, sed & in-
dignor Mortalium perversissimus,
ipso etiam pane quotidiano, homi-
nùmque conspectu indignum me re-
putans, & ideò viribus diffidens meis,
Dei Custodisque Angeli, & SS. Pa-
tronorum auxilium genibus plerùm-
que flexis in negotiis etiam levibus
pertractandis imploro.

Vobis modò judicandum relinquo, talem qui vixit vitam, quàm integram juvenis servârit innocentiam, & tamen flagitiosissimo homine deterio-rem autumare potuissetis, adeò rigidus sui censor, & infensus corpori hostis fuit, vestigiis inhærens innocentissimorum Sanctorum Joannis Bapt. in eremo, Aloysii in aulis, Stanislai in gymnasiis, qui, quod eluerent in animo, non invenerunt; illum jam elutum ut magis perficerent, implacabiles sui Tortores pœnis spontè susceptis carnem excruciârunt. Sane Ludovicus noster Quadragesimæ, & Adventûs tempore, per hebdomadam omni omnino cibo & potu abstinit. Singulis diebus septem psalmos pœnitentiæ Deo suo perlegit. Totâ hebdomade sanctâ, & angariis natalium Christi nullo non die non tam degustare, quàm delibare tantùm solebat cibos. Tribus tantummodò horis dormire, imò & totas noctes vigilare, atque huic vivendi normæ tam pertinaciter inhærebat, ut, si quid
ne-

necessitas detraheret, proximâ occasione mox refarciret: ut non solum non remitteret, verum novum quid potius admitteret: ut non tantum non exstimulari, sed fræno etiam cohiberi debuerit: & rectè id quidem; quia qui non proficit, deficit.

C A P U T III.

Ludovici Virtutes.

NOn poterat adolescens tam probus, tamque religiosus non magnis inclarescere virtutibus, quas, ne numero suo tædium creent legentibus, in unum, alterumve caput tanquam in cumulum conjicio, paucis tantum indicandas; quia necessum erit, ut etiam deinceps hinc inde illarum fiat mentio. Exordiamur ab obedientiâ, cum teste S. Bernardo ab illâ omnes reliquæ virtutes suum meritum & decus mutuent. Ludovicus ergo cereus totus, Moderatorum suorum præcepta tam sanctè fuit secutus, ut nutum etiam præveniret: ut nullum

unquam vel levissimum illorum mandatorum transgrederetur: ut ægerri-
mè ferret condiscipulorum contuma-
ciam, quos justa Professoris reprehension-
is arguebat, illósque ipsos ad paren-
dum multis hortaretur. Nec minori
sibi jure Ludovicum adjudicant duæ
individuæ Sorores Verecundia &
Pudicitia; nam vehementer erubescit
ad licentiosa dicta, oculos deprimit,
procaces reprehendit: vix etiam Viri
fert conspectum, ne dicam Mulieris:
certè admodum sollicitè è lecto sur-
gens suos contegit pedes, anxie quo-
que cavens, út ne pars minima corpo-
ris nuditate castos offendat oculos;
hinc & modestissimus fuit, ut prode-
untem domo, & plateas obeuntem,
per quas aditus ad scholas erat apertus,
matres ad fenestram currentes digito
in ipsum intento liberis & domesticis
ostenderent, quique oris, oculorum,
& totius corporis modestiam admira-
bantur; atque vel ex hoc sanctum
proclamabant Adolescentem Brun-
trutani. Rariùs tamen hoc illis solati-
tio

tio frui datun ; cùm perpetuus fèrè
musæi Custos in publicum ægrè pro-
diret, nisi ædes subiret Deo sacras,
ut cum Sanctis in templis ageret, aut
cum Viris Religiosis colloqueretur.
Tam peregrinus erat, ut neminem
nosset exterum, ac ne vix etiam ne-
cessarios & domesticos. Solitarius do-
mi sedebat in angello cum libello, ubi
vel lectitabat historias, vel cantitabat
vesperas.

Si modestiam prodeuntis domo di-
laudabant Matres, & illarum benè
morati infantes, illam contrà exsibi-
labant scurræ insolentes, illis exem-
plo, his verò scandalo factus est mi-
tissimus Ludovicus ; itaque ædibus
egressum integræ puerorum insecta-
bantur quandòque catervæ : explo-
debant modestiam : deridebant sim-
plicem : onerabant convitiis, luto &
saxis, cùmque Sodales boni petulan-
tiam nebulonum arcerent, propulsa-
rèntque, vetabat mansuetudo Juve-
nis, ne duriusculè rabulas tractarent,
sed indemnes potiùs sinerent, Præci-

pere non poterat quidquam, rogare non nisi summâ animi demissi mansuetudine, his, similibusve formulis utens: *Nisi tibi hoc molestum sit: licet hoc facias. Si tibi commodum, hoc abste velim. Amabo te, hoc mihi effectum des.* Vaccas, oves, aliâque ejusmodi mansuetiora animalia, si quando jugulabantur, aspicere sine lachrymis non poterat; neque tunc ab iis temperare, quando ipso intuente, feles, aut canes vapulabant. Homines verò occidi, aut malè haberi, quantus erat luctus! nempe virtutem virtutum semper ilias, sicut malum sequitur malorum ilias. Nunquam illa sola venit, foecunda prolis optimæ Parens.

C A P U T IV.

Zelus, Charitas, & Simplicitas
Ludovici.

QUanta erat ejus mansuetudo, tantus erat ejus zelus & charitas. Ubi decimus illi ætatis currebat annus, exoritur semel in urbe clamor: alter-

altercantur duo perdit, digladiantur: unus cæditur perfoſſus enſe. Maria ſoror cædis conſcia advolat, fatales fratri nuntiat rixas. Inhorruit illicò adoleſcens, lachrymatur, ingreditur cubiculum, provolvitur in genua, & tres in precibus horas durat continuas inter fletus, quorum potens haud erat amplius. Precatur JESUM Salvatorem voce crebris, ſingultibus interciſâ, ut, cùm non pepercerit corpori, animæ ſaltem interfecti miſceatur, pretioſiſſimo ejus ſanguine redemptæ. Tandem redit iterum ſoror ad fratrem tædio victa, quòd tam longas in cubiculo traheret moras: introſpicit, & Ludovici faciem cœleſtiluce radiantem conſpicit. Sed longiùs adhuc progreditur ipſius Zelus, intererat fortè concioni, ad quam Eccleſiaſtes verba de invictis Martyrum animis faciebat: Ludovicus aures arrigere, mirari, affici: tum ſtatueret, inſiſtendum ſibi cruentis athletarum Chriſti veſtigiis, & ideò ſingulis poſtmodo diebus, unum ex illis in

Patronum assumere, ut sibi Martyrii palmam impetret: quinquies Pater & Ave, coram Crucifixi effigie brachiis expansis hunc in finem recitare. En Theresia imitatore[m] tui generosum!

Virtutes etsi appareant nonnunquam sibi invicem repugnare, catenâ tamen quavis sunt unitæ magis. Zelus non offecit tranquillitati; nec ingeniosa charitas simplicitati, adeo ut Ludovicum omni humanâ re superiorem fuisse obstupescamus, semper sibi similem, nunquam dejectum animo, sed pacificum, atque ita simplicem, ut inter dextram & sinistram vix faceret discrimen; hinc differentiam rerum ita ignorabat, ut filiginem, spel-tam, triticum, lolium, orizam, avenam, pisa, omnia confunderet. Bestias inter se, & avium species, nec etiam monetarum distingueret: nullum puerilem vel alium callebat lufum. Superi, quem simplex hæc animula in sinu suo fovebat candorem! Tempore nundinarum philippeo donatur Ludovicus ab Agnato. Ille
mox

mox animum adjicit ad librum : forum adit : Bibliopolæ pecunias exhibet : libellum sibi dari postulat. Mercator lucro inhians libellum nau-
ci porrigit, acceptatur tam hilariter, quasi thesaurum maximum coëmisset : gestiens itaque gaudio adolescentulus domum repetit, libellum philippo emptum sibi gratulatur, & ostentat sorori. Athæc deridet simplicitatem justī, & complofis manibus exclamat : *Dominus dedit, Dominus abstulit, sit nomen Domini benedictum!* O mi JESU! confirma hanc in fratre meo innocentiam ; omnium chorāgium virtutum ponē sequitur castitas, quæ illarum cultori Ludovico corollam imponet ; licet ergo huic Angelicæ Virtuti rerum & ætatis ordo alium destinaret locum, ne tamen extra rhombum saltare videatur, aliis illam virtutibus subnectemus.

CAPUT V.

Cultus erga beatam Virginem,
& Votum Castitatis.

Quis fuerit Ludovici in Mariam cultus & amor, loquuntur effecta; nam præter pauca, quæ de illis jam perstrinximus, sacratissimum Mariæ nomen præ cæteris venerabatur exarando illud majusculis literis, & quidem genibus flexis. Sabbatum colebat jejunio, & silentio strictissimo, recitatis quotidie ejusdem officio, aliisque precibus, institutis crebrò de ipsius mysteriis & vitâ colloquiis, accuratissimè præparando animam per octo omnino dies ad colenda præcipua illius festa, amando castimoniam, quæ Virgini purissimæ vel maximè est amor & honori. Annum jam decimum tertium attigerat, cum fortè incidit in libellum, nescio quem, 15. Matris Divinæ mysteria pertractantem: quot verba hîc legebat, tot spicula sentiebat, quibus cor vulnerabat

bat castitas, illumque impellebat, ut Virgini intemeratæ tam gratam voveret virtutem. Occurrebat animo, se illi nil acceptius, jucundius nihil præstare posse, quàm si Matrem Dei castissimam sectaretur moribus, Eique se voto perpetuæ castitatis obstringeret. At noverat perbenè, si tanti momenti negotium inconsulto animi arbitro susciperet, tymendam meritò stygiam imposturam, propterea nequid absque consilio faceret, convenit spiritus sui Moderatorem, imò & Professore P. Christophorum Regem, utrumque Societatis JESU, & Collegii Enfishemiani tunc Incolam. Illi Juvenem voti desiderio æstuantem audiunt, non tamen exaudiunt, quin imò remoram objiciunt. Quid agat Rosengardtius? desistat à cæptis? melior intus urget spiritus. Novos ergo resumit animos, & acriùs instat. Illum interim fervorem frigidâ styx impia nititur extinguere, & injectam à Cœlo mentem radicitus evellere, at se major non cessit Dæmoni, repulsam

passus, non acquievit moderatori; verum format crucem, fugat dæmonem: novum in Patres assultum tentat, & utriusque animum mirabiliter expugnat; fassi namque sunt ambo, internâ quadam vi impulsos se, & coactos fuisse, ut petitioni tam sanctæ manus darent. Multis ergo hebdomadibus se se apparat ad festum hoc nuptiale eâ dignitate celebrandum, quæ Christum, cœlites, illorûmque Reginam deceat. Anno igitur 1625. primâ dierum Esurialium dominicâ *Invocabit* dictâ templum Societatis JESU Enshemii subit sponsus decorus gratiâ. Hic animo sacrâ confessione expiato, & sumpto SS. Eucharistiæ Sacramento se numini, B. Virgini, & toti Curiaë cœlesti sistit, illisque se perpetuo castitatis voto, his verbis concepto, obstringit multas inter lachrymas, & animi exultantis delicias: *Domine JESU Christe! à quo bonum omne & donum proficiscitur, ego scelestus & infirmus absque singulari tuo munere non possum quidem castè ac pudicè vivere, sed infinitâ*

bonitate tuâ confisus voveo , ac promitto tibi , sanctissimæ Matri tuæ , ac Cœlitibus omnibus vitam me deinceps omnem purè usque ad extremum vitæ spiritum exacturum , & prius omne capitis periculum aditurum , & corpus objecturum esse , quàm ut fidem frangam.

Vix ille votum ediderat, cùm miris incedens lætitiis videt Angelum Custodem è cœlis delabi, qui corollam floribus contextam imponit capiti Ludovici. Hic obstupescit, manus reverenter extendit, ut capiti sertum detrahat: Genius verò Cliente promptior illud elevat. Pudebat Juvenem summoperè vel insperatus, vel detractus honor, aut vanus timor, ne à quoquam notaretur. Mox reposuit Angelus rosas Roseo Juveni, & impositas tamdiu reliquit, donec templo egressus domum rediret.

Nec illud solùm sed incomparabile aliud pretium tulit Virgini dicata Castitas; nam Cœlitum Reginam sub ultimum noctis crepusculum mediâ circiter nonâ in cubile novi sponsi attra-

xit; conscientia tunc discutiebat latebras, & totius diei actus examinabat; subito illustrari conclave, & in claram abire lucem vidit: tum ab imo tremere fundamenta, & concuti parietes sensit. Mox contremuit eo ferè modo, quo Moyse tempore concussit timor Israelitas appropinquante numine. Ludovicus itaque hians palpitansque in terram collapsus invocabat Coelites, & Mariæ inclamabat opem. Adfuit sponsa clementissima, seque, suumque Filium conspiciendum præbuit, & ejus animum erexit, ingenti sponsum solatio replens, atque arcana quædam verba proloquens, quæ nulli unquam mortalium patefecit. Hoc spectaculo ita se immutatum dicebat Ludovicus, ut in alium se penitus diversum migrârit hominem, novo succensus ardore, toto ad colendum & amandum supremum numen impetu ferebatur, tempus hoc, conversionis suæ tempus appellans. verè, ô beatissima Virgo! qui te invenerit, inveniet vitam, & hauriet salutem à Domino.

LIBER III.

Fructus persecutionum.

CAPUT I.

Ludovicus Fratrem Theobaldum
convertit.

Vidimus hætenus in Ludovico
arborem variis eximiæ pietatis,
& multiplicium virtutum floribus
conspicuum, nunc quàm exquisitos
fructus protulerit arbor tam bona,
exploremus. Erat Joanni Ludovico
inter fratres natu-grandior Theobal-
dus nomine. Hic Colmaria, si Su-
peris placet, sapientiam in Lutheri
scholâ hauserat, in quâ Arithmetica
& Mercaturæ studens una quoque
impium illud Evangelicæ doctrinæ
genus imbiberat: Christi oblitus Fi-
dem orthodoxam deseruit, quam à
teneris unguiculis cum lacte materno
insuxerat. Ita depravatus, & moribus
miserabiliter corruptus domum redi-
mi-

it Theobaldus. Hæc noctua coëcui-
tiens non tulit in Ludovico splendi-
dos virtutum radios; ignavè scilicet
haustam vitæ rationem volebat à fra-
tre immutari. Quàm autem ægrè hæc
vitæ perversitas Ludovicum habuerit,
nullus sat verbis explicet, aut mente
assequatur: instabat igitur diu noctu-
que, atque ad meliorem frugem, fi-
démque hortabatur. At verò explo-
debat omnia Theobaldus: contra-
furere, debacchari, Fraterculum vir-
gis cædere, alapis contundere, pessi-
mè tractare, ut toto liveret corpore,
Ludovicus quidem gaudere, quòd
Dei & virtutis causâ pateretur, at cùm
adverteret, actum se agere, & Æthyo-
pem lavare, ad DEUM & ad preces
confugit, nec cessavit orare, usque
dum manus scelestas dederit sacrilegus
veræ Fidei transfuga. Theobaldus
denique totus mutatus ab illo vitam
non tantùm homine Christiano dig-
nam, sed etiam verè sanctam institu-
it, & quantum sectabatur, priùs vitia,
tantùm modò illa detestabatur, tamq;
im-

implacabiliter se persequabatur poenis
ultrò susceptis, ut jam non Theobal-
dus amplius, sed Poenitens vocaretur:
ascendit quippe Justi deprecatio, &
descendit Dei misratio, juxta Præsulis
Hyponensis oraculum. Sanè omnia
ardua moliebatur noster Poenitens,
ut suorum veniam peccatorum è cœ-
lo toties, tàmque graviter à se offen-
so extorqueret. Hirsutam alebat bar-
bam, impexos negligebat capillos, vi-
lem induebat lacernam, atque sic uni-
cè optabat Civibus despectui exponi,
modò lachrymis commissas eluebat
culpas: vigiliis aut jejuniis emaciabat
artus: verberibus & plagis affligebat
corpus: integras noctes insomnes, &
maximam diei partem transigebat in
precibus. Nunc pugnis tundebat pe-
ctus, sincerum dolorem criminum te-
stis: nunc officiis divinis & vesp-
ris constanter assistebat: nunc mun-
datâ per sacram exhomologesin ani-
mâ ad epulum Eucharisticum accede-
bat. Hæc aliâque pietatis exercitia
cùm justo sæpiùs iteraret; cùm se ip-
sum

sum duris attereret, tandem succubuit, atque calidâ febris conflictari cæpit, quâ cum diebus quatuordecim luctatus, sacramentis omnibus ritè munitus emundatam multâ pœnitentiâ animam Creatori suo reddidit. Accurrit mox Ludovicus ad fenestram, ut mos est, quam dum aperit, prodigia comperit. Anima pœnitentis Theobaldi pleno meridie, ut ne dubitari posset de visione, instar radiantis stellæ in cœlum evolvat, propterea ejus quidem funebria Parocho fuerunt indicta, sed rogatus, ne pro defuncto Fratre, at verò pro omnibus fidelibus defunctis sacrificaret. Est quædam flere voluptas, præsertim in piis & sanctis animabus.

C A P U T II.

Ludovicus juratum hostem reducit ad frugem.

SI Zelus Ludovici convertit Fratrem Theobaldum, mansuetudo illius permovet ad reconciliationem
ca-

capitalem Inimicum. Inter Sodales ejus censebatur nonnemo, quem anno à reparatâ salute 1625. obsequio non levi sibi obstrinxerat, at ingratis-
simus Mortalium agitatus furiis, manibúsque fatalibus livoris, an verò temerariæ suspicionis, incertum, in-
soniti Ludovico certam moliebatur necem, & beneficium maleficio compensare meditabatur. Ense accinctus noctu plateas oberrat, angulos occupat, in Ludovicum indagat, ut è medio tollat. Innocens Juvenis de paratâ sibi nece monitus, ut efferatum hostis animum mitiget, iconem per socium transmittit infenso homini, cujus cum inscriptam legeret epigraphen, subito ex lupo truculento in agnum mutatus deponit iras: mansuescit immitis, currit ad Ludovici ædes: amicum quærit, & invenit. Ad pedes ejus se abjicit, delictum aperit, veniam petit, mentéque verè pœnitenti lachrymarum torrentem effundit: viscera quippe commoverunt verba, iconi inscripta. *Deus exaudi orationem*

meam: auribus percipe verba oris mei, quoniam alieni insurrexerunt adversum me, & fortes quæsierunt animam meam, & non proposuerunt Deum ante conspectum suum. Averte mala inimicis meis, & in veritate tuâ disperde illos. Cum his, qui oderunt pacem, eram pacificus, cum loquebar illis, impugnabant me gratis.

At non adeò mirandum, illicò curatam fuisse hanc Tygridem ab illo, qui omnibus tantopere acceptus erat, ut quivis bonus prensârit ejus colloquium, ejus ambierit consortium. Erat facie mediocri, quæ semper sibi constabat, & quamvis non tetricus unquam, verum subridens & hilaris, ad risum tamen nec pronus, nec facilis deprehensus est unquam. Nihil in actionibus affectati, nihil ridiculi præse ferebat: in omnes comis & urbanus, in ipsos quoque pueros & mendicos; hinc promiscuè ab omni hominum conditione amabatur: Professores aliique Superiores diligebant eum, ut filium: condiscipuli & familiares amplectebantur, ut fratrem:

Viri

Viri Religiosi omnes deperibant illum nec tamen cuivis se jungebat, sed intimos sibi socios, suæ pietati accomodos selegerat.

At redeamus ad prædictum illum hostem, à quo tantisper digressi sumus: Ludovicus ruit in ejus collum, amplectitur, cordique apprimit. Neque hunc unum virtutum suarum exemplo, & salubribus monitis lucratus est, sed facilem in omnes animum, & præcipuè in ægros fovebat: ad hos invisere, his inservire, insternere lectos, induere vestibus, subministrare cibos, instruere rudes, incitare ad patientiam, ad virtutes, ad Sacramentorum usum, aliâque bona præstare. Animabat & coætaneos præsertim studiosos ad fungendum munere suo. Denique ubi occasio ferebat, quâ verbis, quâ factis in aliorum comoda intentus erat, perbene gnarus, quòd, qui Proximum amat, optimi servatoris nostri legem impleat.

CAPUT III.

Studiosus adversa, ab Orco immis-
sa constanter tolerat.

ANno 1623. ætatis undecimo ve-
nit primò Enfishemium, ubi ad
studia Patrum Societatis JESU acces-
sit optimâ mente, videlicet ut divinæ
gloriæ propagandæ & promovendæ
salutis animarum capax evaderet in-
strumentum, conjungens virtutem
studiis, quod ipsum exigunt Schola-
sticorum regulæ. Nemo diligentior,
nemo temporis parcior, & quidem
dum adhuc Thannis degeret, ne ho-
ris quidem animi relaxationi debitis
vacabat; illas enim, priùs quàm Gym-
nasia adiret, impendebat exarandis
festucâ aut ligno acuto majusculis li-
teris, componendisque libellis, quos
sorori asservandos tradebat. Quàm
primùm in literariam Athenæi Enfi-
shemiani descendit arenam, enixè
sororem, & natu-maximnm Fratrem
observavit, se Patri studiorum Præ-
fecto

fecto commendarent. Votis annuerunt illi, tamque abundè satisfecerunt ut P. Præfectus Ludovicum singulari benevolentia fuerit profecutus. Ingenii puerilis suspiciebat sagacitatem maturam: tum eximiam in eo pietatem adamabat, ut eum non secus ac Pater filium dilexerit. Primum in scholâ plerumque occupabat locum, non tam profanæ, quam sacræ eruditionis cupidus feliciore quoque memoriâ retinebat ea, quæ ad DEI potiùs quàm hominis vel ingenii cultum pertinent; hinc contemplandi studio illectus & abreptus liberum Divinis commentationibus laxabat frænum. Patentem in Thomâ Kempensi invenit campum, ut satiari vix posse videretur. Integras prope noctes Redemptionis nostræ mysteriis revolvendis traducebat in Divina modò elogia, modò in Ecclesiæ hymnos cogitatione defixus sui obliviscebatur, manantibus interea ubertim lachrymis & animo in sancta solatia penitè absorpto. Sic meditantem frequenter visitabat

tabat Genius Custos, & Clientem ob
assiduum contemplandi usum Ludo-
vicum *Contemplativum* nominabat,
Ita sedulò studendo & contemplando
perfectum studiosi prototypon evasit,
jugi patiens scholastici omnem in par-
tem se flecti permisit; hinc omnis ge-
neris molestias devoravit, labores ex-
antlavit, adversa toleravit tam con-
stāter, ut omnis illi deflueret oris gra-
tia, & enervaretur ita, ut vix ossibus
hæreret, persecutiones denique etiam
dæmonum maximas sustineret.

Veterator avernalis mille nocendi
artes doctus in varias transmigravit
formas sagax Protheus, & futuræ
sanctitatis odorem præsentiens canis
stygius omnes exprompsit astus, ut
Juvenem à proposito vitæ perfectis-
simæ tramite abduceret. Sæpè retia
tendebat Alastor, sed nasutus magis
Ludovicus, simplex licet avicula, elu-
sit technas: sæpè monstrum indutus
foedissimum territabat illum, sed im-
pavidus stetit Antonio. An achorætæ
haud multum impar, adeò infestaba-
tur

tur amicum coelis caput : sed agnus leonem, Ludovicus dæmonem vicit, & profligavit. Jam turbare orantem, jam exagitare studentem, jam in alias atque alias transire figuras. Nunc formidabilem induere Æthyopem, nunc canis felisque habitum mentiri : paucis complectar omnia, Ludovici hospitium in Ægyptiacam vertebatur eremum, in quam larvæ infernales, tanquam Belluæ feroces irruerunt, ut cum Puero quindecim annorum congredierentur, diu subinde noctūque infestæ, sicque tempus ad necessariam quietem vix superesset. Inviectus tamen hic Pumilio, immanes & inanes hos Polyphemos fugavit semper, ac prostravit. Testis est anno 1627. Lucerna inter principes. Helvetiæ urbes una. Testis an. 1629. Bruntrutum Ajoyæ caput, utrobique dæmon oranti spiritum interceptis faucibus elidere moliebatur; sed invocato mox sanctissimo nomine JESU, ægréque pronuntiato in fugam se præcipiti cursu proripuit, atque ut

C

nul-

nullus de luctâ hac dubitaret, guttur Victoris nimia contentione afflictum multis diebus vehemēter irraucuit. Irruit quondam tremendus hostis in Ludovici cubile, ubi Lucernæ Novitium Religiosum agebat, & flagra, plagæque cubantem circumstrepebant: sonitu excitus frater Daniel accurrit suppetias laturus, at divinâ jam ope liberatum invenit. Aliquot hujus persecutionis exempla tam illustria appono, ut non tantum Bruntrutum, verum vix ulla ætas similia viderit.

Superis dilectus hic Studiosus domum incolebat Dom. Richardi Guisinger Consulis in urbe Bruntrutana, illam postea incoluit D. Joan. Ignatius Liepore, Principi & Episcopo Basileensi à consiliis. Cubile separatum ab ædibus in posteriori illarum parte inquilinum habuit Rosengardtium, quod hodiedum ob ejus memoriam est in benedictione. Hoc in cubili scribebat ille vitam suam, quemadmodum præceperat P. Adamus Grieser pro auctoritate Præfecti animæ
tam

tam bonæ anno 1630. accingit se operi obediens Profelythus propriâ manu propriam conscribens vitam; cùm ecce adest hospes ingratisissimus diabolus; villicat scribentis chartam: pergantis nihilominus in perficiendo opere effundit attramentum, atque aliud rursus affudentem scribam colaphis mulctat importunus sycophanta: nil territus Ludovicus lypsanothecam expromit: prætendit crucem Hispanicam; illum aquâ lustrali aspergit, & ita in orcum relegat frementem, relicto intolerabili foetore, quo fugiens cubile infecit. Avernalis hic cerberus latrare & sollicitare potest, mordere non potest. Patuit luce clariùs hoc Augustini monitum ad a. 1628. quando dæmon furore percitus arreptum medium mastygem suum è cubilis, de quo superiùs, fenestris in subiectam aream lapidibus stratum præcipitavit: at genius custos inferiùs cadentem manibus excepit clientem, indemnem quidem, semianimem tamen in cubiculum reportavit. *In manibus portabunt te, ne offendas ad lapidem pedem tuum.*

CAPUT IV.

De Tentatione carnis, Victoriâ,
& Præmio.

ANnus decurrebat à partu Virginis
millesimus sexcentessimus vigesi-
mus nonus, cùm 20. Januarii festo
S. Sebastiani, peractis jam precibus
nocturnis, & sepositis vestibus lectum
ingrederetur Ludovicus, solitâ cor-
poris quiete vires reparaturus, inopi-
nanter, & quidem gravissimè tentari
cæpit ipsius castitas: menti quoque
fœmina observari, quam olim à se vi-
sam meminisset, quàmque dæmon
subeuntem cubile ob oculos purissi-
mos induxisset. Tam vehemens hic
assultus erat ad labefactandum ejus
castimoniam, ut si humanis solùm vi-
ribus nixa decertasset, certo certius
subjuganda fuisset; nam protervum
lecto appropinquat scortum, & ef-
frons ad crimen sollicitat: habeas me
lecti sociam, ajebat syren: tum mi-
ranti Ludovico lascivientis petulantia
ge-

gesticulationes ausa est effingere, choreasque ducere innocentibus oculis insidiosas.

Provocatus ergo Pugil descendit cum veteratore stygio in arenam, & primò quidem congregiuntur verbis, tum seriâ nec umbratali tantùm pugnâ; apage, dicebat Ludovicus, acerbò larvam stringens laconismo, apage prostibulum, cum tui similibus jocare; nil mihi tecum diabole: Quid? tu me diabolum, reponit lasciva mulier, inhumane Patruelis? Quasi verò me haud nòsses ampliùs tam arcto mecum ligatus fœdere, & cognato prognatus sanguine mecum matronâ honestissimâ? dehinc propiùs accedit meretrix, vim parat Josepho Putipharis; sed ille, quando fugere non licet, arripiens scutum fidei, & gladium salutis format in fronte crucem, & profligat hostem. Partâ victoriâ in lectum procumbens suaviter quiescit. Dominus verò inimicus restaurat vires: aciem novam instruit: astutiam rursus acuit.

Inter hæc auditur hora duodecima, surgit pro more athleta Christi è strato: instaurat preces: exercitia pietatis renovat. Turpes mox redeunt species, phantasia occupant, & novis mentem inquinant luxuriæ spectris. Stratégus verò noster redintegrat pugnam, perseverat orans, facit crucem, nil efficit. Divino ergo æstu percitus, & cupiditatis vincendæ studio incensus, domesticis altum sopitis in subjectam domûs aream descendit. Indusio extracto in nives se abjicit, in quibus toto corpore non obiter, sed diu sese ad instar S. Francisci Seraphici volutat. Ita devictâ & confusâ venere nullam amplius gravem tentationem passus est. Jam verò terminatâ pugnâ perpendamus qualem meritis sit reportatæ victoriæ lauream; nam *Nisi tentatio, nec corona: nisi certamina, nec præmia*, sunt aurea ex ore aureo verba.

Castitatis Candidatus jam nive candidior, corpore tremulus, sed animo æstuans repetit cubiculum. Vix gra-

gradus attigerat, in iis obviam habuit Genium. Hic, propera, inquebat, Ludovice, est, qui tuo in Musæo te præstolatur. Superatis gradibus cubile subit, genua curvat, psalmum quinquagesimum recitat. *Te DEUM laudamus*, intonat, de orco devicto triumphat, & pietatis tam generosæ fructus cum sensu cœlesti gustat. Sed hæc solationum erant initia, non finis; nam advolat Geniorum agmen, & cum illis Angelorum Regina ipso splendidior sole, nullus sat calamus exprimere valet, quanto perfusus fuerit gaudio Ludovicus ex hoc aspectu; hinc Vesuvio monti haud absimilis, qui quamvis sit nive oblitus, ingentes tamen eructat flammarum globos, ardet gelidus, gemit hilaris, nix candidæ puritatis in aquas fletuum resolvitur, tanto impetu, ut os vestesque uberrimè riget. MARIA Virgo Virginum Clienti Virgini apparavit gaudia in cubiculo, dum integra dæmonum legio interim fremeret in vestibulo.

lo. Horrida induti spectra ultimam minabantur stragem, & inconditis clamoribus Ludovicum noxæ reum agebant. *Noster est Ludovicus, vociferabantur, peccavit, noster est.* Genius contrà Tutelaris causam infantis suscipiens ferales silere jubebat furias, & compescebat tumultus inanes deridens minas: at verò Domina inferis tremenda imperabat, ut solum verrent infausti Lemures, & in Ditis se præcipitarent antra. Momento igitur ex oculis disparuere. Tum Mater clementissima depositâ gravitate blandis subridet oculis, dignaturque impositâ manu Amicum contingere, & ductâ in crucis formam manu eadem benè precari. ô juvenum felicissime, quanto pectus tuum exultabat gaudio, cùm te ab Augustissimâ cœlorum Regina tantoperè amari cerneres! sanè cùm hora jam sonaret quinta, cœlestibus his voluptatibus ipsas quatuor horas innatans non videbatur sibi effluxisse spatium, quo vel unicum Pater & Ave recitari posset.

set. Quàm quæstuosa res est famulari Virgini, cujus beneficio Ludovicus tam gloriosè de hoste stygio laureolam Virginitatis vindicavit, aliàs intuendâ Castitate, qui fugit, vincit, Ludovicus, ut vinceret, non fugit, sed fugavit inimicum.

C A P U T V.

Ludovicus Divinâ passus, ab hominibus quoque exercetur.

DE vitâ Ludovici, ut ex dictis hactenus facile colligitur, universim dici potest, quòd magis sapuerit divina, quàm humana; nam si illum domi suæ quæsiêris, invenies ad pedes altaris, aut inter discursus vel libros Asceticos: si foris, reperies illum in templis inter Sanctos, velut hominem è cœlo lapsum: si in claustris, inter RR. Patres Minoritas, vel Capucinos, aut inter Patres Societatis JESU. Videbis illum inescatum divinis colloquiis, syderatum ad exporrectam Religiosorum frontem, ad hilarem vul-

C 5

tum,

tum, & mundanæ vanitatis contem-
 ptum, ad regularis vitæ prærogativas,
 ad statâ pfallendi, precandique tem-
 pora; propterea incensus tam sacro
 vivendi genere domum redux Reli-
 giosos moribus, virtutum & solitudi-
 nis studio imitari satagebat: inde con-
 venticula & colloquia, spectacula, &
 curiosa quæque averfatus, à dissolutis
 deridebatur, & vituperabatur velut
 fungus. Is verò tranquillâ pace ani-
 mi frui summoperè gaudebat, mun-
 doque spreto arctius cum Deo con-
 jungebatur: sæpius interim liquidissi-
 mo animi amantis solatio perfusus
 clamabat: O JESU! ô mi JESU! ah!
 ah! ah! ô mi JESU! JESU! &c.
confirma hoc, quod operatus es in me. Eò
 jam ardoris devenerant incensi ejus
 ad Deum & cœlites affectus; eò cœ-
 lestium contemplatione progressus
 fuerat, ut sui non amplius compos
 totus extra se raperetur. Enfishemii
 fortè templo Societatis egressus, ubi
 litaniis quot diebus Sabbati tunc tem-
 poris decantari solitis interfuit; ibat
 æta-

ætatis suæ anno decimo tertio, Christi verò 1625. in proximum facellum consecratum Matri dolorosæ, ab urbe quadrante horæ dissitum pervigilio Dominicæ Palmarum. Precibus hîc per mediam horam indulgere statuerat; cùm subito abripitur spiritu ad illa Davidis verba: *O quàm magna est multitudo dulcedinis tuæ Domine, quàm abscondisti timentibus te*: Deficiunt sensus, fugiunt spiritus, collabitur ex animo similis, atque mortui instar jacet, rerum, & sui inscius. Accurrit mulier præsens, & extinctum credens in urbem properat, fata Ludovici D. Georgio Schepelin ejusdem hero nuntiat. Hic advolat, convictorem suum examinat, & exanimatum putat. Imponitur ergò currui, avehitur domum, parantur justa funebria. Interea vocatus advenit medicus Excellentiss. D. Schaller, dùmque pectori manum admovet, illud modicè palpitare sentit. Inhibetur sepulturæ jam jam adornandæ pompa: reviviscunt cum Ludovico Herus & Domestici omnes in rei tam novæ eventum ere-

Et. Alterâ die mediâ sextâ antemeridianâ paulatim ad se reversus est, hoc iterum, sed leniter pronuntiato versu:
*O quàm magna multitudo dulcedinis tuæ,
Domine, quam abscondisti timentibus te.*
Denique placido quasi somno excitatus è lecto præter omnium expectationem surgit, templumque subiens mensæ divinæ accumbit, ut jam non meditatione tantum, sed re ipsâ experiretur, quàm magna sit dulcedo, quam Dominus abscondit timentibus se. celavit autem, dum vixit, hunc raptum, & arcana à se detecta nunquam manifestavit, ne fortè magnitudo revelationum illum extolleret.

Quem cœlum ita amavit, quid mirum, si contra obtrectantium linguas defendit? argentea luna habet allatrantes canes: inculpata virtus suos habes mastyges, illisque tanquam argentum probatur ad lydium lapidem. Thannis equus generosus calcarium fortè impatiens equitem ignavum vel imperitum ephipio dejecit, maléque crus sinistrum sinistro casu mulctavit.
Con-

Conspexerat cadentem Ludovicus, accurrens misero levamen affert, erigit, in ædes ducit ita læsum, ut solus consistere pedibus nequiret. Juvenis ille, ut erat Ludovico hostis, obsequium in flagitium convertit; & quia timebat Parentum ferulam, quâ vel disceret, vel dedisceret equitare, culpam casûs omnem in Ludovicum rejicit, & cui gratias debebat maximas, illum ficti criminis reum apud Parentes accusat, culpaque alterius innocentiam, se ipsum recenti scelere absolvit. Tota in beneficium recidit noxæ moles, & turpis in illum cusa est faba, virgis enim, quibus impostor castigandus fuisset, acerrimè fuit correptus domi suæ Ludovicus. Palpabant omnes injuriam, solus ad hanc cæcutire simulabat inimicus, & infatuati à filio Parentes. Indignabantur alii, opem pollicebantur innocentiae non ignari, solus reluctabatur insons, contentus testimonio bonæ conscientiae, & quòd dignus habitus fuerit pro nomine JEsu contumeliam pa-

ti, sed mendacium à tergo secutum est flagellum Dei; lingua versipellis simiæ, foedo carcinomate percussa à Deo, criminum vindice, effrontem convitiatorem brevi ad extrema deduxit, ac tandem miserè suffocavit: nullus dubitavit, quin meritas numen à scelesto juvene exegerit poenas, omnibus luculento exemplo, amicos Dei nunquam impunè contemni.

LIBER IV.

Prima Religiosæ vitæ probatio.

C A P U T I.

Ludovici Zelus, & de ipso vaticinium Angeli custodis, aliæque gratiæ plures.

Quantus fuerit Ludovici in hostes amor, docuit nos liber prior, quanta verò fuerit ejusdem charitas, docebit nos porrò sequens liber. An-
nus

nus redemptionis humanæ numerabatur millesimus sexcentessimus: vigesimus sextus, quando Enfishemii inter amicos suos colloquium de Deo, quod ipsi in omnibus congressibus sacrosanctum fuerat, instituit: in hoc pro suo quisque affectu in Deum loquebatur, & quod quisque ab infinitâ Dei bonitate peteret beneficium, patefaciebat: varii in varias abiêre sententias. Dixisses Christum medium inter parvulos in nomine suo congregatos constituisse, atque iisdem monita salutaria instillâsse, tam exquisita unusquisque postulabat. Sed petitio Ludovici, haud secus ac viri consummatæ sapientiæ eminebat. Ego verò, aiebat ille, charitate evervescens, pridem ardentissimis à Deo precibus flagitavi, ut ne extremum diem obirem priùs, quàm extremas obiverim mundi plagas, ut innumerum barbarorum & peccatorum numerum ad veram fidem & ad bonam frugem traducam; tunc enim libenter moriar, cùm omnes Deo vivere intelligam. Applausit
ad

ad hæc tota adolescentum corona, seque victos fassi porrigebant herbam.

Mox juvenis effata studiosi, cedro inscribi digna per scholas & urbem manârunt in vulgus, & digito Ensis-hemii notabatur. Sed aliam paulò

post scholam, alios cæpit frequentare sodales, inter quos non tantum sensa animi sublimiora hauriret, sed etiam potissimum, quod de ejus meritis, & vitæ sanctitate posteris constaret, inde derivaret famam. Sodalitas B.

Virginis minor alterâ Ludovici parens genuit illum mundo posthumo ita ut tota ejusdem vitæ series ab illâ quasi à fonte dimanârit Bruntruti, ut infrâ patebit. Prius verò, quæ de beato hoc juvene Ensishemium novit, absolvamur.

Hac in urbe in Congregatione B. Virginis renovabatur fortè Magistratus Marianus, & novus promulgabatur Sodalium Præfectus, cum annus ageretur 1626. invitatus ad hanc solemnitatem Ludovicus comparuit, ubi sub finem coetûs angelus tutelaris

ris eidem apparuit; cùm nempe consuetæ preces Litaneuticæ recitarentur, prædixitque, fore, ut ille aliquando Bruntruti id honoris consecutus esset, quod ipsum accidit, ut suo loco constabit anno videlicet 1629. quo Sodalitatis Virginis purificatæ auspicatus est præfecturam, & tyronum instructionem Octobris vigesimâ octavâ.

Porro futura plura ipsi genius aperuit. Pluries, & vix non quotidie se videndum præbuit. Ludovicus scholam ingrediens aut templum, aliûmve locum videbatur jam subsistere: jam verò retrogredi quasi honorationi cuiuspiam locum cederet: tum inclinare se se paululum: cum angelo honoris gratiâ decertare, uter alteri præcederet, atque cum invisibili aliquo humanitatis leges observare: Professor ejus, aliique oculati testes plures non dubitârunt, esse angelum custodem, & ipse Ludovicus de se illud, plurâque alia fassus est in dedicatione vitæ à se conscriptæ, ubi sequentia angeli Custodis

studis beneficia sibi collata recenset.
 Manè sopitum excitat; ad preces sti-
 mulat: ad studia animat: comitatur
 ad Gymnasium: sequitur ad templum:
 reducit domum: eripit lapsum: sola-
 tur mœstum: moderatur lætum: assi-
 det comedenti: corrigit vitia: suggerit
 pia: optima inculcat: peccantem mul-
 tat: cœcum illuminat: offert DEO
 preces: castigationes, omnia opera:
 arcet cacodidascalos, cacodæmones,
 Veneres: vigilantem fovet, atque
 gubernat: dormientem tuetur; atque
 defendit. Verè puros & columbinos
 oportet fuisse oculos Ludovici, qui
 etiam spiritus videbant.

C A P U T II.

Ludovici in ordinem D. Francisci
 Seraph. Thannis suscepti, iter Lu-
 cernam versus.

TOt mira cum Ludovico patrata
 animos emolliit civium, illósque
 haud secus, ac magnes vi occultâ ad
 se attraxit, ut in ipsum obsequiis cer-
 ta-

tarent, & sanctum ubique prædicarent. Percrebuit hæc sanctitatis fama, quæ crescit eundo, vel maximè Thannis, & Patres D. Francisci Seraph. filios, à conventu conventuales dictos commovit ad Ludovici amorem. Is annum Christi attigerat 1626. ætatis verò decimum quartum. Illi ergo Patres juvenem invitabant literis ad sectanda Ordinis sui statuta. Juvenis immaturos causatus annos restitabat dictitans, in re tam seriâ nimium deproperari cum minori syntaxistâ: nec dum se literariis studiis sat instructum esse. Contrà Religiosi illi subornant Mariam sororem, ut, quod nequirent, fratri persuaderet suadâ sexûs sui longè potentiori; diu quidem, multumque luctatus assensit ægrè, quasi præsentisceret, fore, ut præcoces fructus non maturascerent. Manu ergo missus à Patre Andreâ Reüsner scholarum Præfecto, optimoque instructus testimonio Thannas repetiit. Ibi anno post Christum natum 1626. vigesimâ à Pentecoste die in Monachum at-

attonsus, & postridie Lucernam missus fuit inter novitios Franciscanos probandus.

Cùm perventum ad vicum S. Galli (vulgò Didenheim) duro fatigatus itinere cum viæ comite hospitium subiit: dum prandet, etsi frons, oculi, vultus persæpe mentiantur, hospitii tamen Domina legebat in huius peregrini facie juvenem ardenti virtute plenum; hinc aperit illi, in tectis suis hospitari virum, detestandâ hæresi infectum; cupere se, hujus falsa convellat dogmata. Oleum mulier iniecit igni; nam Ludovicus, quamvis controversiarum fidei adhuc rudis, prius ad preces in conclavi, tum extra illud ad hæreticum conversus monuit illum primò officii Christiani hominis; dein validis rationum momentis strinxit dubium, quid responderet, hortaturque multis, ut errores dediscat suos, penitusque exuat; sed dicentem cum emphasi Ludovicum palmaris, sonansque excepit colaphus ab hæretico impactus, & inten-

tentatis necis inferendæ minis auf-
git ocyùs.

Infectâ ergo re discessit Religiosus
Tyro suum profecuturus iter. Viæ
adjacebat ædícula D. Blasio Episc. &
Martyri sacra, centum vix passibus à
pago distita. Ingreditur locum, orat,
exardescit, toto immutatur pectore.
Mox sibi adstare cernit genium cor-
poris sui custodem, & alterum, qui
ore hilari & peramœno ad Ludovi-
cum; mactè, inquit, animo, Ludovi-
ce, hodie difficilis instat pugna, Vi-
rum indue, fortiter dimica, illustris se-
quetur victoria.

Ludovicus ergo gaudio & solatio
plenus cæptum retexit iter ad quævis
pericula, & prælia paratus; quia te-
la prævisa minùs feriunt. Non vanus
fuit augur genius; vix enim pedem
extulerat sacello, in hæreticum solus
& unicus incidit, cujus fidem in vico
S. Galli oppugnauerat: tres ejusdem
farinæ comitantur nebulones hæte-
rodoxi, ad illius quasi ad conspectum
jurati hostis efferati, fustibus tam cru-
de-

deliter sæviunt, contunduntque mittem oviculam, ut toto corpore pessimè afflicto semianimis in terram concideret. Non objurgabat furibundos, sed obmutescens coram tunte se, illudque psalmi quirigans, opem Dei implorabat. *Educ de custodiâ animam meam, & in misericordiâ tuâ disperdes omnes inimicos meos.* Demum, cum jam deficeret, ægrè in hæc verba elutatus est. *O IESU! dum istos tibi lucrer, libenter moriar.* Vix verba hæc finierat, cum subito immutantur hæreticorum corda. cessamus, dixit illorum aliquis, & abjuratâ hæresi accedamus Catholicis; non potest illorum Religio à recto tramite salutis deviare, quæ liberos tam fortes in adversis educat. Reliqui tres, haud dubiè immisso è coelis lumine Ludovicum vix non exanimatum erigunt, veniam admissæ noxæ ab ipso & à DEO postulant, fidèque Romanâ imbui. Ludovicus ad mutationem hanc dexteræ excelsi ingenti gaudio delibatus non tantum illicò indulgit offensæ, ve-

verum & summas egit gratias, quod sibi in terris meritum, in coelis gloriam auxissent. Tum paucis admonitos, quæ à Catholicis fieri volebat, sui modò securos cum gaudio exuberati Müllhusium in Patriam dimisit. Et verò postea Ecclesiæ reconciliatos intellexit ita, ut Christianâ perfectione non contenti, Religioso etiam statuisse mancipârint: unus illorum ad Patres Capucinos, & duo ad Patres Franciscanos transierunt. Quartus Senatorii ordinis inter suos populares occultè fidem Catholicam est professus. Suas hîc patientia verè collegit rosas, & undè mors oritura timebatur, inde vita resurrexit.

C A P U T III.

Fervens Tyrocinii initium, Castigatio sensuum, & contemplationis studium.

SAcra incedens lætitiâ illuminatus (sic vocabatur ab initâ Religione Ludovicus) properat Lucernam, ubi quo

quo animi sensu probationem vitæ religiosæ exorsus sit, quivis apud se facile dispicere poterit: si propria com-
moda prius sollicitè fugiebat, & cor-
pus malè haberi gestiebat, nunc in-
ternecino illud persequitur odio: eo
sanè fervoris æstu modò amplectitur
adversitates etiam ultro quæsitæ, ut
sanctus ardor obedientiæ fræno tem-
perandus fuerit, ne florenti ætati ni-
mio sui vexandi desiderio abreptus
multos intercideret annos. Interdi-
ctas tamen pœnitentias mitioribus
saltem pietatis exercitiis compensabat.
Motus animi ad omnes æquitatis le-
ges ita composuerat, ut mens ejus
constantī frueretur malatiâ, ab omni
perturbatione semota. Contrà verò
injectâ solâ DEI mentione ita conti-
nuò effervescebat amore, ut vultus
caloris vehementiam manifestis pro-
deret indiciis. Vitam suam ad amuf-
sim divinæ rationis ita dirigebat, ut
Sanctorum exemplis insistens, sicut
alter Franciscus Borgia sæpissimè ex-
cuteret actiones omnes, ipsas adeò
illa-

illarum fibras perscrutans; si quis limpidos ejus oculos incurreret nævus, non animo dejectus tristi nequidquam consumebatur tabe, sed humili cum dolore sese accusans ad pedes misericordis DEI abjiciebatur, statuebat sui accusationem in sacro tribunali, totus in eo semper, ut mali non alveum, sed ipsum hauriret fontem, in hæc plerumque Davidis verba erumpens. *Si iniquitates observaveris Domine, Domine quis sustinebit? Ne in furore tuo arguas me, neque in irâ tuâ corripias me. Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum &c. Ignosce mihi, ô IESU! & gratiam concede, ne id peccatum iterum peccem.* Frequenter ingeminabat illud Aurelii Augustini. *Noverim te, noverim me;* Tam scrupulosè conscientiæ trutinâ non verba modò, verùm & cogitata ponderabat, ut minimæ etiam perfidiæ vulpeculas è cavernis suis in lucem protraheret, cùmque plus æquo cholerâ se abundare cognosceret, & fellis ollulam ebullire ad modicum iræ calorem, non destitit

D

fran-

frangere motus, & extinguere ignem, dum penitus extirparet iram. Inde factum, ut juxta ideam D. Ignatii de Lollâ agnomitesceret magis, & naturâ fervidus vehementiore in columbam degeneraret, illóque nil esset mansuetius, humanius nihil.

Non minus strenuè cum quinque sensibus animæ rebellibus pugnavit frater illuminatus; etsi enim non noceat sensus, ubi non est consensus, nihilo secius nitebatur totis viribus, ne anima Domina sensibus ancillaretur ancillis. Meretricios horrebat odores noster angelus, experienciâ doctus, cœlestis solatii oleo inungi fortes, balsamo moles diffuere. Non currebat in odorem unguentorum, nisi æthereorum. Rosengardtius ipse rosas rosis reliquit, spinarum amans; illecebrâ enim odorum ita caruit, dum viveret, ut nullum unquam admiserit odorem, nec ullum, quantumvis graveolentem respuerit fœtorem: oculos verò ita refrœnabat, ut illos vix unquam aperiret. Quondam à quodam
dam

dam interrogatus, quàm pulchris monasterii parietes ac tabulata coloribus essent illustrata, nescire se fassus est, nec visa à se unquam. Si prodeundum foras, omnium quidem oculos in se convertebat, at ipse suos in neminem. Aniles fabulas, inutiles gerras, mendaces novellas vel averfabatur, vel ad meliora avertebat. Aut si quid auctoritatis in se nacti fuissent oblocutores, modesto silentio indicabat, quàm ingrata sibi colloquia fererentur. De reliquis sensibus nil attinet dicere; quia ex toto hoc libro intelliges, quantâ illis severitate imperitavit, perbenè gnarus, quòd Inimici hominis sint domestici ejus.

Nisi animus hominis sit purus ab omni sensuum illecebrâ, DEI ectypon longè minus recipiet, quàm aqua turbida & agitata perfectas objectorum species. Quis jam non conjiciat, cùm Illuminati animus pellucidus adeò, nullique motuum vicissitudini obnoxius fuerit, quàm aptus evaserit me-

ditandis rebus divinis, & quàm abundè cum illo se communicaverit Numen? quàm singulari illum contemplationis prærogativâ donaverit? Idcirco totus speculatione absorptus circumibat fixâ continuò in DEUM mente juxtâ consilium S. Francisci Salesii, qui, quod animo quis propositum manè concepit, toto deinceps die illud suadebat circumferri pectore, quasi fasciculum florum obtenderes naribus, ad quos recreares odoratum. Contemplantis mentem à DEO non abstrahunt studia; non distrahunt negotia; non alio trahunt consortia; quin eo perduxit divina hæc mentis esca, ut sui oblitus concubiâ jam nocte, cùm rigida sæviret hyems, solo indusio tectus, primo excusso fomino, è lecto sese extricaret, nudis humi advolveretur genibus, utramque manum ad sydera tolleret, cœlesti animû meditationi immergeret, hoc corporis situ persisteret, furente nequidquam brumâ. Subinde præ frigore obrigescunt artus, contremiscunt membra, col-

collidūtur dentes, labascūt genua, col-
labitur corpus, non succumbit virtus,
imò se ipsā fortior perseverat orans
usque ad finem statuti temporis. Sub
hac commentatione didicit Illumina-
tus mundi calcare fastum, pompam
vilipendere, palatia magalibus, &
pauperū casis postponere: aurea
vasa ut pauperū spolia, senia stragu-
la ut dæmonum retia, pretiosam ve-
stem, aliāve supellectilem, ut vanam
mundi ostentationem contemnere,
mundique amatoribus illud oggerere:
Vanitas vanitatum, & omnia vanitas!

C A P U T IV.

Modus & effectus contemplatio-
nis, ac probatio virtutis.

PErcepimus, quòd quò perfectiùs
à quinque sensibus, & à rebus
temporalibus abstrahimur, eò coelis
appropinquamus magis; ubi enim so-
piuntur sensus, in divina absorbetur
spiritus; nunc ergò attentius perpen-
damus, quo corporis situ, quo animi

habitu, quâ totius hominis moderatione ad colloquendum cum DEO accesserit ad eum & templum illuminatus: sanè nullus calamus vivis depinget coloribus Angelum hunc humanâ carne vestitum, quando ad sacrum DEI alloquium ære campano vocabatur. Advolabat illicò & summâ utrûmque genu demittebat modestiâ. Dici vix potest, quantâ imaginariam facultatem cohiberet vigilantia, ut ne in alia distraheretur objecta, quàm in cœlestia: ne excreare quidem, nec movere sese, ac multò minùs vel leve quid mussare, aut qualicûnque indulgere necessitati audebat. In saxum putares mutatum: hujus stuporis luculentum subjungo testimonium. Finitâ meditatione surgit, nec ampliùs capit se se: circumspicit, nec agnoscit locum, in quo consistit; obstupuere videlicet sensus, & totus adhuc in cœlis versatur Ludovicus, quo illum abripuit orandi ardor. Lucernâ etiam Bruntrutum transferamus oculos: cernetis in cubicu-

biculo, à contemplatione surgentem: en palpat: oculos circumfert: quærit ostium cubiculi: scilicet ita alienus erat à seipso, ut suum non amplius nôrit cubile; hinc socium inclamat; advenit ille: Ludovicus rogat, sibi januam pandi, utpote quam non discernit: quin icones pollicebatur iis, qui sibi in æde sacrâ propinquiore erant, ut, cùm præscripti pro diverso officii divini tempore ritus studiosum flectere, aut stare, vel etiam sedere præcipiunt raciculâ pungeretur, dum animus intereâ liquidissimus frueretur gaudiis. Præ cæteris afficiebatur psalmis Davidicis, ad quorum verba frequens affundebatur solatium, lumen, & pii affectus è cœlis, ut identidem subsistere, & respirare cogeretur: tum etiam quotidiana Christi patientis memoriâ, quam recitatione Officii sanctæ crucis honorabat: sed magis tolerantiam malorum, quibus DEUS amicum suum cumulabat, ut hæc ipsi vexatio daret intellectum. Audivimus, infestum

illuminato fuisse orcum terriculis plagis, tentationibus: propensum ipsi fuisse Deum, morbis, curis, adversitatibus: contrarium fuisse hominem calumniis, diris persecutionibus, quarum unam satis gravem in Tyronem inson-tem suscitavit zelotypus nescio quis, qui induxit æmulos, ut culparent & carperēt inculpatum. Bimestri vitæ Religiosæ nondum evoluto, cū odore sanctitatis Monasterium impleffet, factus omnium virtutum norma, ad quam se conformarent etiam adulti, probitatis tantæ splendor, malevoli perstrinxit oculos, & animum exulceravit; livoris enim dens nonnunquam vel ipsis in claustris sancta sanctorum arrodit. Ille denigrare olorum illuminatum, simplicem hypocrisis argue-re; & humilem pharisaicæ nequitiae reum facere, propterea duris probandam esse judicabat virtutem, num constaret sibi, & exagitandam patientiam, ut, quàm solida quàm virilis foret, appareret. Exinde ita insectationibus fuit obrutus, ita singulo-
rum

rum ludibrio expositus, ut omnium
ludes & peripsema esset. Interea ne
verbum invicto juveni excidit, quod
vel in sui defensionem, vel in aliorum
exprobrationem caderet. Ad hæc mi-
rabatur summoperè Præpositus Mo-
nasterii Quardianus, nec masculam
illuminati constantiam satis dilaudare
valebat ; accersitum ad se prædicat:
aliorum criminationes reprobat, il-
lūmque intriclinio ita affatur. Quid
hominis es tu, Illuminate ? Tibi ne
cor in saxum induruit, aut aquis in-
natat, ut nullis moveâre injuriis ? nul-
lis percellâre calumniis ? ad quæ pau-
ca hæc illuminatus : etenim homo sum,
nec humani quidquàm à me alienum
puto ; at, ut iræ cohibeam motus, ut
bilis vim suffocem, efficit gloriæ di vi-
næ inde emanantis, & meriti inde re-
sultantis recordatio. Fateor, animant,
non exanimant contumeliosa dicta :
affligunt, non afficiunt illata pro-
bra, cū optimi simul & innocentissi-
mi Servatoris supplicia in mentem re-
voco, qui, cū furerent Judæi ; ob-

mutuit, & passus est. Et quid tandem sit, si capillis trahar, colaphis cædar, contumeliis impetar, fannis conficiar? in me sæviant tortores, pœnas ut gratias accepto: in me evomant furores, malefactis beneficia rependo: totus fremat erebus, amorem repono odio; nec enim satis exagitari possunt mea crimina: nec condignis puniri castigationibus mea ignavia. Hæc & similia dicta, factaque generosi Herois inventorem mali eliquârunt, quique in fontem perditum volebat, se modò reum profitens ad pedes illuminati prostratus errati veniam postulat, quæ mutatio tantum valuit, effecitque in aliorum animis, ut facie subitò mutata & versâ, nunc vice sanctum prædicent, quem priùs ut hypocritam diffamabant; juvenem divinum cōmendant, quem priùs ut pharisæum horrebant, omnia quippe vincit invicta animi constantia, & fortior est, qui se, quàm qui fortissima vincit mœnia.

CAPUT V.

Illuminatus carcere liberatus recreatione se privat, ob mortis memoriam.

SOpita non extincta latebat sub cinere zelotypiæ flamma, rursus animanda ab illo, qui jam nuper illuminatum censoriâ percusserat, & absolverat ferulâ: hic ergo zelotypus atrâ suspitione agitatus perscrutabatur verborum apices: actionum examinabat minutias: & ipsam quoque, soli cognitam Deo, discutiebat mentis intentionem; hinc lippiens livoris oculus maculas in sole detexit, aut saltem subesse dixit, eoque rem adduxit, ut in carcerem monasterii detruderetur illuminatus pridie festi SS. Apostolorum Petri & Pauli an. 1627. Dies omnino decem tenuit captivitas. primo die omni destitutum ope infestârunt dæmones, dirâmq; in ipsum rabiem, & insolentiam exercuerunt. deridebant misellum: exertis invade-

D 6

bant

bant unguibus : comprimebant colum , & strangulare nitebantur ; sed illuminatus expertus hac in pugna strategus , ad nota recurrit mox arma , & potentissimum JESU nomen pronuntians avernales furias fugavit ita , ut victæ redire non ampliùs sint ausæ. Inferno devicto in coelum mutatus est carcer , & furiis successit angelus tutelarior : uno tantùm die pugna duravit , at novem victoriæ merces ; nam genius sufflamavit , persecutiones , terrores , carceris tædia , & pœdorem. Excitavit animum ad generosam patientiam , optatamque cordi læritiam attulit : quare exhibuit clienti sacratissima Christi patientis instrumenta , nec omnia simul , verùm gratâ singulorum successione , ut diutiùs gauderet illa cernendi voluptate. Denique in novam secuturæ brevi libertatis spem erexit , cùmque jam decimus flueret dies : *Hodie* , dixit , *mi cliens ! liberaberis.*

Accessit carceri & illud commodum , quò diutiùs nempe detinebatur
Joan-

Joannes in vinculis, eò minus apparebat nocens, dum tandem ab omni prorsus nævo, & sceleris umbrâ purus ac liber fuerit declamatus: ut autem ostenderet illuminatus, quàm bono hic carcer, & libertas reddita poneretur loco in animo suo, perpetuam recoluit ejus memoriam, imploratâque ad id à Patre Spiritûs Præfecto facultate, diem ejus anniversariam religioso celebravit silentio, strictissimôque didicerat videlicet Apostolos decem dierum silentium coluisse, ut palàm facerent, & loquerentur magnalia DEI.

Quemadmodum arcus semper extensus, ita frangitur animus semper intensus; hinc Magister tyronum optimè gnarus, suum illuminatum, velut alterum S. Martinum, invictum ab oratione animum non relaxare, præcepit, ut à mensâ se conferret ad lusum, & sepositis tantisper precationum globulis, conorum se recrearet globis: ut refeito jam corpore refo-

novit, juvenem novit, cui voluptates erant odio, incommoda amori, recreationes tædio, adversa in votis: qui ex rebus humanis fastidium, ex divinis hauriebat solatium. Obedit tamen, & globos tractat, ne minùs tractabilis videatur: sive autem ardentius, quàm par erat, luserit; sive probare ejusdem fidelitatem voluerit Deus; aut tyronum Magistro indicare, ne deinceps ab illuminato ullam recreationem extorqueret, cum post lulum ad solitas preces rediret, omnem evanuisse advertit spiritûs gustum: contrà mille phantasiis agitari mentem, mille distrahi cogitationibus, ita ut ne spatium quidem, quo Pater & Ave recitares, consuetâ DEI præsentiam frueretur, & animi quiete, fervorêque, qui intepuerat. Rogabat Deum, ut æstuantem imperaret mari: ipse autem dormiebat. Jejuniis, ciliciis, flagrisque cœli serenitatem advocabat: at surdum, & ære fustum poenitentem non exaudiebat. Humiliabat se se, contabescebat, fatigabatur votis: non
damna-

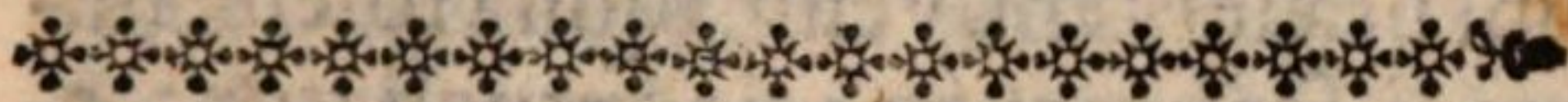
damnabatur ; lachrymis solum rigabat : lachrymæ volvuntur inanes. Ejulabat cum Davide : *Cor meum conturbatum est, dereliquit me virtus mea, & lumen oculorum meorum, & ipsum non est meum* : qui luserat, ludebatur, & novem diebus piabat, quod piè à se susceptum putabat. Convenerant fortè tyrones in cubili sui præsidis (erat is R. P. Paulus Schultheis Herbipolensis vir probitatis eximiæ.) finierant illo tempore preces matutinas, & illuminatus in uberes fletus subito colliquescere cæpit. Ad rei insolentiam interrogabant proximi, quid fleret ? Magister quoque illorum stupet, urgétque edicat, quo fonte manarent lachrymæ tam copiosæ, & tam amaræ ? illuminatus singultiens, quod nunquam paraverat, cœlo instigante dicere coactus est. Reverende Pater, animus mihi mortem præfagit, suadétque, ut sanctiori illum occupatione relaxem ; alias innumeræ precanti, aut conscientiam examinanti obstrepent cogitationes, méque fatali divortio ab

ab

ab optimo sejungent Deo. Stupore attonitus Pater hæsit ad inexpectatum responsum, nec obluetari ausus permisit, ut quocunque luberet modo, tempus recreationis falleret. Illuminato insipida erant terrena omnia; quia in unum ferebatur Deum, & continua animo infederat mortis recordatio: quocunque tenderet, quidquid ageret, cogitarétve, mortem suo ex corde nunquam dimittebat: omnia sibi postrema esse augurabatur, & ultimam semper illuxisse horam; hinc ita secum ratiocinabatur. Illuminate! DEO sint laudes, è lecto surrexisti incolumis; at sub vesperum fortassis funus eris. Ad templum te confers; sed ultimò, nec illud repetes ampliùs. Studiis nunc operam impendis tuam: studia non absolves. scribis, scripturam finiet mors, ultima linea rerum. Lectum petis: ingrederis sepulchrum. Sic non rarò inter fletus cum cygnis extremum sibi præcinebat diem, & cum Psalterio regio incertam mortis horam. *Notum fac mihi*

hi

hi Domine finem meum , & numerum dierum meorum , quis est , ut sciam , quid desit mihi.

LIBER V.

Adversa à Contemplativo tolerata.

CAPUT I.

Fervor in orando , & raptus à terrâ in aërem.

NOn sufficit liber ad enarrandos nobilissimos arctæ cum DEO unionis effectus , quos lux æterna in juvene verè illuminato sublimi contemplatione produxit ; hinc liber quintus residuos in lucem dabit. Ubi lumen promicat , ardor parī cum illo passu ambulat ; ardor verò seu fervor contemplantis illuminati fuit tam incensus , & insolitus , ut ejus moderatores metuerent , ne , quod S. Ephrem timebat , illuminato eveniret , atque

vasculum ejus nimio spiritûs ardore rumperetur. Jam animus internâ quadam vi rapiebatur in Deum, quem sibi præsentem, velut aquila solem, immotâ ferè mentis acie intuebatur; evagantis enim sub precibus phantasiæ licentiam pro arbitrio frænebat, donum orandi viris, insigni tantùm virtute præditis, concessum assecutus, ut ardentem & frequenter exclamaret: *Sitivit in te anima mea, quàm multipliciter caro mea!* Cumulatæ adeò virtutis fuit, & fervoris tam incensi, ut in cor suum collegerit, dispersum inter plures sanctos amoris divini incendium. Ignatius ignis ille natus sub meditatione totus fuit igneus, atque ab illâ surgens flammante vultu apparuit: igneus erat sub meditatione flammante pariter vultu illuminatus noster. Arsit sub precibus pectus amantis Stanislai Kostkæ, ut frigidâ temperandus fuerit æstus: arsit & illuminatus ita, ut manus frigidissimâ aquâ refrigerari satis haud potuerint, & caloris vehementiâ aquam evaporatione subitâ dis-

diffolveret. Incaluit Philippus Nerius, ut mediâ hyeme apertis licet fenestris, & januâ vix non consummeretur, & diffunderet; æstuavit S. Catharina Senensis, ut perfrigidâ etiam tempestate leviter tecta frigeret nunquam. Idipsum sibi contigisse testatur illuminatus vera salamandra, quæ ardet, & non consumitur.

Duo sunt præcipui ignis effectus vel qualitates, ardor & lumen: his duobus illuminatus elevabatur in altum. Ardori tribuimus Patientiæ nomen, lumini nomen contemplationis: hæc & illa magnes est, qui corda in altum ad Deum trahit, sicut ardor solis ad se vapores rapit. Contemplationem vidimus: patientiam, qua illuminatus condoluit Christo dolenti non unâ duntaxat vice, verum sæpius hinc inde ex hac ejus vitâ colliges. Semel vix electo, in quem illum conjecerat memoria Christi patientis, surrexerat, mox ad preces conversus, sicut flamma ad centrum, sic ille sursum abit: vale terra, sydereus ju-

juvenis in cœlum elevatur incredibili delibutus gaudio. Interim advenit tyronum magister P. Schultheis, fortè exploraturus, quid ageretur cum suo tyrone, & sublimem inter preces videns illuminatum tantoperè obstupuit, ut quid ad insolitum prodigium ageret, dicerétve, nesciret, vix sui compos. In genua tamen sensim provolvitur, & finem raptûs exspectat: utrumque per integrum quadrantem horæ tenuit suspensum, & magistrum quidem admiratio, tyronem autem precatio. Tum velut sensim demissus ex aere pedibus constitit illuminatus. Res quidem insolens in juvene quindecim circiter annorum: in tyrone trium vel quatuor mensium: at verò alienationes à sensibus erant, si non quotidianæ, saltem valdè familiares. Elevatum à terrâ adhuc semel fuisse Bruntuti tempore rogationum ad annum 1630. didicimus: illo triduo inexplicabiles dolores, precibus à Deo impetratos, exantlavit ad festum usque Christi in cœlos ascen-

cendentis, ad laurum immortalem per
cruenta Christi vestigia contendens :
ita ejus P. Professor Societatis JESU
advertit, quando ad ægrotantem in-
vilit. Justus ut palma florebit, quæ
quò magis premitur, ac gravatur, eò
cum ponderibus liberatur, altius se
in cœlum librat, ac caput erigit.

C A P U T II.

Christo dolenti condolet illu-
minatus.

A Mor potissimum æstimatur ab ef-
fectu, non ab affectu; nam di-
lectio amoris est exhibitio operis. In-
ciderat Ecclesia in hebdomadam fan-
ctam, ubi suo redemptori sepulchra
erigit gloriosa, totidem gratiarum à
Christo receptarum ob redemptum
genus humanum monumenta. Tale
cenotaphium sempiternæ Christi me-
morix adornaverat urbs lucerna lu-
cernis plurimis illuminatum, & illu-
minatum æditimus non tam custodem
sepuchri, quàm ignis sacrati vestalem
con-

constituit; aptiorem non poterat eligere; luxit enim cum lugente Christo, & luxit cum lucente lucernâ: luxit, & arsit patiendi desiderio. Valebat quippe illuminatus non tantum custodire, sed etiam ferre in corpore cum S. Patre suo JESU stigmata; propterea à matre gladio doloris transfixâ ardenter simul ac demissè expetit; se miserum peccatorem dignaretur vel minimæ saltem partis cruciatuum suorum participem reddere. *Eja*, ingemiscebat, *Mater fons amoris me sentire vim doloris, fac ut tecum lugeam*. Et en, quàm faciles in supplicantium vota sunt Superi, cùm adversa flagitantur; mox illum immensi dolorum fluctus obrunt: caput obducitur nubibus, quæ in continuos lachrymarum imbres resolvuntur; magna erat, velut mare contritio, sive dolor illuminati: illo proinde haustus in profundum subsidebat, ac in terram collapsus sicut dissoluta navis, naufragium passus, & mortuus in totâ civitate credebatur.

Ex hiscè fluctibus & luctibus defer-

fertur in lectum inter crebra lamenta, invocato subinde JESU & MARIAE nomine. Tres ipsos dies cum Jonâ in lecto velut in ceto impransus, & omninò jejunus latuit. Tum denique dissipatis tempestatis tam acerbæ tenebris, & sedatis dolorum turbinibus circa mediam noctem sub solemni pompâ, cùm sacra celebraretur anastasis redemptoris, sua menti rediit malatia, & æstus cruciatuum deferbuit; hinc lecto velut è ceto Jonas resurgens immensis cum glorioso & redivivo Servatore incessit lætitiis, ut cor divinâ correptum flammâ concitato motu palpitans arderet exilirétque velut olim Propheta David: *Secundum multitudinem dolorum meorum consolationes lætificaverant animam meam.* Ps. 93. Etiam hîc tritum illud locum habet: sequitur post nubila Phœbus.

Memoriam cruciatuum Domini semper animo circumferebat; hinc semper etiam habebat, unde adversa amore JESU patientis toleraret, quem posuit velut signaculum suprâ brachium

chium suum. Anno 1630. festo inventæ S. Crucis, quod toto celebravit mentis affectu, effectûque cum votis ardentissimis flagitasset particeps fieri dolorum Christi, quos suffixus cruci pertulisset, voti mox compos diris torqueri cæpit modis. Contrahebatur in nodos corpus: singula singulis tormentis afficiebantur membra, & partes, ita quidem, ut caput non flectere: brachia non tollere: pedes non movere: latus non vertere: non situm mutare: non lecto surgere valeret, nisi alienâ suffultus ope. Ille verò à feriâ sextâ ad sequentem usque Dominicam inter crebra ad crucifixum suspiria, inter piissimos animi motus cum magno adstantium domesticorum, & accurrentium ad se stupore fortis sibi constabat, durabátque insuperabilis Martyr. Die solis denique doloris sensus sine sensu dilabi sensim, & Ludovicus manè pristino vigori restitui, nec tamen omninò liberari, sed aliquas morbi divinitus immissi reliquias adhuc sentire, cupiens

piens quotidie cum Christo mori; sciebat enim, quòd certa & secura sit expectatio promissæ beatitudinis, ubi est participatio Dominicæ passionis. S. Leo Papa.

C A P U T III.

Fructus speciales S. Eucharistiæ, præsertim in tolerantia dolorum.

Cùm illuminatus tam arctè semper cum DEO pro se passo fuerit unitus; cùm tanto pietatis sensu indoluerit dolenti; cùmque prætereà tam bene dispositus ad divinam mensam accesserit memoriâ, memor suppliciorum funestæ crucis, in quorum commemorationem nos corpore & sanguine suo sacratissimo refici præcepit Christus, mirum videri non debet, si insolitos inde fructus tulerit, & speciali huic præparationi speciales quoque gratias concefferit illuminato misericors DEUS; nam dape hac coelicâ abundantius fuit partus, copiosius inde ditatus, & vehementiori accessus amore,
E quàm

quàm plures alii hujus divini Sacramenti cultores.

Festum Theophoriæ, & annus volvebatur 1727. quando Mundi Salvator sub candidâ specierum nube expositus, & consequentibus diebus se illuminato clarè præbuit conspiciendum; sed & aliàs id fecit sæpiùs amico juveni, quando sacris litabatur, & hostia populo spectanda attollebatur: & pauci fortè alii hoc beneficium extraordinarium tanti æstimassent, ac ipse: atque ut gratum se eidem exhiberet, illo quot annis die fiebat sanctè, nisi aliud præcepisset conscientiæ arbiter: at tunc aliud silentio substituebat bonum opus. Compertum est, delitias Christi esse, si cum filiis sit hominum; næ delitiæ istæ illuminato delitias creârunt, cùm epulo reficeretur angelico, ita quidem ut vix non rumperetur pectus, & emoreretur animus, tot suavitatibus divinis capiendis haud satîs amplius; hinc lachrymabatur, rogabátque Deum, vel angustas nimium solveret compages pectoris, vel amplia-

pliare magis. Cupere se, mitigari: vel tolli gaudia: contra miseriis obrui, fulciri spinis. Recede à me, clamabat cum Petro ad Dominum, recede, O JESU! inhibe solatia, oro te per cruenta tua supplicia. Satis est, querebatur cum S. Francisco Xaverio, ah Domine, satis est deliciarum! Itaque exauditus est illuminatus, & vel propriis verbis, vel affuso divinitus patiendi desiderio ita exarsit, ut si per superiores licuisses, indias petere, defungi periculis, laboribus confici, martyrio affici paratus fuisset ethnicos Deo lucrandi gratiâ. Neque hîc stitit ardens desiderium; cùm enim votis se quodam die frustratum vidisset, nec quidquam sinistri passus fuisset, noctu ad Christum affixum cruci conversus inter gemitus & suspiria obtestabatur dilectum suum; itane, mi JESU! excludis me numero amantium tuorum, quibus crux est maxima, non crucifigi? Quibus sine felle tuo amara est omnis vita? Tu scis, mi Deus, quantum ambiam cruciari

ciari & affligi amore tui : *Ante te omne desiderium meum, & gemitus meus à te non est absconditus!* Hæc & similia exoptanti allabatur vox cœlestis, eris, eris, Ludovice mi, devote famule mi, eris voti compos. Ergo, subinfert iste: Domine patientiam auge.

Cui jam peregrinum videatur, si ipse Ludovicus scribat in actis suis: *Multa mihi infinita numinis bonitas arcana, sed ænigmaticè ostendit.* Præsertim cum similia S. Gertrudi contigisse perhibeatur l. i. c. 4. Infinitionum. Auscultemus ergo mira de hac Christo dilectissimâ animâ. In sacrâ communionem admirandus hic juvenis dolebat simul, & dulcescebat. Exanimabatur, & animabatur, ut jam jam spiritum exspirare, & mox spiritum rursus totum spirare deprehensus fuerit; consideremus illum divinâ jam pastum synaxi cum aliis ab angelicâ mensâ recedentem. Languet Rolengardtii caput; deficient sensus, defluunt membra, dolore contabescit pectus; mox iterum abundat gaudio, reviviscunt membra, exci-
tan-

tantur sensus, erigitur caput. Nec mora iterum velut confossus jaculis exacerbatur, scamno innititur, in terram labitur, vix non extinguitur. Jámque momento citiùs denuò exilit gaudio, cœlesti consumitur delitio, supra modum lætatur. Sic diu vices mutant gaudium & dolor: dulcia & acerba: sic pugnant invicem lætitia & tristitia: quies & inquietudo duce amore Eucharistico. Audiamus modò, quid hæc stupenda rerum tam adversarum portendat vicissitudo; nam illorum, qui prodigio aderant, sententiæ variant: disceptantes audit illuminatus: intelligit Sodalium judicia, & illius quidem præplacet opinio, qui de inusitato eventu ita augurabatur. Præterquam quòd tremendum sit illud altaris mysterium, ita mysterio in hac motuum varietate non vacat. Liber omnibus ad divinum epulum patet accessus bonis, malisque, piis & impiis: at diversa est utrorumque fors. inæqualis effectus: mors est malis, vita bonis: ex quo sic infertur. Pun-

gitur, lacinatur, deficit illuminatus; quoties homo peccato gravi sordidus, sacrilegâ Eucharistiæ sumptione cor impiat, ac inquinat: recreatur vero, solatioque cœlesti perfunditur; quoties homo omni purgatus scelere puram divino hoc ferculo animam saginat, ac saturat. Verisimile iudicium illuminato gravissimum accidit, vixque illo audito in hæc illicò verba erupit. *Ah! ah! ah! ô mi JESU! quoties si hoc esset, offendereris, flagellareris, crucifigereris? ah! ah! ô JESU!*

Ad duram hanc amoris divini petram allisus frequenter animus integra lachrymarum evolvit flumina, & ex palpebris beati adolescentis perpetuo fletu madidis duo illarum rivi, dum precaretur non interrupto aquarum profluvio erupere: jamque non parùm aberat, quin hebetato visu submergeretur oculorum acies. Itaque superiores in medium consuluere, quò fletuum inhiberent cursum, & cathartas exundantibus ponerent aquis, sed cohiberi non potuit impetus, nec
ex-

exficcati aquarum cursus è monte Olympo præcipitatus ; maluisset haud dubiè illuminatus oculorum dispendium facere, quàm lachrymarum tam salutarium effluvium penitùs obstruere.

C A P U T IV.

Ludovicus Thannas redit, & ordinem Religiosum deserit.

Cùm extrinsecis illuminatus non posset satiari poënis, addidit & intrinsecas Deus, eò graviores, quò præstantior est anima corpore, iisque magis periclitatur salus hominis. Postquam frater illuminatus sanctitatis suæ luce urbem & monasterium Lucernense illuminaverat, remissus fuit Thannas, ut ibidem tria Religionis vota nuncuparet. Vix patrium solum & urbem attigerat, cùm una adventûs sui fama Thannenses cives excivit, ut popularem suum, aut viderent iterum, aut salutarent: at frater illuminatus à se jam penitùs diversus totam

ferè obiens urbem vix ullum hominem audet aspicere. Obvii quique in ejus se effundunt laudes; sed ille immodico pudore suffunditur: Incedentis modestiam, submissionem, & nescio quos sanctitatis in eo relucen-
tis radios extollunt; verum illuminatum sui pudet, ingemiscit, tristatur: aliqui etiam curvato poplite illum venerantur, aliaque venerationis signa produnt, ac gratulantur reditum: hic verò excandescit, & indignatur. Vix Thannas appulerat, zelus gloriæ Dei & salutis animarum, quem Tyrocinium in eo accenderat in apertum mox erupit ignem, & corripuit primò rudem juventutem, quàm fidei orthodoxæ principiis imbui summoperè cupiebat; tum ut in iisdem adulti confirmarentur, sedulâ idoneorum librorum lectione adlaborabat, ut cresceret credentium in Deum numerus, & multiplice germine fœcundaretur sancta mater Ecclesia, adnitebatur. Hinc seposito subinde contemplationis otio, apostolicas intendebat curas,

curas, & demisso choro, in forum prodibat, quærens, quæ JESU Christi sunt. Sed comitemur illum in templum usque, ubi fidelis hic negotiator talentis sibi à Deo traditis, alia insuper lucrari studet. Hic itaque risu, jocisque dissolutos increpat, minis terret, & precibus flectit: alios blande monet, meliora docet, ad frugem movet. Omnes ad virtutem excitat, ad vitam sanctè instituendam animat, idque ardentè adeò, & peritè, ut omnis ætatis, sexûs, & conditionis homines ad illum audiendum confluant. Inculcabat charitatem, non sectabatur vanitatem; loquebatur ad cor, non ad blandiebatur auribus; sermoni jungebat vitæ exemplum, quo potentior omni catechistâ & oratore perorabat; sed non diu duravit inter Patres Franciscanos exoptatus tot votis hic fervor.

Eò quidem virtutis jam devenerat illuminatus, ut callum obduxerit arduis, útque sedem fixisse in culmine perfectionis videri potuerit, mille

potiùs mortes subire paratus, quàm retrospicere, & manum ab aratro remove-
re. Sed alia sunt Dei, alia hominum judicia; nam cùm 25. Martii optatissima illuxisset orbi dies, quā Deus hominem indutus æternam mortalibus attulerat salutem, accesserat frater novitius templum, ubi flexis coram altari summo genibus tanti mysterii gratam recollebat memoriam: suo Deus famulo suggerit, ut Monachum exuat, & claustrum deferat. Quos inopinata hæc numinis voluntas motus in animo tam pii tyronis suscitârit, quos conflictus? faciliùs quis cogitatione, quàm verbis assequi poterit. Hærebat inter sacrum & saxum anceps, num fidem monitis adstruat? num forsan à styge suggesta rejiciat? certè suspicatur veteratoris stygii fraudes, perstâtque in sententiâ, in precibus incæptis. Sed horæ quadrans vix effluxerat, cùm se se species genii tutelaris offert, qui potentiùs & evidentius instat, ut cæcè obediens nutum sequa-

qua-

quatur Dei. Hoc quasi fulmine percussus & perculsus Frater illuminatus totis artubus tremebat, in uberes solutus lachrymas. Interrogabant focii, quis sinister incurrisset casus? illuminatus non ausus fateri, quod res erat, expressam tam luculenter numinis voluntatem celabat. Nempe Deus infontem vexabat, & scrupulis angebat animam dilectam sibi; qui hominibus ne verbum quidem reponere audebat, loquenti respondit DEO plus votis, quam verbis. Toto extensus corpore humum feriebat humiliatus nimis; illudque Regii vatis repetebat. *Velociter exaudi me Domine, defecit spiritus meus à voce gemitus adhæsit os meum carni meæ.* Tenuit hæc animi perturbatio, & lucta ad ipsum alterius diei crepusculum, nec ulla uspiam è densis tristitiæ nubibus, & turbulenti cordis tenebris affulgebat Lux cœlestis. *Illuminate! cogita, amicos Dei asperis & duris probari. In spem eundum contra spem, & si nil speras, neque etiam despera.*

CAPUT V.

Deserto coenobio, illuminatus iterum repletur gaudio.

NÆ in desolato hoc juvene eluxit tandem, quòd Deus non permittat, ut tentatio superet hominis vires, sed quòd potiùs det gratiam, ut cum illâ faciat proventum; nam artibus & opera tutoris sui, quamvis reluctans, ita permittente numine reductus fuit in domum ejus illuminatus; domum ergo tutoris sub ipsam noctem nemine advertente ingressus obstupuit, & cùm nulli mortalium detexisset, quid sibi de relinquendo statu religionis præceptum fuisset, agnovit digitum Dei omnia suaviter & fortiter disponentis, adoravitque.

Adhuc tamen sollicitum perturbabat improvisa Religionis desertio, & noctem infomnis transigebat: nunc concitato gressu ambulat: nunc utramque tollit ad sydera palman; jam contractis humeris complodit manus

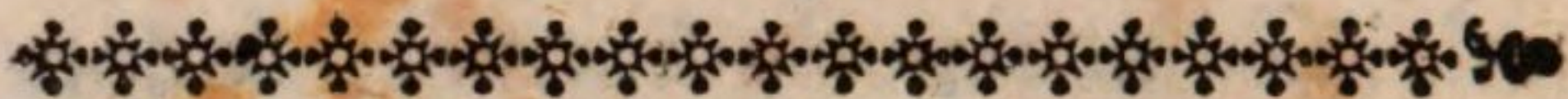
manus: jam defixo in terram vultu meditatur: mox illum in cœlum elevat: modò ex oculis continui decurrunt aquarum imbres, vestes & ipsum adeò cubile irrigant: modò crebris singultibus intercisa audiuntur hæc verba: *Fiat voluntas tua!* Nimirum verebatur optimus juvenis, ne cui egressus claustro esset scandalo, ac perverso noceret exemplo; offensam enim DEI vel minimam, suprâ quàm cui queat, reformidabat. Persistit autem constans in precibus, dum omnes concubiâ nocte profundo oppressi somno quiescunt: & ecce precanti cœlum opportuno tempore subvenit; nam dividitur illud, & sinum diducit suum; nec solum noctis, sed etiam mentis tenebras discutit, ac lucidum affundit jubar. Subitò nil tale cogitantis utrumque latus stipant cœlites, hinc genius custos, inde S. Joannes Evangelista patroni amantissimi; confide cliens, dicunt, immunis es culpâ, delicto vacat castrorum Christi derelictio: quod arbitraris

malum, Deus vertet in bonum. Sic oportuit fieri: sic decuit te obedire divino nutui. Exemplum tuum scandalum feret nemini: bene autem est tecum: curas pone, & timorem excute. Vix absolverant, momento videri desinunt.

Tunc cor exauctorati fratris ineffabilibus exultavit lætitiis; ingens enim dolor, quo cum paulò prius conflictabatur, fuit mensura hujus solatii, quod Davidis expresserunt verba. *Repletum est gaudio os nostrum, & lingua nostra exultatione.* Secundo ab egressu die primo solis exortu Joannes Ludovicus, jam non amplius frater illuminatus, redit ad monasterium, Quardianum domûs Præpositum convenit: hic omnes convocat Patres, rem insolitam, ut gesta fuerat, ex contubernali hesterno audituros. Ita subita hæc mutatio statûs exulceraverat Patres singulos, ut flere ubertim omnes, & illuminati fratris desiderium contestari cæperint, ut ab illo divelli, & altiùs impressum cordi eripi

eripi sibi non posse dicerent, & conquererentur plurimum. Iret nihilominus, supremo obsecundans numini, studia prosequeretur sua, sed iis finitis regrederetur, resumeret habitum. Sic multas inter obsecrationes, & ardentia videndi rursus illuminatum suum desideria dimissus est ex domo, non ex animo, quem illi postmodo semper propensum ac benevolum luculentis testimoniis demonstraverunt. Et hanc fuisse divinam voluntatem, ex hoc quoque colligere licet, quòd Thannis nemo omnium non approbaverit hunc agendi modum, qui tamen scandalo futurus credebatur, videlicet diligentibus Deum omnia cedunt in bonum, & homo quantumvis justus subindè malè proponit, DEus autem benè disponit.

LIBER VI.

Studia literarum Bruntruti.

CAPUT I.

Studiorum causâ Bruntrutum missus Albo Mariano inscribitur.

LUdovicus quantumvis cœlo, terræque dilectus, fluctuabat tamen anceps, quid sibi in hoc desertæ Religionis statu agendum? circumspicit, deliberat, & sapientis effato obediens consulit: *Fili absque consilio nil facias, & post factum non pœnitebit.* Suadentur ipsi studia, prosequatur mansuetiores literas. Erant vicina Thanis diversa Societatis JESU gymnasia, sed rapuit animum Lycæum Bruntrutantum inclytum humaniorum literarum emporium, & sedes Episcoporum Basileensium. Bruntrutum venit Ludovicus post triennium, à quo relictis studiis se regulari vitæ man-

mancipâverat : hîc classem, & interruptas Enfishemii musas prosequitur eâ diligentîâ, ut cum eximia, tum morum, tum literarum commendatione suo etiam præmio sub finem anni dignus & donatus fuerit : scilicet factum DEI causâ dispendium, magnum est utilitatis compendium.

Bruntruti prima cura fuit, ut nomen coetui Mariano daret, atque ut Sodales inter albo notaretur calculo : albo proinde adscriptus fuit, & in sodalem virginis purificatæ auctoratus anno 1628. Innocentiâ vitæ, & minimorum curâ mox omnium oculos & animos in se rapuit ; hinc sodales congregationis salubri æmulandi studio accendit, sibique illorum æstimationem summam promeritus est. Passim audiebat virtutum idea, gymnasii flos, congregationis decus, morum speculum, probitatis exemplum, juvenis sanctus : idcirco intra 4. menses circiter, in proximâ scilicet renovatione magistratûs omnium ferè calculis 18. Novembris in consultorem electus

Etus fuit. Non hîc stitit dignitatis gradus, sed cum virtute augebatur; anno enim sequenti 24. May Consultor secundus, & primus, ut vocant sacristanus; nonâ verò Nov. ejusdem anni etiam Præfectus, tyronumque instructor, ut suis redibit locis: ac demum secretarius electus fuit. Denique anno 1630. 28. Octob. ad majorem congregationem gradum fecit. *Iustorum semita quasi lux spendens, procedit, & crescit usque ad perfectam diem.*

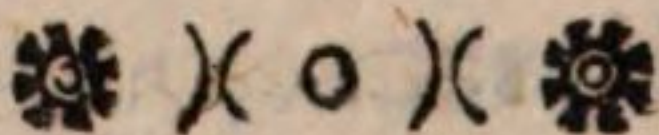
In prædictâ minori congregatione, quando currebat annus 1629. Ludovicus inter cæteros sodales offerebat B. Virgini sua bona opera in chartâ minore scripta, gratissimum Mariæ holocaustum, & vicissim ipsi, aliisque distribuebantur sancti menstrui. Advertit Jacobus Gillier, S. J. Congregationis Præses, bona illa opera prorsus inusitata identidem recurrere, nec in horum auctorem operum indagare, ut nosceretur, opus erat, cùm plura illorum à Ludovico fieri ipse vidisset, & aliqua ab aliis notata sibi narrari

au-

audivisset, hinc facile fuit conjicere, ad quem Sodalium illa spectarent. Ad se ergo Rosengardtium accersit, hortatur multis, ac persuadet, sed ægrè, ut infra patebit, P. Adamum Griesser accedat; non tantùm in Sacramento Pœnitentiæ, sed in omnibus actionibus etiam bonis stet voluntate Directoris: proin candidè fateatur singula, nec proprio judicio fidat, pronissimum esse, ab orco miserè dementari. Juvenis superiorum monitis apprimè obsequens, facit denique imperata. P. Adamus severè præcipit, totam conscribat vitam: obsequitur, frendente nequidquam styge, ut l. 3. c. 3. legimus; conscriptam Patri offert, ejusque judicio subijcit, cujus autographum servatur in archivio RR. Patrum conventualium S. Francisci Lucernæ.

Porro P. Adamus Griesser, quem Ludovicus in suum confessorium adsciverat, vir erat zelo ardens, & præclara eruditione præditus, tribus Episcopis Basileensibus à confessione & con-

consiliis, de illorum diœcesi optimè
meritus, cujus speciale elogium hîc
brevitatis causâ omitto. Repertum
insuper in Bibliothecâ collegii amber-
gensis S. J. compendium vitæ Ludo-
vici, jam carie & blattis ambesum à
Præside olim suo P. Gillierd compila-
tum, & in Getmaniam asportatum in
manu tandem auctoris hujus libri ve-
nit. Quin religiosi viri, & Virgines
Deo sacratæ: Sæculares quoque u-
triûsque sexûs de Ludovico, cum quo
vivente adhuc conversati sunt, multa
auctori narraverunt, & narrari audi-
vit ab iis, qui Ludovici amicis convi-
xerant. Quid quod ejus sanctitatis
fama etiamnum vigeat Thannis, Brun-
truti, Altkirchii, &c. ut jure merito
stoico istam historiam exhibilanti oc-
cinere queam, si non vis credere, pal-
pa: videlicet, quicquid sub terrâ est,
in apricum proferet ætas.

CAPUT II.

Ludovici humanitas in homines,
& veneratio in cœlites.

Cùm talis tantusque fuerit coram Deo, ut hætenus declaratum, qualis quantusque fuerit coram hominibus Ludovicus, dispiciamus. Angelum versantem in terris, qui Deum habuit appropinquantem sibi, in Ludovico honorabant coævi: ipse verò debita unumquemque prosequebatur observantiâ. Si quos fortè eadem schola fecisset condiscipulos, aut eadem domus convictores, aut eadem studia consortes, aut eadem congregatio consociatos, non crudo similis, sed urbanâ, honorisque plena methodo omnes promiscuè compellabat, & vel ipsos verborum apices ad simplicis humanitatis modificabatur leges; verbo non levis, non affectatus actione: non exoticus vitâ, non infusus genio, non morosus responso. Verùm ulterius progressa est ejus morum

rum honestas ; nam, cum ipsemet tanquam maximum juventutis decus eluceret, aliorum adhuc decora suis addere satagebat, virtutes ex virtutibus aliorum, & ex bonis optimos exfugere mores, velut apicula mel ex floribus.

Non hinc tamen quiescebat ardor, proficiendi in vitam spiritus, sed, si quando non assequeretur aliorum perfectionem, tunc despiciere se se, suam agnoscere infirmitatem, & miseriam deplorare, atque ad Deum recurrens opem ejus implorabat, ut desideria adimplere, & facta factis coequare valeret. Quin altius adhuc eluctata est virtus Ludovici; nam longè majori Præpositos suos sacerdotes, & viros Religiosos, quàm quosvis alios condecoravit reverentiâ. Assurgebat venientibus; cedebat procedentibus: detegebat ipsis caput, & ratione quacumque demum illorum præsentiam cohonestabat: nec curabat molestiam in obsequiis, sed statum considerabat, Deo sacratum; quòdque singulare,

lare, ipsa adeò ædificia, domósque regularium ac sæcularium sacerdotum colere deposito pileo, vel inclinatâ cervice suevit, ut Dei Ministros sacris altaribus destinatos debito officio insigniret. Tam longè abest ab omni inurbanitate sanctitatis, ut morum probitas & honestas gemellæ sint sorores, eadem matre humilitate prognatæ. Si Ludovicum urbanitatis leges docuit humilitas, non pseudo- sed ortho-politica eadem & debitum illi in superos cultum instillavit: cruces igitur in viis & biviiis, in vallibus & collibus erectas, imagines Christi in cruce suffixi hinc inde prostantes, licèt à se distarent longius, ore, cordeque adorabat: vel opere, dum poplites submittebat, & corpus inclinabat: dum animo revolvebat, & sequentia pronuntiabat: *Adoramus te Criste, & benedicimus tibi: quia per sanctam crucem tuam redemisti mundum.* Crux semper ob oculos versabatur domi: hæc ad manus erat, huic identidem oscula figebat, hujus aspectu

re-

recreabat, roborabat sese illam sibi proponens in adversitatibus solatium, in tentationibus refugium, in necessitatibus auxilium: ab illâ ne quidem noctu separabatur, sed illius in amplexu dormiebat.

Jam verò icones B. Virginis sanctâ observabat modestiâ, ad illarum occursum demittendo oculos: reverentiâ, iis genua, cervicem, totum corpus inflectendo: cultu vario, illas ornando floribus, illustrando cereis: fiduciâ denique, marianas leges obdormiscens ambabus manibus amplectendo. Lucernæ in quodam claustrî ambulacro Dei Parentis pendebat effigies, hac coram quoties transeundum erat, substitit paulisper; tum alta illius dignitatem mente ruminans, reginam Dominam, patronam reverebatur suam, & toto procumbens corpore venerabundus pios in ipsam effundebat affectus, ingemiscens. *Monstra te esse Matrem.* Bruntruti prostat hodièdum apud virgines societatis S. Ursulæ aliqua B. Virginis, puerum

JE-

JESUM brachio gestantis imago grandiuscula, quæ in perpetuam Ludovici memoriam sollicitè custoditur à dictis virginibus. Stabat illa in cubiculo Ludovici suprà altare, privatæ suæ devotioni destinatum : coram hac fundebat preces, lachrymas, vota : coram hac cætera omnia exercebat pietatis opera. Bruntruto jam discesserat ; cùm ecce Sueci in Rauratiam irrumpunt, Bruntrutum occupant, quod futurum duobus, priusquàm evenit annis prædixerat Joan. Ludovicus. Sueci ergò, ut est hæreticorum in sacras imagines sacrilegus furor, pugionibus illam imaginem transfoderunt, & malè mulctârunt : injuriam non ferens materfamilias, illam postmodum honoratiori loco repositura virginibus S. Ursulæ dono transmisit, & nunc ab iis reformata formam induit elegantiores.

Sed & suo Ludovicus alios omnes honore colebat cœlites, quorum prototypa certis in locis, & vel maximè in musæo referebant imagines. Illis

jam curvabat genua : jam aperiebat caput : modò fertis, modò coronabat serico : aliàs contemplans ante simulacrum dicebat : *Hæc est victoria, quæ vicit mundum.* Aliàs his salutans verbis Sanctum, Sanctamve Dei interpellabat. *O sancte Dei, JESUM mihi miserrimo propitia, & ut tuam omnibus vitam æmulari possim virtutibus impetra.* Sanctus Sanctum invocabat, & similis simili gaudebat. Sancti tamen nomine nolim abuti contrà mentem summi Pontificis.

C A P U T III.

De Sociis Joannis Ludovici, præsertim de Deodato Aurigâ.

NON fatis erat Ludovico accenseri Sodalibus marianis, ascivisse in directorem animæ prudentem virum, faciendus & apererat non levis momenti inter socios delectus. Sapientiæ æternæ effatum est à Prophe-tâ Regio in suis psalmis decantatum : *Cum bono bonus eris, cum perverso perverseris,*

teris. A primo ergo suo Bruntrutum adventu non omnibus se credebat, sed cui fideret videbat: plurimi quidem notâ jam sanctitatē Juvenis prefabant amicitiam, illi verò pauci ex pluribus placebant, quos solidiores judicabat, quibus cum proinde, quando relaxabat animum, pia miscebat colloquia: recenserebat historias, vel occupatione utili tempus fallebat. Certabant utrinque amici eruditione mutuâ, & quod quisque callebat, aut legerat, in medium proferebat. Concionabatur subinde domi suæ ad auditorem sat copiosū, & salutaribus accensi monitis discedebāt percutientes pectora sua. Si deficiebant, quæ enarraret gesta, suas ipse visiones, & mira secum patrata sub anonymi referebat nomine: at focii sub anonymo Ludovicum tandem suspicati, illum apud Præsidem detulere, & extaticum ita disponente numine sub dubio accusavere. Pater ad hæc non nihil turbatus formidabat, ne anguis lateret in herbâ, præsertim cum mirabilis

bilis Ludovici vita jam ex bonis operibus emicâisset, ut suprâ indicavimus. Accersitum ergo ad se rursus inducit, & urget, ut confessorio favores cœlitùs haustos toto vitæ tempore, ab ovo ad malum fideliter manifestet. Luctabatur intra se Ludovicus, num admonitioni obsequeretur; variæ enim in animo exortæ dimicabant pugnae, triumphavit tandem candor & sinceritas, seque suâque omnia aperuit 14. Februarii 1630. ipso sacrorum cinerum die. Quàm clarè hinc & ex dicendis deduces, quòd, qui fidelem invenit amicum, inveniat juxta sapientis oraculum, thesaurum magnum.

Hunc thesaurum affulgente cœlo, & solido, quo Ludovicus pollebat, judicio invenit in R. D. Deodato Aurigâ Bruntrutano tunc temporis Subdiacono; quàm autem feliciter hunc sibi socium & amicum individuum delegerit, paulo post discemus. Obiit Deodatus Solodori primùm an. 1687. cujus hîc rudem saltem notitiam aliquam in Ludovici gratiam non tam de-

describam, quàm delibabo. Tempore, quo in lucem hanc editi fuerunt Ludovicus & Deodatus benignum numen duobus in Helvetiæ finibus furentibus lupis duos pariter opposuit Præsules, fidei orthodoxæ defensores, quorum viro- rum vigilantia & zelo Apostolico Sabaudia & Rauratia suam ab hæresi adscribunt incolumitatem, quantâ nunc gaudent.

Hi duo illustrissimi Præsules Franciscus Salesius, & Christophorus Blarerus, ex faucibus Lutheri & Calvinii duorum lycantroporum plurimas oviculas diripuere, & ad caulam Ecclesiæ reduxere: vel quò minùs diriperentur, impedivere: Ille suis missionibus minimum 72. millia Hæreticorum Ecclesiæ gremio restituit: hic, ut hæresum sisteret furorem, & exscinderet errorem, Patres Societatis in Rauratiam vocavit, illis Bruntruti collegium fundavit, & per eosdem urbes & villas jam corruptas monstris avernalis purgavit, uterque tamen præva-

F 3

len-

lentibus Hæreticis Episcopii sede expulsus, ille Genevâ, hic Basileâ.

Jam ad immortalem gloriam vocatus è vivis excefferat Blarerus; cùm fortè Vesuntione redux Salesius Bruntrutum ad celsissimum Principem divertit, succefferat autem Blarero de Wartensé Guilielmus Rinck de Baldenstein, Episcopus Basileensis) invitaverat quippe S. Franciscum bonus virtutis odor, quem Christophorus prior, nunc etiam Guilielmus, aliàs Salesio notus, spargebat. Ut ergo piorum virorum studia sunt communia, quidquid pro Dei gloriâ fecerat Blarerus, monstrabat Salesio Rinckius, atque ad collegium, & inde ad lyceum, recens è fundamentis extructum duxit. S. Franciscus ex improvviso accessit infimam grammaticæ: subintranti extemporaneam Professor inexpectato gratissimo Hospiti adornavit disputationem, jussitque Deodatum Aurigamejus scholæ discipulum unà cum alio in arenam literariam descendere. Disputant Pueri
ala-

alacriter, nec minus libenter auscultant Præsules: finito certamine laudibus efferuntur Pugiles; & quidem Genevensis Præsul imponit Deodato manum, blanditur, animat. Age mi juvenis, & quo cæpisti, pede semitam virtutis, & eruditionis decurre; veniat tempus, cùm sanctimonialibus meis (virginibus à B. Virgine Elisabetham visitante nomen sortitis, quibus leges statuit fundator) oppidò futurus es utilis, illas tibi jam nunc commendo. Hæc Salesius divino afflatus spiritu prælagiit; nam plurimis annis director Auriga Solodori illis præfuit sanctimonialibus, ubi ejus fama etiamnum vivit. Aurigæ alter & posterior Guilielmus Rinck à Baldenstein Princeps itidem Basileensis 74. cùm adolescens grammaticam frequentaret, suam ætatem teneram formandam tradidit, morum, studiorumque suorum illum Magistrum & domesticum Poedagogum habuit. Huic Aurigæ collegium Bruntrutenum suorum Patrum salutem credidit, cùm il-

los declinatis Suecici Militis insolentibus & insidiis, quas per vicinum pagum corno transituris struxerat, innoxios ad S. Ursicinum direxit. Illi ipsi jam Sacerdoti adfuit Deus dispulso hausti veneni periculo; sacris enim operatus araneam in calicem jam consecratum delapsam cum sacratissimo sanguine intrepidus simul & immunis sumpsit. Adeo verò Jacobus Deodatus frequenti Joannis Ludovici alloquio erga supremum numen exarsit, ut plus inde, quàm concione quavis, aut libro quovis ascetico moveretur: nec alii familiares usu & verbis socii tam sancti satiari poterant, ut animo firmiter conceperint, deinceps aliud nihil colloqui quàm cœlestia, quàm salutaria, quàm B. Virginis encomia, Hujus fœderis testimonium est aliquod charta papyracea, & parva icon, quam Ludovicus noster Jacobo Deodato dono dederat. In hac divinus amor conspicitur, arcæ insidens, manum animæ, pone se stantis, prehensens. In capite Iconis hæc epigraphe.

Amor.

Amor thesaurus. In calce legitur hoc lemma. *Thesaurus indeficiens est amor DEI.* Gallicè: *L'amour de Dieu est un-thresor, toujours plein de tout bien, & d'or.* In adversâ imaginis facie hunc in modum subscripserat propriâ manu Ludovicus. *R. in Christo Domino Deodato Aurigæ subdiacono suo in Domino dilectissimo, in sempiternâ memoriâ symbolum Ioan. Ludovicus Rosengardt.* Et ego subscribo: nil innocentius & opulentius amicitia in amore divino fundatâ, hanc qui invenit, dixi, magnum thesaurum invenit.

CAPUT IV.

Ludovicus miseretur pauperum.

Ludovicus amabatur, & amabat, vel maximè pauperes, sed odio habebatur ab orco: quò propius ille cœlo accedebat, eò magis iste se opposebat, & persequabatur, quem homines & cœlites fovebant. *Fili accedens ad servitutem Dei, sta in timore, & præpara animam tuam ad tentationem.* Ju-

venem Ludovicum comperimus hucusque præcipuè ex libro 3. jam aliquoties ne latum unguem ab interritu abfuisse, & ægrè vires elusisse stygis immenso sæpius furore armatas: stetit tamen inconcussus Duce genio tutelari, & protegente cœlo, quantumvis dæmon totum acheronta moveret. Novam nunc ille machinam admovet inexpugnabili Heroi: gulam ipsi frangere gulâ, sive buccellâ panis tentat, & quidni, cùm gula plures occidat, quàm gladius, teste sacro codice? Hinc clanculum ut fur & latro subit ejus cubiculum; liba (nunc vulgò Chopais) lautitiæ erant Ludovici: ut ergo illi salivam moveat, librum, sive album panem ipsius mensæ imponit. Redux è scholâ pomeridianâ, cùm esuriales in toto christiano orbe observarentur dies, musæum subintrat, & mox conspicit panem candidum, & exquisitum, qui orexin excitavit, quantumvis jejunanti. Accedit, stupet, tollit, sed mente partem illius aliquam elargiendi Pauperibus, alte-

alteram verò comedendi; at inhibuere
cœlites; nam subito panis in terram
decidens evanuit: fortè priùs, quàm
gustaret, sanctâ illum signaverat cru-
ce: verùm modica illa delibandi ci-
bum aviditas ita pupugit animum, ut
acriter in se flagellis sævierit, & gu-
lam bidui inediâ severè castigaverit,
ab omni omninò cibo abstinens.

Erat Ludovico cor severum in se,
in Pauperes verò & afflictos tenerum
& misericors, tum etiam in Christum
pro nobis passum. Affectu in patien-
tem Deum vivebat cœlo: affectu
in patientem hominem moriebatur
mundo. Non tantâ Mater amantis-
simam prolem deperit teneritudine,
quantâ Ludovicus miserorum tange-
batur commiseratione, ac si membro-
rum afflictorum caput foret. Semel,
dum per compita incederet, occur-
rit illi egenus quidam multis calamita-
tibus pressus. Cor Ludovici factum
est quasi cera liquefscens: flet amarè,
uberésque fletus sudario excipit: com-
plectitur hominem: pectori apprimit:

osculatur. Nimirum his charitatis actibus volebat compensare opem, quam ferre nequibat, quandoquidem excussis saccis, ne obolum invenisset in eleemosynam dandū, sed deficiente illā meliorem distribuit, utpote divinam; nam ita ad illum: ô si scires donum Dei, & quantas in cœlis opes congreget paupertas, næ tu beatum te diceres, qui ostiatim victum emendicas! ô si incommoda egestatis amore numinis patienter toleres, quantam apud Deum mercedem mereberis! quantam in ibis gratiam apud Christum Dominum, qui, cū esset dives, propter nos egenus factus est: Quò eris miserior, eò quondam futurus es felicior.

Annus censebatur in æra Domini 1630., cū Ludovicus 27. Julii comitante fratre germano incidit in triste filicernium, ad incitas redactum. Hic illum angariat, & stipem flagitat. miseret quidem mendici, luctatur intus animus, & manus ad dandum provocat: sed fratris retrahit præsentia,

terrétque humanus respectus, & dimit-
titur codrus vacuus Vix domûs li-
men tenuerat Ludovicus, nummos è
sacco producit, numerantur sollicitè;
miratur: repetit numerum, non re-
perit nummum; perditus est ille,
quem petierat mendicus. Turbatâ
tantisper mente expalluit, sic Deum
affatus: testor numinis omnia viden-
tis aciem, stat fixum, firmumque: dein-
ceps nemini eleemosinam petenti de-
negabo. Indulge hac vice, clemen-
tissime Deus, errorem deprecor, cor-
dis duritiam mei detestor: videlicet
diem perdidit, qui stipem petenti non
distribuit; date, & dabitur vobis.

C A P U T V.

Humilitas profunda Ludovici, &
Recusatio præmii.

LUdovicus ut externam non hor-
rebat, ita ardentè quærebat in-
ternam animi demissionem, non
thraeo, nec phaleratus buccinator:
verbis non affectatus, nec facundus

fui encomiaſtes : ſubmiſſas ſibi pecunias non ad vanam adhibebat oſtentionem, aut veſtium luxum, vel ad minutas ejusmodi oblectationes, ut juvenes ſolent, ſed pauperibus erogabat, vel libellos aut icones comparabat.

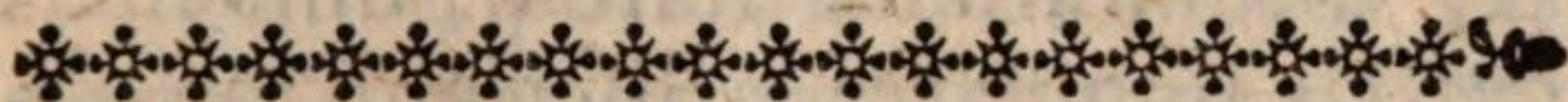
Subinde ex abundantia cordis os loquebatur, & cum ſe voce deſpiceret, corde ſe multo deſpiciebat magis, ſi humilis ſermone erat, exempla humilitatem confirmabant, nolebat videri, volebat latere, loca fugiebat prima, ambiebat ultima nulli præeſſe, omnibus cupiebat ſubefſe, in ſitu precantis Davidem crederes humiliatum nimis; quia *adhæſit pavimento anima ejus*, toto ſæpe corpore proſtratus humi: in verbis publicanum diceret cum maximo ſui robore clamantem. *Deus propitius eſto mihi peccatori!* In hominum conſortio, ultimum de trivio, quin abortum putares, ita vilipendebat ſeſe, ſuaque omnia: quærebat namque innumeris ſe à Deo ditatum beneficiis, gratias vel nullas referre, vel multo im-

impares esse, quàm quas infinita Dei Bonitas à se exigeret: in metu, dum fulgurabat, & tonabat, Prophetam existimares esse jonam, qui ingeminet, *Propter me hæc tempestas orta est!* nam peccatis ille suis deberi ingenuè fatebatur, ut toties superùm beneficiis abusus exemplum fieret divinæ justitiæ peccata hominum plectentis in sensis intimis cordis modestissimi Franciscum cerneret assisinatam humilem; nam & ipsâ panis, quo vescebatur, micâ indignum & inutile terræ pondus se reputabat, & tolerari stupebat. Omnes sibi documento, omnibus se scandalo, à nemine offendi se posse: contrà ad omnium virtutes vitâmq; erubescere se dictitabat. Pauperum casas, detritas vestes, plebejos homines amabat. Ignotus vivere, convitiis appeti, ludibrio haberi optabat. Confundit sua humilitate Ludovicus illos omnes, qui alienis gloriantur plumis, linguâ thraſones, actione fungi.

Hactam vili de se opinione cùm esset imbutus Ludovicus, quid mirum, si

si in fine anni, quando scribendum fuit pro præmiis, rem segnius ageret, & thema perfunctorie componeret, ne publico inter festivos applausus coronaretur præmio? Primo quidem anno ita studuit: ita sub illius finem (erat 1628.) laboravit, ut præmio donatus fuerit; at sequenti an. 1629. erravit de industriâ, cum pro lauro certaret, ut, quam poterat sperare, pessumdaret famam, quâ se indignum putabat; attamen laureolam ex doctrina Christianâ rejecit nunquam; in hac enim de salute agitur, in aliis de inani & vano honore; nec opere pretium esse judicabat, illum tot curis, molestiis, & expensis comparari. Ludovicum sponte suâ errasse ex humilitate non dubitabat P. Griesser, ideoque anno 1630. monuit, ac persuasit, ut æmularetur præmiferos, ac suam pateretur compensari industriam, sic desiderare P. Franciscum Gardien ejus tunc Professore: sic futurum solatio & honori toti scholæ, & necessariis suis. Admisit consilium patris morigerus filius, & ex compositione latinâ

exoptatam consecutus est mercedem
relato præmio. Qui se humiliat, exal-
tabitur.

LIBER VII.

Beneficia Angeli custodis.

CAPUT I.

Confessarii secutus consilium, no-
vam apud angelum Custodem init
gratiam.

Innumera quidem sunt beneficia, qui-
bus Ludovicum à genio tutelari in
plerisque hujus operis capitibus obru-
tum audivimus, attamen tot adhuc
superfunt, ut iis enumerandis hunc
librum septimum præ cæteris destina-
verim, præsertim cùm etiam rerum
ordo id exigere videatur. Postquam
toties jam citatus & laudatus sapiens
cordis arcanorum arbiter, Princi-
pùmque Theologus P. Adamus Grief-
fer diligenter examinaverat omnia,
quæ cæli & præsertim angelus custos
à cu-

à cunis, vel à togâ ad fagum usque in Ludovicum profuderant beneficia; tot visiones, extases, adversa tolerata, totum animæ statum, miracula, gratias singulares, discriminans obscura à claris, certa ab incertis, & solida à lubricis, deprehendit, Ludovicum non falli, sed divino spiritu regi: ejus animæ præmillibus electæ imponi à styge non posse, utpote qui veræ virtutis studiosus esset, non superbus non insanus, non præceps vel obstinax, ut illud hominum genus solet, qui dementari se ab orco sinunt.

Attamen ut hæc penitiùs rimaretur P. Adamus, & omnem dubitandi de Ludovico tolleret ansam, mandat, ut apparentem sibi genium impostorem nominet, repellat, contemnat, audacter in ejus faciem exspuat, nec impostorem eum redire sinat; sic enim non ex vano argumentabatur vir prudens: superba si fucos styx vendat, non patietur ignobili sputo & repulsâ despici se se: verè fideli moderatore, & experto animæ medico nulla est comparatio.

ratio. Ut autem ludovicus mira & arcana animi omnia confessorio sincerè revelaret, sequens eventus haud leve addidit pondus. Præsidem P. Jacobum convenerat; hic quasi jocando (ut fieri cum dilectis amat) quærit, quid boni bonus diceret genius? obmutuit adhæc Ludovicus, & expalluit. Advertit Præses, mysterium recondi: interrogabat itaque, à quo tempore colloquio Angeli, careret? non diffitebatur, quod animum magnopere gravaret suum, sed ingenuè dicebat, jam tres effluxisse hebdomades, à quibus genii privaretur aspectu, quando alias singulis pene diebus conspiciendum se præbuisset. Commiserationem movit adolescens maximè tunc, cum asseruit, non ignorare se, cur præsentiam suam denegaret genius custos, negligi scilicet à se præceptum Angeli, quo adigebatur magnum aliquid pandere Confessorio suo, verùm id ut faciat, non posse imperare sibi; tanta enim res agebatur, ut crederet, à quovis
ex-

explosum iri. Expavit Præses ad juvenis contumaciam, veritus inferni dolos. Instat acrius, vincat tandem se se, & noxium silentium rumpat. Vir obediens loquitur victorias non hostium, at sui ipsius. Dura fuit lucta Rosengardtii, quâ non aliena, sed propria subiciebatur voluntas. Vicit tamen obedientia, & Ludovicus judici animæ suæ P. Adamo omnia dedit, sed exspectatur adhuc, ut in ipsum angelum excreet: hoc opus hic labor est: in ædes revertitur proprias nimis quantum anxius. Recrudescit lucta, ringitur voluntas, & reluctatur Patris facessere imperium. Cæca tamen evicit obedientia. In genua, in preces & lachrymas profusus clamabat ad Dominum. Domine JESU Christe ne finas tuum fraudibus circumveniri famulum, ne decipi conscientiae arbitrum, sed fac pro tua infinitâ in me clementiâ salutaria ejusdem monita in tui unius cedant gloriam & honorem.

Vix istos inter affectus effluxerat
horæ

horæ quadrans ; cùm adstet genius. Utraque manus librum præfert, & in libro hæc duo vocabula exhibet: *Propria voluntas*. Ad quem continuo Ludovicus: Recede imposterus impostor: Angelus es non lucis, sed fucis illitus: postea exspuit in ipsum: subrisit angelus, deterfóque cum 2. vocabulis, *Propria voluntas* sputo, eorundem loco apparuit aureo caractere expressa *Obedientia* moxque iterum in auras abiit, ac obedientiæ victimam Ludovicum insigni reportatæ victoriæ solatio plenum reliquit, restitutâ iterum cordi tranquillitate. Grande autem illud, quod soli confessario revelavit, resciri nunquam potuit, conijcere tamen licuit, fuisse ingentem illam calamitatem belli Suecici paulò post secutam: Id fatìs declarant circumstantiæ temporum & verba, quæ Ludovico exciderunt coram P. Jacobo Gillierd, qui ex ipso discere volebat secreta, cum P. Adamo communicata. ô, exclamabat suspirans, qui vivet duos annos (numerabatur tunc

1630.) videbit mirabilia ! Quæ, cùm Sueci biennio post invaserint Rauratiam, abunde, sed maximo suo damno illa didicit ætas : hinc tacuit Ludovicus, ne homines torqueret ante tempus. Est tempus loquendi, & tempus tacendi.

C A P U T II.

Angelus Ludovico arcana revelat, illumque cœlesti musicâ recreat.

NOn una duntaxat hæc Ludovici prædictio fuit, & venturorum cognitio : plurima illi tum cordis humani, tum temporis futuri arcana referavit tutor angelus, modò ut suæ, modò ut alienæ prospiceret saluti ; jam nox aliquando ingruebat, & clientem compellat angelus. Miraris sparsos de te falsos rumores ad præsidem fuisse delatos : incentivum mali, quo vapulas, & nugatorius mendaciorum faber est NN. (malesanum blateronem proprio insignivit nomine) utinam

nam tuos mihi actus & mores curandos permitteret, & suum confiteretur crimen, quod propudioso silentio jam quatuor abhinc annis reticet! In eadem est damnatione, in qua quatuor illi Hippocritæ, quos etiam nominavit: sunt foris amœni, sed intus obscœni: dicaces satyri dentes in alios exacuunt: mantello impietatis suam pietatem contegunt: confesso- res graviora celant, & leviora narrant sacrilegii rei. Væ: ni resipiscant, dirum in modum luent. At tu, contempla- tive mi (hîc genius clientem amplecti parabat, verùm ille tantâ se gratiâ in- dignum reputans amplexum abnuit) accede præsidem; quem ex me velim, moneas, ne Buccinatoribus istis fi- dem habeat. Cùm Ludovicus fre- quenter accusaretur, ex hoc angelo omnes intelligebat criminationes; hinc, quod alius quidam zoilus apud præsidem effutiverat, eúmque com- motum perculerat, dedoceri præce- pit dicens: tuum Ludovice, accede præsidem, & quid proximo elapso die
mar-

martis fuerit relatum, inquire. Accessit, audivit, & præfidi omnem anxietatem sustulit.

Aggrediamur modò explicare, quod illo contigit die, quo Ludovicus Præfectus congregationis 28. Oct. anni 1629. renuntiatus fuit, de quo proximo capite agemus. Jam sonuerat hora nona, & componebat se se quieti Ludovicus: priùs tamen, quàm obdormiscat, *Salve Regina* intonat: & subito cubiculum illustratur cælestibus radiis, sequitur amœnissimus vocum concentus mēnsque Ludovici suavissimâ quâdam musicâ demulcetur; nullum tamē præsentem animadvertit musicum: dum liquidas has gustaret suavitates, & cor difflueret sanctâ dulcedine repetebat secum plus minus octies *Salve Regina*, satiari quippe non poterat ambrosiâ: quæ ex hac virginis salutatione stillabat. Jamque in hæc ultima solvebatur vocabula dulciora supramel & favum. *O dulcis virgo Maria!* cum dulcissima allabatur vox: *Muta* ; ô Ludovice Dei servule tuum
no-

nomen sodalitatis *Præ in Per*, tunc eris mihi filius, & hac harmonia mecum in æternum recreaberis. Vix mellita hæc verba insonuerant auribus, cùm repente jucunda disparet scena, & oppressi sapore oculi in placidam clauduntur quietem: nempe Præfecto novo applaudere cœlum voluit, & animos novos ad perfectionem addere, ideò imperavit, ut *Præ in Per*, Præfectum in Perfectum converteret. Hac ergò Ludovicus auspice patronâ in id incubuit totus, ut munus demandatum pro dignitate administraret; ut omnes optimi Præfecti partes adimpleret: & sanè ita adimplevit, ut expectationem omnem superârit, propterea in dignitate & officio illum retinere allaborabant, sed modestia Ludovici vicit sodalium bonam de se opinionem. Ex quibus nos concludimus, sodales B. V. esse felicissimos, quibus non tantùm æterna promittitur felicitas, sed eadem jam in terris gustanda datur.

CAPUT III.

Ludovicus fit Præfectus, & Secretarius Congregationis.

Honor insequentes fugit, & fugientes insequitur. Nullus Ludovico humilior, nullus honori inimicus magis: interea tamen Præses minoris congregationis B. Virginis olim natæ, nunc purificatæ, & totum sodalium vult lucernam hanc supra candelabrum ponere mariani cœtûs, atque in Præfectum eligere, ut præluceat omnibus Mariæ filiis; at verò Ludovicus tristari, reluctari, munus detrectare: expugnatus tandem injecto Religionis scrupulo omnium sodalium calculis invitum subjecit animum, & Congregationi præficitur; sciebat enim ita arrisisse Superis, ita visum fuisse Mariæ; ad susceptos namque fasces promotum iri, genius tutelaris jam pridem prædixerat Enfishemii.

Sed elapso jam semestri nova agitat consilia Præses; meditatur enim cogere

gere Ludovicum, non ut officio cedat, verum ut ad Præfecturæ clavum diutiùs sedeat: rem subadoratus Rosengardt omnem movit lapidem, ut onus illud à se excutiat; nec enim ampliùs Dei nutum hoc in munere agnoscebat, impleto jam angeli custodis vaticinio. Præsidentem obsecrat, sodales obtestatur, provinciam minus bene à se administratam queritur: nil proficit. Ultima ergo tentat, atque ad supremum Collegii & congregationis caput P. Conradum Graff Rectorem recurrit, supplicem, quò mittatur, libellum offert; imò accedit ipsemet: asserit ineptum & indignum, tali confirmatione, instat precibus, agit promissis: movet omnia, ut amoveatur. Tandem permovet eloquentia, vel importunitas Ludovici Rectorem, qui liberavit humilem onere & honore, unàque ingenti illum perfudit gaudio; nam malebat humi repere, quàm altum sapere.

At Ludovicus incidit in scyllam, cupiens vitare charybdim; nam facta novi Præfecti electione alius etiam

quæritur Secretarius : Verùm enim verò ita variant suffragia, & dividuntur sodales, ut, quem officio destinet Præses, ignoret. Ludovicum rogat, incertam rem suis precibus, in quibus plurimum spei & fiducia reponebat, B. Virgini commendaret. Orat charissimus Virginis cliens, sed non exorat : extricari petit, & evolvi, sed intricatur, & involvitur magis ; hinc turbatus mente P. Jacobum Præsidem convenit : fatetur, nescire se, cui suffragium ferat : *Abi*, dicebat Præses, *redi domum, & ubi aliquid oraveris, proximum, qui tibi occurret, scribe, & ad me redi.* Redit quidem domum, cogitat, versat, & nullum invenit effugio locum ; Ludovicum DEUS, cui placuit, quia sibi displicuit, ad sedem primærii vocat. Rursus accedit ad Præsidem, nec tamen ad quæsitum respondere lubet, nisi prius consuluerit oraculum suum P. Griesser. citatus comparet illicò, disparet Præses, & solum soli P. Adamo Ludovicum relinquit. ô Pater! agebat hic, no-
væ

væ è cœlis in me descendunt gratiæ, & dubio, quid agerem, adstitit angelus, hæc ipsa ad me verba proferens. *Ego aureus larvællus Minister omnipotentis, & animæ tuæ vigilantissimus tutor, eligo te in secretarium congregationis vestræ, & scias velim. voluntatem esse B. Virginis Reginae nostræ, Patronæque tuæ, ut Præfectus, qui præfecturâ decedit, si fieri possit, secretarius renuntietur.* His dictis disparuit. Ab hoc igitur tempore semper præfectus emeritus Secretarii locum occupavit ad annum usque 1635. ubi mars Suecicus vastatâ ayojâ musas, & cum musis cœtus marianos dissipavit, atque integro quinquennio interrupit. Cùm ergo 15. calendas decembris anno 1641. partâ jam pace instauraretur magistratus Sodalitii: Præsides mandati cœlestis hucusque ignari morem nullibi in Provinciâ Germaniæ superioris receptum vel immutârunt, vel aboleverunt.

Sed nos revocat electio. Præcipit igitur P. Griesser Rosengardtio, angeli mandata ne cuiquam ediceret, nisi

electione jam factâ: mox scriberet, & hæc in chartâ præciperet verba, ac postea Præsidi traderet: *Ego Ioannes Ludovicus Rosengardt me in Secretarium eligo, causamque dicam, ubi promulgatus fuero.* Interea discedenti Præsidi tam longè, ut nec videret, nec amplius colloquentes audiret, tanta subito exorta est lux divina, ut interno collustratus lumine palpârit, & clarissimè præviderit, quid agendum: quis in Secretarium esset proponendus: hinc rursus Ludovicum accedit, & antequam loquentem audiat, indubitanter affirmat: *Non est opus, ut mihi dicas, quis futurus sit Secretarius, jam scio, tu eris.* Tum rei exponit seriem, quid secum, quid cum Ludovico factum, & quod stupendum magis, ut ne dubitaret quisquam altiori hæc nutu fieri, omnia omnium Sodalium suffragia in unum Ludovicum conspirârunt. Itaque Secretarius ex Præfecto, & secundâ vice tyronum instructor fuit creatus, ac confirmatus. Sic Ludovicus, cum parvus esset in oculis suis, caput in tribubus Israel factus est.

CAPUT IV.

Angelus Custos Ludovico suum
nomen revelat, & ejus loco ad aram
ministrat.

SI etiam feræ officia sentiunt, quod
sentit seneca, quanto magis ho-
mines, præsertim rationis tenaces,
qualis fuit Ludovicus: primus grati
animi gradus est beneficium agnosce-
re, cujus summum conscendit api-
cem; quid namque ageret innumèris
beneficiis à genio tutelari devinctus,
cùm jam alia omnia ejus amore face-
ret? ardenter instat apud supremum
numen, etiam pluribus annis, ut igno-
tum sibi declaret nomen, non curio-
sitatis inductus vitio, sed veneratio-
nis adductus illicio, ut pium videli-
cet nomen profundius imprimeret
cordi, nec ulla illud deleteret oblivio,
quin potius per cultum suum propaga-
ret latius; sciebat enim perbenè, quod
mellifluus docet Pater: Angelo no-
stro debemus reverentiam pro præ-

sentiâ, devotionem pro benevolentiâ; fiduciam pro custodiâ. Itaque pervigilio felicissimi illius diei, quo lux æterna in mortalem hanc prodiit lucem, cùm ab ejus exorta Christianus orbis numeraret annum 1626. votitam sancti tamque constantis factus est compos Ludovicus, tunc temporis adhuc illuminatus dictus. Cùm tyrones religiosos campana vocaret ad recreationem, ad destinatum confluunt locum; ille verò ad templi currit odeum, adoraturus numen Eucharisticum. Mox abripitur animus, & coelis fixus humana omnia exuit extaticus juvenis: Deo, ejusque delitiis jam plenus cœlesti perfunditur lumine: aperit se se cœlum, & ingentem collustratum radiis orbem exhibet, solari illustrem magis, in orbe bina resplendent verba aurea: *Aureus Larvelus*, nomen angeli custodis. Quanto cum gaudio hæc duo verba legerit Rosengardtius, facile tibi imaginari poteris: formidat tamen, ne ipsi ofutias vendat styx subdola; se enim
tan-

tanto beneficio indignum judicabat, cui revelaret numen genii sui nomen. At verò genius ipse nutantem mox confirmat animum, seipsum Ludovico spectabilem exhibet. Hic illum summa mentis & corporis demissione ac reverentiâ interrogat, an fortè angelis mortuo cliente alterius demandaretur cura? intellexerat enim, jam olim angelo tutelari S. Joannæ idem nomen aurei larvelli inditum; annuit genius, & ad centesimum etiam redire, Deo ita volente asserit. In Ludovico alterum sibi clientem esse, non quidem cataphractum se illi assistere, ut olim S. Joannæ; nec ejus rationem manifestare modò, illam tamen quondam patefacturum. Interim multum probato ejus desiderio, quo nomen sui Angeli tot votis extorsisset, tenues evasit in auras. Quot verba fuerat locutus, tot jaculis divini amoris Ludovici pectus transfigebatur; hinc saucius languebat, & dulci teneri amoris face absumebatur; hac namque divini & profani amoris tela discernun-

tur thefferâ, quòd illud fauciando recreet, hoc verò recreando fauciet, atque etiam enecet.

Lubet hìc beneficia beneficiis nec-
tere, è quibus sequens testem habuit
oculatum P. Adamum Griesser, cui
res evenit inaudita, & quæ etiamnum
in ore posteriorum continuâ quasi tra-
ditione circumfertur. Primò manè
litabat ad aram dictus Pater: singulis
diebus accurrit Ludovicus, ut inser-
viret celebranti. Sacris quondam
operans in manuum lotionem diutius
subsistit, adlatus altaris, obtutumque
figens in Ministrantis vultum commo-
vetur animo, & insuetæ pietatis sen-
sa instillari sibi persentiscit, profectò
Acolythus humano quid majus spira-
re videbatur. Absolvit interim sa-
crificium tanto animi solatio, quanto
nunquam. Haud ita multò post ad-
volat Ludovicus, ingenuè excusatu-
rus negligentiae culpam: non veni,
ajebat, ad ministrandum; seriùs,
quàm oportuit, surrexi. Atqui re-
spondit P. Adamus, certo certius ad-
sti-

stitisti hodie, & tuo aspectu mea sensi commoveri viscera, cui modestè Ludovicus: ingnosce, & O quàm dolet segnities! imposterum cavebo, ne emaneam. Subintert P. Adamus: asseveranter repeto, ministrasti hodie: ad quod ille: Ego verò totum convictum testor, ad ministerium non comparui: videlicet officio Ludovici functus est angelus custos; amœna id præter morem facies, sanctæ id suggestiones, & alia comprobant; non enim Ludovicum negligentia affixit lecto, at cœlestis illum detinuit visio, ut serò obdormiscens manè: statuto non evigilaverit tempore. Gratioli semper sunt angeli, etiam humanâ carne tecti: administratorii spiritus in obsequium missi pro iis, qui hæreditatem capiunt salutis,

CAPUT V.

Quanti momenti rem esse ministrare ad aram Sacerdoti sacrificanti judicaverit Ludovicus.

Non miraberis, benevole lector, angelos Ludovicum indutos ejus vices in obsequio altaris divinissimo sustinuisse, cum ipse Ludovicus assumptâ Angeli modestiâ immolanti hostiam incruentam Sacerdoti quotidie ad aram serviverit: noverat quippe Juvenis illuminatus famulatum præstantiorem non inveniri illo, quo quis Regum Regi obsequitur, & ministrat: propterea ministerium illud tanto ambiebat ardore, ut hanc ministrandi gratiam à suo Professore, quin ab ipso etiam R. P. Rectore instantissime petierit. Porro factam quotidie ministrandi horâ quintâ facultatem tanti fecit, ut inter maxima illam reponeret beneficia, & passus sit, majus sibi obsequium præstari haud potuisse. Nullum in agendo gratias faciebat finem, & memorem se futurum tantæ bene-

benevolentiaē sincerē profitebatur: sæpius in grati animi signum omnia bona opera Deo consecrabat: sæpius quidquid anima sancti fovebat affectus: quidquid boni poenitens exercebat corpus, in debitam concessæ gratiæ observantiam ex asse transcribebat Rectori & Professori.

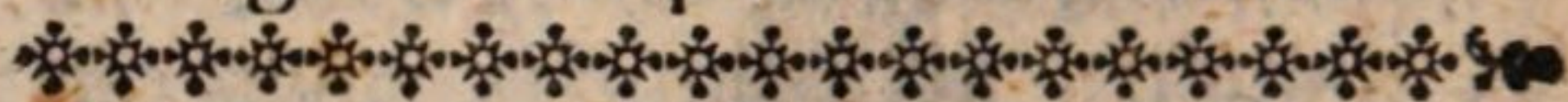
Tam fervens & diligens erat in suo munere, ut nulla unquam incommoda illum ab hoc abstrahere valuerint: tam reverens & accuratus, ut diceres angelum humanâ carne contactum: adeo compositus gestu, cautus incessu, modestusque visu adstabat, flectebat, precabatur: & quia Jesum infantis specie visibilem meruit sub Eucharistiâ aliquoties tueri præsentem, & quia sæpius angelos cernebat adstantes sacrificanti, inservientes aræ, intentos SS. Sacrificio, ideo totus in hoc augustiss. Sacramentum modestiâ, pietate, & ardore transformari, ac liquefieri vellet videbatur: hinc intuentium se rapiabat oculos; præsentium captabat animos: ut viri & foeminæ, servi, & ancillæ promiscuè quærerent ex stu-

diosis; quidnam hominis esset ministrans ille? quod nomen? quæ Patria illi? ut studiosum à fociis per ipsum missæ obsequium distinguerent, in cœlum usque angelicum juvenem laudibus efferentes.

Magis stupenda dabimus in juvenum gratiam, ut divino huic servitio lubentiores se addicant. Præsidem habuit Ludovicus sibi ad dictum; quia vitæ tam boni sodalis gnarum P. Jacobum Gillierd annis 1629. & 1630. in minori congregatione, & an. 1631. etiam in Rhetoricâ Professore: Illius vitam a propriâ, aliorumque notitiâ, imò ex ipsâ Ludovici confessione comparatam & conquistam secum ad tertiam probationem abstulit P. Jacobus, ut ex l. 6. c. 2. abundè intelleximus, quæ demum ambergæ post 50. & plures annos ab uno Societatis nostræ Theologo inventa fuit. Cùm ergo P. Jacobus optimè perspectum haberet familiare Ludovici cum angelo tutelari commercium, jamque sacerdotio initiatus primitias celebraturus esset,

esset, sodalem dilectissimum affatus, eja, dicebat, Ludovice mi! primam Deo hostiam litanti tuum addices ministerium, & sanctam commodabis operam; móxque subridens Pater addit: invita meo nomine tuum bonum angelum. Condixit Ludovicus, ut & ipse compareret, & angelum suum die sequenti ad primitias invitaret. Fecit, quod præceptum fuerat, & præfidi bonum adfert nuntium; angelum quippe respondisse vultu amœno, se venturum. Celebrantur primitiæ anno 1630. Invitati præ cæteris comparent utriusque sodalitatis studiosi. Acceditur finito jam sacro ad mensam Eucharisticam, & turmatim confluentibus tum studiosis, tam aliis divinum à Neomystra porrigitur epulum. Sumpto post solemnitatem prandio remeat ad collegium, Præfidi haud dubiè novam gratulaturus dignitatem. Affirmat angelum à se invitatum toto sacrificii tempore adstitisse novo sacerdoti, quin etiam cum ipso ad clathros, ubi sacram distribuebat synaxin, circum-

cumivisse. Sibi à genio jam tres ante menses manifestatum, fore, ut celebranti Præsidi ministraret; filuisse se tamen hætenus, ut vaticinii veritas magis confirmaretur: non decet, alios quam angelos servire aut accumbere ad cœlestem hanc mensam, in qua panis angelicus fit panis hominum.

LIBER VII.

Altera probatio vitæ Religiosæ, & mors sancta.

CAPUT I.

Ludovicus ad ordinem S. Domini vocatur.

REm narrare aggredior, primâ fonte exoticam quidem, a perpenſis rationum momentis creditu non admodum difficilem nec suspectam in juvene tam morigero, tot modis exercito, a tot æquis iudiciis examinato. Solet Deus chariores sibi animas variis versare angustiiis, & dubiis subinde viarum anfractibus ad se per-

pertrahere ; non enim cogitationes DEI sunt cogitationes hominum , sed quantum exaltantur cœli à terrâ tantum illæ ab istis exaltatæ sunt. Abundè constat ex diversis Auctoribus, juvenes variis à Deo modis vocari ad Religiosos ordines. Sunt, quos à teneris ad certum vitæ genus quasi manu ducit. Quosdam ad unum ita dirigit, ut dubium nullum admittat. Alios plusculum agitari permittit, & in ancipiti hæerere : ex his fuit Ludovicus noster ; nam primò ad amplectendum Religionis statum fuit inductus ab inspirante homine, non à vocante numine. cùm anno ætatis decimo, à partu autem virgineo 1622. feriâ 6. aliquando ferventiùs solito oraret Deum, ut sibi amore crucifixi sua & omnium hominum, etiam inimicorum peccata dimitterentur, advenit lateri genius custos, & quatuor literas auræ distinctas, velut totidem in æere stellas ostendebat O. C. D. I. mox arridens hanc, aiebat sequere viam. Sæpiùs octo annorum spatio vidit has lit-

litteras circumvolitare in aëre, aut circa crucem aliquam. Talem griphum olim S. Wolffgangus Episcopus Ratisbonensis jam in cœlos receptus Henrico II. Imperatori è domo Bavaricâ oriundo proposuit in his duobus vocabulis: *Post sex.* Ex iis S. Imperator sic augurabatur: post sex dies morieris: his jam elapsis divinabat sex hebdomades: postea sex menses: denique sex annos vitæ. Nihil horum, sed termino hoc sextario finito Henricus creatus est imperator. At quis œdipus Ludovico solvat ænigma. O. C. D. I? Hæc diviniore Jovis diphtera multa fatigavit ingenia, sed frustra; quia Enigmatis solutio uni servabatur Spiritui S. Nam 19. Maij 1630. ipso pentecostes die, ingens Ludovico è cœlis obortum est lumen Bruntruti in templo Soc. J. dum res divina matutinis horis ritu solemni perageretur; videbat enim Puerum JESUM manibus habitum S. Dominici ostentantem: Puerum verò gestabat imago lignea B. Virginis, organo nunc insidens, quæ aræ principi insistebat prius,

prius, quàm Celsiss. ac Reverrendiss. Princ. ac Episcopus Basil. Joan. Conradus à Roggenbach præter innumera alia Collegio Bruntrutano præstita beneficia horum templi ampliaret, ac reformaret.

Emisso cœlitùs hoc radio venit lumen cordium, & secreta, quæ non noverat, Ludovico aperuit; nam portento aræ disparente monstrantur adhuc à genio tutelari 4. illi characteres *O. C. D. I.* & dilucidè explicati mysterium evolvunt, ac sensum integrum conficiunt: *Ordinem Cherubini Dominici Ingredere.* Sic tandem voluntas Dei de statu vitæ deligendo innotuit, nec amplius fluctuat nutans animula. Verùm ò quàm fluxa sunt hominum solatia, quàm curta gaudia! hæc enim visio fuit veriùs probatio, quàm vocatio; quia irrita cecidit. Numquid autem DEus est omnium Dominus, & quemadmodum placuit, ita contigit? semel duntaxat vocationem mutavit Ludovicus, à PP. Dominicanis ad PP. Franciscanos transiens; nam quod decimo quarto ætatis

tis

tis anno sacræ militiæ nomen dederit, inductus fuit ab inspirante homine, Maria sorore; adeoque non fit in recordatione, & pro nihilo reputetur: quod autem accesserit PP. Dominicanis, venit à numine vocante illum jam decimo ætatis anno per arcanas literas O. C. D. I. Non ergo valet posterior, sed prior vocatio, quæ tamen ut patebit, fuit tantum probatio. Ne ergo frontem capera, nec rugas contrahere, sed recogita, plurimis idem evenisse in antiquâ & novâ lege, & hodiedum vicissitudines similes communes esse variis ordinum candidatis, quin arguantur inconstantia.

Deus charos Israelitas ad terram promissam vocavit, & iisdem itineribus sæpius repetitis, eademque in eremo eò ire, redireque iussit. Quoties & quamdiu fidelem Abraham peregrinari voluit? an non Isaacum filium sibi immolari mandavit, quem tamen ingentem magnam fore promisit? fuit tentatio, non vocatio. In lege novâ paucorum ex pluribus te meminisse velim.

velim. S. Benedictus ex eremicolâ, SS. Dominicus & Antonius Paduanus ex canonicis in Monachos immigrârunt, & quisquam hanc vocationem damnet? Sed esto Ludovicus bis terve sanctiore hac metamorphosi sit usus: an non S. Cœlestinus ex Monacho creatus est Papa, & amore solitudinis ex Papâ iterum factus est Monachus? an non S. Victorianus in Galliâ Præpositus Religiosorum electus, humilitatis studio in Hispaniam fugiens eremitam induit: mox iterum hunc exiit ad dignitatem Abbatis eventus? & nemo omnium illos inconstantia accusat. Quidni ergo sine hac labe Ludovico concessum sit fieri ex Minoritâ Dominicanus, & amore virginis sine labe conceptæ rursus ad Minoritas abire, ut sequenti capite patebit?

Qualis est sacra communio, talis est gratiarum communicatio; qualis ad sacram Eucharistiam affectus, talis est ejusdem effectus: qualis ardor hominis, talis amor numinis. Ab angelicâ

câ mensâ in suum cubile redux Ludovicus noster 6. Octob. 1630. procumbit humi, & innixus poplitibus familiare, & saccharo suavius cum Christo hospite suo amabilissimo instituit colloquium: æstuabat inter preces, inter mille virtutum actus, cum subitò bini Patriarchæ, D. Franciscus, & D. Dominicus ex altari ejus apparent, radiis fulgentibus redimiti caput, multóque splendore circumfusi corpus. Solantur clientem suum, in benè cœptis animant, & iterum videri desinunt. O quanta cœlitum dignatio, illi hominum quærunt, & aucupantur animas, dum sæpe ingrata hominum animæ sanctorum vel negligunt, vel parvi faciunt gratias! non ita Ludovicus, qui gratias gratiis cumulavit.

CAPUT II.

Deserto ordine S. Dominici, quis
ejus de Societate JFSU fuerit
sensus?

LUdovicus divinæ obsecutus vo-
luntati, postquam se Religioni
S. Dominici adoptavit anno salutis
1631. statum & stationem suam ite-
rum deseruit: iterum Bruntrutum re-
diit, Lucernam abiit, Franciscanis ad-
numerari petiit, quos inter tyro vi-
vere brevi desiit. Rei seriem, ut ge-
stam accepimus, in compendium con-
trahimus; quia appropinquantes Sue-
ci milites omnia terrore compleverant
& dilabentibus hinc inde hominibus
dilapsa pariter sunt Ludovici gesta, &
documenta, quæ tenebris ignoran-
tiæ sepulta latuerunt. Sic vita Justi
memoriâ æternâ dignissima in præ-
ceps ruit, & paucis absolvitur. Finie-
rat jam Rhethoricam Candidatus elo-
quentiæ & Candidatus sacrationis mi-
litiæ, antequam auctoraretur, reve-
latio-

tationem bello præmisit, & octo dierum exercitiis sub Duce Ascetico S. Ignatio præludere voluit exercitiis Religionis, quam inter Patres Dominicanos professurus erat. Utinam juvenes omnes hanc animi præparationem amplecterentur prius, quam consilia Evangelica sequantur, & non sectarentur cosmophilorum vestigia. quibus omnia licent, quæ lubent, prius cor non sacrificaturi tanquam victimam, nisi horrendis sceleribus impiatam; holocaustum dæmoni potius, quàm numini litantes.

Ludovicus ergo perbenè gnarus, quòd nesciat tarda molimina Spiritûs sancti gratia, mox rudimenta vitæ religiosæ inchoat, & tyrocinium intrat: sed ô mirabiles Dei hæc ima regentis vias! audiverat fortè tunc temporis in scholis RR. Patrum Dominicorum sententiam oppugnari, quæ virginem sine labe Originis conceptam asserit; sive ergò metu offendendæ matris suæ amantissimæ, quam ob favores innumeros ab illâ acceptos unicè

cè diligebat; sive religione ductus ergà purissimam Dominam, cujus conceptionem ab ineunte ætate religiosissimè coluit; sive altiori consilio factum, egredi ex clauistro statuit; dum autem parùm cunctaretur, ita de repente viribus fuit destitutus, ut omni membrorum usu captus torperet, & gravi afflictus morbo langueret; ita dimitendus ex monasterio, & unde venerat, amandandus fuit. Aegrè ex domo Religiosâ pedem extulit, quem vix ampliùs movere potuit: extulit tamen & è vestigiò sanitatem retulit. Itaque ex templo convaluit, ut absterfo morbi repentini malo Bruntrutum sanus redierit, & rethoricæ studia repetens usque ad finem illius anni ea sit profectus, non condemnandus erroris, quem DEus tam manifesto sanitatis restitutæ approbavit miraculo.

Nescio quam intereà alienationem à societate JESU imbiberat animo acerbius fanè, quàm par erat, coràm Professore locutus amarulento illam perstrinxit dicto, ut hic mirari satis
H non

non posset: at non diu tenuit impostura, quam decepto juveni affricuit maledica lingua. Postridie summo manè remigrat Ludovicus ad Profes-forem turbatâ mente, vultu subtristi, & oculis fletu rubentibus palinodiam recantans. Heu me mordacem zoi-lum! exprobrabat sibi ipse, ô quàm dolet effutiisse aculeatam vocem! at quam charo inconsiderantiam hac nocte lui! visendam se mihi stitit bea-tissima Virgo, non jam ut olim vul-tu ad amœnitatem, sed ad severita-tem composito increpans, & castigans me, quòd contrà societatem filii sui, (erat hæc divinæ Parentis assertio) ore petulanti ausus fuisset loqui. Ah quàm amaras totâ hac nocte effudi la-chrymas! acutus etiamnum dolor re-forbet verba. O quàm firmiter sta-tui, me nunquam amplius quidquam dicturum contrà societatem, adeò a-matam superis, mihi tam beneficam, & olim jam amicam. Imò sanctè pol-liceor, me partes illius, causamque ubique locorum, & ubivis gentium suscepturum, ac strenuè defensurum.

Tur-

Turpiter erravi, qui illam tanti feci, ut suscipi in ejusdem sinum ardentissimè optassem, nisi jam statûs alterius membrum fuisset, qui summo honori, summæque felicitati mihi duxisset in tam sancta communitate alienæ propriæque saluti vacare, quoties propterea voluisset me ultrò in socios JEsu inferere, atque in aliquod illorum collegium me intrudere! Meminerit Reverentia vestra illius, quod non semel recensui, toties videlicet à me visa tria Bruntruti capita Patrum, radiis sanctorum ad instar circumcingi, quoties ad aras sacrosanctam offerrent hostiam: nec utique unius nomen memoriâ exciderit, quòd manifestavi? Haud dubiè probè etiam recordabitur, adduci me nullâ ratione potuisse, ut aliorum duorum nomina pariter vulgarem! hinc pudet, quod in societatem tam sanctam acutam stringere linguam ausus fuerim. Delicatæ quippe mentis est, ibi gravem agnoscere noxam, ubi crassioris & perversæ mentis homines ne levem agnoscunt culpam.

CAPUT III.

Mira de Ludovico in itinere versus
sacram Eremum, five Einsidlam.

QUòd Ludovicum genius custos
custodiverit in omnibus viis to-
ta quidem illius vita, sed vel maximè
subsequens docet argumentum. Sub
annum 1630. quando feriabantur,
ut fieri solet, quot annis, autumnii
tempore Musæ Rauracæ, studiosi qui-
dam, ne inertii diffluerent otio, con-
dicunt unà ad sacram Eremum profi-
cisci Virginis thaumaturgæ honoran-
di gratiâ. Sanctum hoc venerandæ
divinæ Matris desiderium aperit Lu-
dovico amicus: exarsit illicò in eo
idem desiderium eundi eò, quò pius
dudum aspirabat animus. Discedit
Juvenum turba Bruntruto 10. Octo-
bris, jámq̃ in pagum 4. leucis inde
diffitum pervenerat. Hic dum focii
parumper subsistunt, Ludovicus la-
tebras quærit, fusurus ad DEUM
preces; cùm ex improvviso apparet
pre-

precanti tutelaris genius, & in viatorem paucis invehitur, atque amicè conqueritur. Quò præceps ruis Ludovice? Itane inconsulto genio tuo viam ingrederis, & incertæ te committis semitæ? cur ex me, quid ageres, præter morem non quæсивisti? Iter mox relege Ludovice, Bruntrutum repete, socios desere, nec enim ii ad optatum pervenient terminum: putant, sed errant; quia plura obstant. Ludovicus ergò individuo Sodali valedicit, & liberum, quò pergere vellet, dimittit, Bruntrutumque revertitur: Verè, verè *Immittet angelus Domini in circuitu timentium eum, & eripiet eos, observa eum, & audi vocem ejus.*

Non multum processerat Ludovicus, pauper accurrit tytirellus, hunc mercede conduit, donumque promittit, si redeuntem stipare, & itineris tædia suo alloquio levare dignaretur, unà ergò regrediuntur Tobias & Raphael; nam liberalior hujus comitis indoles non è crasso stipite aut nidi minervâ formatum arguebat stolonem,

nem, at sub rusticanâ gausape nobilis videbatur delitere anima, nec sub amiculo in anima rusticabatur inurbanitas, sed urbana quædam simplicitas, non indigesta moles cacabum, stabulum, aut rus olebat, sed amœna agrestem tegebat facies, corpûsque habile: diceres literatum juvenem, & sacræ scripturæ interpretem, ita colloquendo de rebus cœlestibus inardescibat uterque, & cùm proximè jam abesset Bruntruto, promissos etsi Ludovicus obtruderet nummos, tyritelus diu, multùmque reluctatus acceptare renuit, ac discessit. Suspicio ergo humano quid majus: divinitatem ista sapiunt: Lucam & Cleopham dices Emauntem præperantes, in quorum medio non quidem visibilis, sed invisibilis unâ gradiebatur Christus, in cujus nomine congregati erant hi duo: aut potiùs duos cherubinos humanâ carne contactos; nam talis semper audiit Ludovicus, de socio verò postquàm Ludovicus conscientia arbitro, & Professori suo narraverat,
rei

rei novitate attoniti judicârunt duplici ex capite tytirellum genium fuisse tutelarem, tum quòd prudenter adeò de rebus supernis discurrisset; tum quòd pecunias admittere noluisse. Et quis non facile credat, angelum fuisse? nam & angeli facile sociantur angelis, & Ludovicus jam olim suum genium his compellabat verbis: verè bone mentis achates, quo sine non possum vivere, nolo mori. Plura alia, quàm quæ hætenus attulimus, vidit ostenta, visiones partim notas: partim ignotas; sed amabo te, quot passim in subitis temporum perturbationibus documenta æternitati transcribenda perierunt? Plures passus est extases, divinæque alia: nonnullorum detegere sensum vel noluit unquam, vel non potuit. Inutile ergo foret immorari dubiis, quando certa excedunt numerum. Illud certum, quòd plura abscondat Deus sapientibus hujus sæculi, quæ revelat Parvulis, quibus teste Davide psalmistâ dat intellectum: *& intellectum dat parvulis.*

CAPUT IV.

Constans in omnibus conformitas
voluntatis Ludovici cum divinâ.

Celebrantur festa Christi natalitia,
& virtutes, quæ Salvatoris cu-
nas ante 1630. annos circumdederant
lectum nunc cingunt Ludovici, Brun-
truti ex totius corporis tumore de-
cumbentis. Ludovicus autem præ om-
nibus virtutibus amavit theobúlin,
sive conformationem voluntatis suæ
cum divinâ. Jam aliquot diebus
morbi constrictus vinculis detineba-
tur, libenter equidem molestiam hanc
passus, sed divini Pusionis mortalem
hanc in auram editi ferias peragebat
Christianus orbis, & Ludovico ne
pedem quidem efferre domo licuit.
libens affigitur plumis, quando JE-
sulum videt incubare paleis: non in-
vitus hærebat sub tecto, quando
Deum cogitabat vili conclusum sta-
bulo: at verò quòd tam sancto tem-
pore suæ non posset indulgere pietati:
sa-

sacram sibi interdici ædem : excludi officiis divinis id enimverò ægrius habebat ægrum ; sed una pacabat animum theobulis, eximebat scrupulos, propriam sedabat voluntatem, illam cum divinâ conformando.

Frequenter quidem accurrebant homines probi, solabantur domestici, invisebant focii, quorum unus præ cæteris familiaris ex tenero in languentem amicum affectu opem spondebat in crastinum : videlicet ipsius studio se inter futurum sacro : bona illius diei opera se oblaturum numini : verbo tentaturum omnia, ut immensâ Dei annuente clementiâ liberetur ægritudinis molestiâ. At verò Ludovicus digitum in theobulin extendens id unum è cœlo sibi exorari flagitat, ut in se, & circa se, per, & de se impleatur divina voluntas, & conformetur dilectissimæ sibi theobuli. Si jubeat me sanum, annuo : si ægrum non abnuo ; si vivere præcipiat, innuo : si vivere supremum, non renuo. Malo ægroti status versatur

H 5

loco,

loco, nisi patiatur divina ut providentia pari omnia libret trutinâ. Id petere se, ut peteret socius suam cum Dei voluntate perfectissimam conformationem; quid enim juvat sana membra flagris, cingulisque fetosis atterere? officio boni studiosi meritum duplicare? ægroto carendum utroque, & operum bonorum, & officii boni studiosi exercitio. Si divina jubet hîc voluntas quiescere, & nostrâ contentos forte vivere; pluris est nihil omnino agere Deo itâ volente, quàm omnia alia agere, DEO nolente. Hæc theobulis fuit cynosura Ludovici, ad quam respexit semper. Ad quam omnia sua direxit semper. Hæc theobulis fuit ejus pondus, ejus amor, quocunque vocabatur, eò ferebatur. Inter tot peregrinationis suæ varietates, quando de statu ad statum, de mundo ad claustrum, de claustro ad mundum, à S. Dominico ad S. Franciscum amandabatur, ibi cor suum figebat, ubi theobulis ipsi asylum parabat.

CAPUT V.

Nova Ludovici & ultima de vitæ
statu consilia.

QUando sol ab orbe redempto mil-
lies jam, sexcenties trigies & se-
mel annuam coeli orbitam emensus
fuerat, & Gymnasia, in quibus lit-
terata juvenus extollitur, feriis au-
tumnalibus passim à studiis vacabant,
ultimò Ludovicus Bruntruto, urbe
sibi charissimâ discessit. Ante disces-
sum verò, nescio quo fato id factum
sit, quantumvis aliàs providus & sin-
cerus, non nisi obiter tantùm sua con-
silia cum animi, & cum coetûs ac scho-
læ Præside communicavit; hinc quid
mente tunc concepisset, delituit, nec
ampliùs resciri potuit. Non semper
in subitis casibus vacat trahere moras,
quas tempus subinde non patitur. Pa-
tribus valedicens iter in Germaniam
Herbipolin versus instituit. Sed
Deus aliter de hoc itinere disposuit;
nam altkirchium ut pervenit, sua

consilia immutavit. plerúmque juvenes in bivio constituti, quò se ver-
tant, nesciunt, usque dum ex densis
ignorantiæ nubibus lumen ab alto
promicet, quo illustrati errare cessant.
Porro Altkirchium hodie, olim Alt-
kilcha urbs est edito loco sita inter
præcipuas Suntgojæ in Alsatiâ supe-
riore, sub Alberto sapiente archidu-
ce austriaco manibus cincta an. 1330.
Ludovicus per hanc urbem iter suum
prosecutus est, fortè ut hîc ad cives,
sibi cognatione junctos diverteret,
illosque salvere & valere juberet,
apud quos ejus tanquam piissimi
juvenis memoria, odore sancto
imbuta abhinc non multos annos ad-
huc duravit, & hodie apud pau-
cos superstites durat. Thannis quo-
que non ita pridem vivere desiit Lu-
dovici Patrueles Joan. Jacobus Ro-
fengardt Religiosus ordinis S. Franci-
sci conventualium, ex quo autor li-
bri aliqua scitu necessaria, & huc fa-
cientia didicit.

Dum in urbe Altkirchensi moratur,
ful-

fulgore è cœlis menti illapso iter Her-
bipolense abrumpit, & aliò sua con-
silia vertit lucernam se rursus vocari
procul dubio agnovit; hinc litteras
exarat ad Patrem suum confessorium,
& ad P. Professore, quibus monet,
& nuntiat: si alia de se intelligant
consilia, quàm quæ ipsis detexerit, ne
mirentur, alium è cœlis à spiritu divi-
no in se irruisse ventum, quàm quem
ipsis in discessu aperuerat; hinc aliò
pariter cursum verti, & cymbam na-
vigationis suæ hucusque fluctuantem
aliam spectare Pharum, rursusque il-
lucescere sibi Lucernam: eò se vocari
à theobuli, huic se suaque omnia con-
secrâsse, propterea se sui non esse ju-
ris, sed ex asse illius, & totum, qui to-
tum se fecit, & redemit. In Dei om-
nia disponentis manu suam versari
sortem: Huic pridem sacrâsse vitam:
consignâsse animam, mancipâsse om-
nia. Cæterum se libenter perscri-
pturum mutationis tam inopinatæ ra-
tionem, sed consultum non esse, ut
eam lævi chartæ, curiosirati Bajulo-

rum expositæ comitat. Interim benè de se sperarent, confiderentque. Existimabant ergo Patres, quod eventus confirmavit, Ludovicum novo illustratum lumine, aut visione æthereâ, quâ frequenter gaudebat, edoctum fuisse, quò demum tendere, & quem vocationis tramitem inire oporteret, supremæ ut obsequeretur tonantis voluntati; nec enim superi probant, & deferunt; sed fidum adeò famulum divinæ voluntatis perficiendæ studio accensum, sollicitumque foveant, ac dirigunt: nimirum si oculi tui semper ad Dominum, jam pridem per Davidem sponndit. *Et ipse evellet de laqueo pedes tuos.*

CAPUT ULTIMUM.

Ludovicus in Tyrocinio Patrum
Conventualium Lucernæ piè
moritur.

AD finem vergit Ludovici vita, & pauci ejus adhuc supersunt menses, cujus residua præclare gesta hoc capite damus, plura forsitan daturi, nisi

nisi à Patribus Societatis, quos elegerat actionum suarum conscios, avulsus fuisset: Ludovicus enim Lucernam P. Jac. Gillierd, in Bavariam moverunt, & P. Griesser hæsit Bruntruti: his autem duobus Patribus declarabat omnia, quantumvis arcanorum tenax: præterea in ejus vitam curiosius advertabant, & digna notatu fidei calamo observabant. Licet verò actionum suarum lucem effugere conaretur, in plurimorum tamen incurrit oculos. Numquid potest quis abscondere flammam in sinu suo, ut non erumpat?

Ludovicus certis indiciis, ut superiori capite demonstravimus, ad castra sanctiora divi Francisci Seraphici denuò vocatus Lucernam secundò exercitandus ad tyrocnium festinavit, poteratque cum Psalte Regio in viâ, quâ gradiebatur, cantare: *Lucerna pedibus meis verbum tuum, & lumen semitis meis.* Totc ferè quadrimestri Patres Franciscani, ut breviter indicarent plurima, Ludovicum aliquot tantum

tum encomiis, velut ex pollice gigantem, & ex ungue leonem toti posteritati cognoscendum exhibuere; sic enim de illo magnæ auctoritatis vir. *Ludovicus insignis extitit B. Virginis Cultor. Paucis multa complectitur. Ephemerides tyrocinii nos docent: Ludovicus lucidissimum virtutum, ac Religiosæ perfectionis speculum magnam de se apud omnes sanctitatis opinionem excivit. Perstringunt hæc verba, non distinguunt laudes. R. P. Dionysius Magister tyronum, vitæ integerrimæ Religiosus tradit. Ludovicus tanquam exemplar, normæque morum probissimorum fratribus novitiis fuit propositus. Amplum & simul compendiosum elogium. Insequamur autem vestigia Ludovici, ad optatam metam currentis. Perhibetur ille iter Altkirchio Solodorum instituisse; nam capitulo Provinciali se præsentavit, ubi R. P. Frater Ludovicus à Musis, minister provincialis creatus Ludovicum Rosengardt Religiosis Ordinis Conventualium S. Francisci Seraphici adscripsit: habitu verò*

verò Religionis indutus à R. P. Bonaventurâ Mario Quardiano Thannen-
si in sui cœnobii filium cooptatus fuit
24. Dec. 1631. Renatus Deo, cùm
Deus natus est.

Tyrocinii quidem incepit annum,
non tamen perfecit. Quatuor dun-
taxat menses Religioni vixerat Lucer-
næ, & raptus est ex Patrum Minorita-
rum monasterio, ubi, quemadmodum
sanctus audit, ita piissimè obiit 28.
Martii an. 1632. *Consumatus in brevi
explevit tempora multa, placita enim erat
Deo anima illius.*

Confecto igitur in tyrocinio 4.
mensium curriculo, lethali correptus
morbo omnem mox adjecit curam,
saluti ut suæ æternùm prospiceret, &
qui purissimam duxerat vitam: puris-
simam quoque obire mortem voluit:
nempe qualis vita, finis ita, ut profe-
ctò mors prodigiosa hujus Religiosi
juvenis prodigiis totius retroactæ vi-
tæ tam perfectè, quàm Echo voci re-
sponderit. Itaque videns post duram
luctam imminere optatissimam palmam
ma-

maximo recreabatur solatio, prægu-
stans æternæ felicitatis suavitatem.
Munitur extremis morientium sacra-
mentis 24. Martii, certumque accipit
futuræ beatitatis pignus, in morte,
quam prædixit, sibi à B. Virgine re-
velatam, non minus beatus, quàm
Christi Pater nutritius S. Josephus;
nam verè inter JESU & MARIÆ
manus assistente genio tutelari inno-
centem emisit animam; quia bis ad
decumbentem invisit cœlitum Regi-
na, salus infirmorum; quia ægro-
tantem sæpiùs consolatus est, specie
visibili genius tutor, clientem demul-
cens dictis, spe gloriæ æternæ leniens
ejusdem dolores, & æstus. Sed lon-
gè felicissimus erat Ludovicus sacro
viatico reficiendus; quia in hujus præ-
sentiâ, factâ summo animi contriti
dolore sacrâ exhomologesi, fidei or-
thodoxæ præcipuos articulos & my-
steria professus est, ut testaretur pu-
blicè genuinus ejus filius, cupere se
reddere spiritum in sinu sanctæ ma-
tris Ecclesiæ.

Editâ

Editâ professione detrahitur confestim speciebus Eucharisticis velum, & qui retrò abscondebatur DEUS, prostat sub Puelli elegantissimi figurâ crucem gestans, quâ, ductâ in ejusdem crucis formam dextrâ, bene precatus est Ludovico. Tandem tantos inter coelitem favores piissimè mortuus est sub angeli præsidio, in Mariæ gremio, sub crucis & JESU auspicio, ut mirum non sit, quòd è vivis sublatus cuidam ingenti superûm gloriâ illustris spectandum se se præbuerit: legi namque, & relegi, nunquam vidi, pium hominem malâ morte defungi. Mox sanctitatis illius fama odorem suavissimum longè latèque diffudit, luculento posteris exemplo, & juvenibus præsertim relicto testimonio, quod sint *Beati mortui, qui in Domino moriuntur.*

Ludovici corpus fuit conditum in monasterii perystilio interiori ad latus dextrum Ecclesiæ, illatum sepulchro, in quo tumulatus quiescebat V. F. Christophorus ab Herdenstein
Mino-

Minorita, qui obierat 8. septembr. anno 1608. ut Epitaphium indicat. Postmodum verò in peripheriâ hujus lapidis sepulchralis adjecta fuit hæc Epigraphe. *Anno 1632. 28. Martii accessit frater Illuminatus Rosengardt Minorita, omnium opinione beatus.* Sic Epitaphio veteri accrevit novum longè illustrius, & cum epitaphio magna ossibus veneratio.

Prænobilis Dominus à Sonnenberg interioris consilii senator sepulchrum Ludovici pedibus attingere veritus, præteriens illud reverenter declinabat. Fuit etiam ex honestioribus civibus Fœmina, stemmate haud ignobilis, quæ ad R. P. Mathiam Rüttiman, tunc temporis Aedituum conversa: Nescitis, ajebat, quis hoc loco sanctitatis thesaurus lateat; aliquoties ego ad hunc tumulum invisi: Fratrem vestrum illuminatum (ita vocabatur Ludovicus etiam secundo in religione) invocavi, & pedum inveterato malo, doloreque periculoso laborantium sanitatem recepi.

Præ-

Præterea duo testes oculati & auri RR. PP. Constantinus Buecher, Magister Fratrum novitiorum, & ejus Socius Martinus Martini Conventualis anno 1695. Lucernæ non semel perhibuerunt suis tyronibus, quòd, cùm effoderetur humus supra loculum; quo condebantur reliquiae V. F. Ludovici Rosengardt, ad sepe- liendam prolem unius è Proceribus Lucernensibus, odor divino quàm humano similior; omniq̃ue balsamo & ambrâ suavior è tumulo egressus, fragrantia suâ cœlesti totum perystili- um repleverit, & præsentēs omnes mirâ quadam suavitate interiori affe- cerit, delectaveritq̃ue. Loci Supe- rior prodigioso eventa cum omnibus præsentibus obstupefactus mox jussit effossam in terram rursus in fossam in- geri, reponi lapidem sepulchralem, il- lûmq̃ue cæmento obstrui, dum quid aliud cum tempore statuatur.

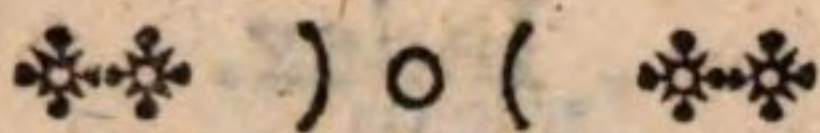
Jam

Jam verò ita via or, qui, quæ
scripsi, legisti; nec tantum mirare,
sed & imitare morum innocen-
tiam, & sanctitatem Ludovici: si
autem austeræ virtutis te labor ter-
ret, merces solationum divinorum
& bonæ mortis te invitet, ut cur-
ras in odorem tam sanctorum un-
guentorum,

G. A. M. D. G.

INDEX.

INDEX.

Librorum & capitum, vitæ Ludovici Rosengardt.

LIBER I.

Pia Ludovici educatio.

CAPUT I.

Ludovici Patria, Parentes, Nativitas, tenerior Ætas. I

CAPUT II.

Pietas Ludovici Pueri, prima Christi Eucharistici, & genii tutelaris apparitio. 4

CAPUT III.

Primus sui vexandi ardor amore Christi patientis. 6

CAPUT IV.

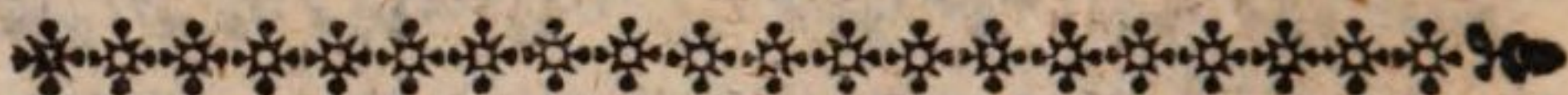
Studiorum cura, & Fœminarum fuga. II

CA-

Index.

CAPUT V.

Præparatio Ludovici ad sacram confessionem & communionem. 14

LIBER II.

Bona Opera & Virtutes.

CAPUT I.

Vitæ Ludovici diarium. 16

CAPUT II.

Variæ per annum, per adventum, & per quadragesimam, Ludovici piæ actiones. 24

CAPUT III.

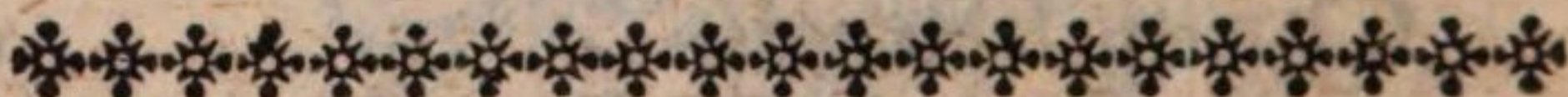
Ludovici virtutes. 27

CAPUT IV.

Zelus, Charitas, & Simplicitas Ludovici. 30

CAPUT V.

Cultus erga beatam Virginem, & votum castitatis. 44

LIBER III.

Fructus persecutionum.

CA-

Index.

CAPUT I.

Ludovicus Theobaldum Fratrem
convertit. 39

CAPUT II.

Ludovicus juratum hostem reducit ad
bonam frugem. 42

CAPUT III.

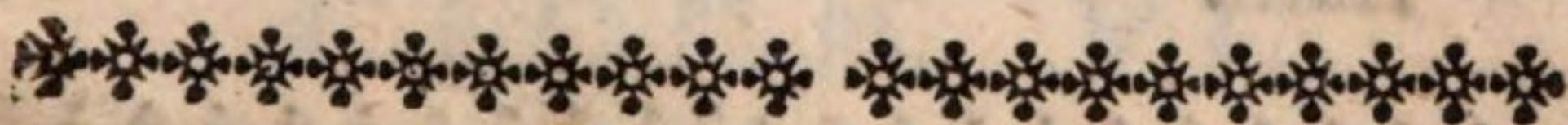
Studiosus adversa ab Orco immissa
constanter tolerat. 46

CAPUT IV.

De Tentatione carnis, Victoriâ, &
Præmio. 52

CAPUT V.

Ludovicus Divinâ passus, ab homini-
bus quoque exercetur. 57

LIBER IV.

Prima Religiosæ vitæ probatio.

CAPUT I.

Ludovici Zelus, & de ipso vatici-
nium Angeli custodis, aliæque gra-
tiæ plures. 62

Index.

CAPUT II.

Ludovici in ordinem D. Francisci Seraph. Thannis suscepti, iter Lucernam versus. 66

CAPUT III.

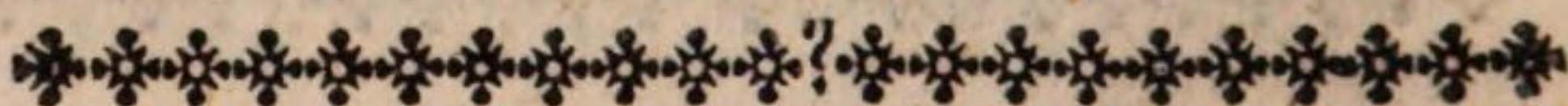
Fervens Tyrocinii initium, Castigatio sensuum, & contemplationis studium. 75

CAPUT IV.

Modus & effectus contemplationis, ac probatio virtutis. 77

CAPUT V.

Ludovicus carcere liberatus recreatione se privat, ob mortis memoriam. 83

LIBER V.

Adversa à Contemplativo tolerata.

CAPUT I.

Fervor in orando, & raptus à terrâ in aërem. 89

CA-

Index.

CAPUT II.

Christo dolenti condolet illuminatus. 93

CAPUT III.

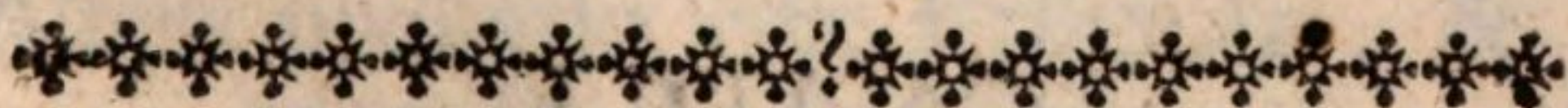
Fructus speciales S. Eucharistiæ, præsertim in tolerantia dolorum. 97

CAPUT IV.

Ludovicus Thannas redit, & ordinem Religiosum deserit. 103

CAPUT V.

Deserto cœnobio, illuminatus iterum repletur gaudio. 108

LIBER VI.

Studia literarum Bruntrutii.

CAPUT I.

Studiorum causâ Bruntrutum missus Albo Mariano inscribitur. 112

CAPUT II.

Ludovici humanitas in homines, & veneratio in cœlites. 117

Index.

CAPUT III.

De Sociis Joannis Ludovici, præsertim de Deodato Aurigâ. 122

CAPUT IV.

Ludovicus miseretur pauperum. 129

CAPUT V.

Humilitas profunda Ludovici, & Recusatio præmii. 133

LIBER VII.

Beneficia Angeli custodis.

CAPUT I.

Confessarii secutus consilium, novam apud angelum Custodem init gratiam. 137

CAPUT II.

Angelus Ludovico arcana revelat, illumque cœlesti musicâ recreat. 142

CAPUT III.

Ludovicus fit Præfectus, & Secretarius Congregationis 146

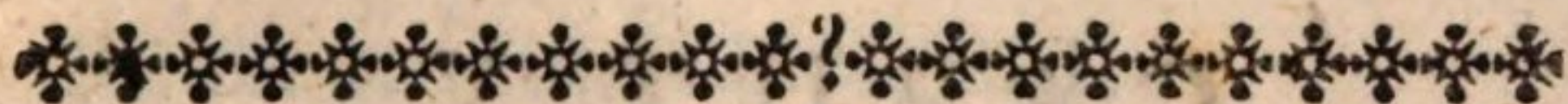
Index.

CAPUT IV.

Angelus Custos Ludovico suum nomen revelat, & ejus loco ad aram ministrat. 151

CAPUT V.

Quanti momenti rem esse ministrare ad aram sacerdoti sacrificanti, judicaverit Ludovicus. 156

LIBER VII.

Altera probatio vitæ Religiosæ, & mors sancta Ludovici.

CAPUT I.

Ludovicus ad ordinem S. Dominici vocatur. 160

CAPUT II.

Deserto ordine S. Dominici, quis ejus de Societate JESU fuerit sensus? 167

Index.

C A P U T III.

Mira de Ludovico in itinere versus sacram Eremum, five Einsidlam. 172

C A P U T IV.

Constans in omnibus conformitas voluntatis Ludovici cum divinâ. 176

C A P U T V.

Nova Ludovici & ultima de vitæ statu consilia. 179

CAPUT VI.

Ludovicus in Tyrocinio Patrum Conventualium piè moritur. 182

PROTESTATIO.

Nolim his omnibus libris & capitibus quidquam asserere, quod non iudicio & censuræ sacrae Romanæ Ecclesiæ prono animo sub-
jiciam,

Protestio.

liciam, obediens ejus filius: neque titulo sanctitatis abuti contra ejusdem mentem, sed omnia intelligi volo, juxta decreta Urbani VIII, summi Pontificis & S. Inquisitionis, quæ emanârunt anno 1627. 1631. & 1634. Itaque tota hæc vita aliam non meretur, quàm fidem humanam.

ERRA-

ERRATA CORRIGENDA:

P. 1. lin. 14.	Canonicorum	l. DD. Canonicorum	
p. 3. l. 15.	vocus	l. voces	
p. 4. l. 16.	tutellarem	l. tutelarem	
p. 5. l. 4.	addit	l. adit,	
p. 8. l. 11.	nac	l. nec	
	l. 16.	nixis	l. nixus
	l. 22.	demo	l. domo
p. 10. l. 1.	Sabati	l. Sabbati	
	l. 21.	denegaret:	l. degeneraret:
p. 15. l. 18.	intelligimus	l. intelligemus	
p. 19. l. 3.	Bonâ hic	l. Bona hîc	
	l. 4.	aut tantum:	l. aut obiter tantum:
	l. 19.	in super	l. insuper
p. 20. l. 14.	librum	l. librum.	
p. 22. l. 3.	lapi	l. passi	
	l. 8.	Clementâ	l. Clementiâ
	l. 20.	corollæ	l. corollâ
	l. 21.	Sodalitas	l. libello Sodalitatis
p. 35. l. 10.	tymendam	l. timendam.	
p. 47. l. 22.	Ecalesiæ	l. Ecclesiæ	
p. 73. l. 19.	noveverm	l. noverim	
p. 78. l. 3.	ad eum	l. odeum	
p. 81. l. 11.	intriclinio	l. in triclinio	
	l. 19.	di vinæ	l. divinæ
p. 99. l. 12.	licuisses	l. licuisset	
p. 116. l. 8.	getmaniam	l. germaniam	
p. 119. l. 22.	Ctriste	l. Christe	
p. 147. l. 3.	subadoratus.	l. subodoratus.	
p. 148. l. 20.	primiærii	l. primicerii	
p. 159. l. 5.	adcit.	l. adjecit.	

Errata.

- Pag. 7. l. 2. a verbis. *Adveres lege. Christj a verbis.*
 p. 8. l. 8. innatos. *l. innatos.*
 p. 9. l. 14. mitigaret. *l. mitigaret.*
 p. 11. l. 5. frequenter. *l. frequenter.*
 p. 12. l. 8. foetare de Virgine. *l. altero antipathiam ut ne
quidem cogitaret de Virgine.*
 p. 26. l. 16. per hebdomadam. *ad. et l. ter.*
 p. 52. l. 12. observarij. *l. observarij.*
 p. 62. l. penult. charitas. *Ad. et l. in Aequales.*
 p. 82. l. 12. Inventorem. *l. Inventorem.*
 p. 143. l. 10. impietatis. *l. pietatis.*
 l. 11. pietatis. *l. impietatis.*
 p. 163. l. 5. homin. *l. chorum.*
 p. 179. l. 7. excolitur. *l. excolitur.*

Vita Joannis Ludovici Rosengardt

Augusta Vindelicorum 1732

V.ss. 813

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10788924-7

VD18 14756021-001